ນິທານ

ສຳປາສັ່ງ

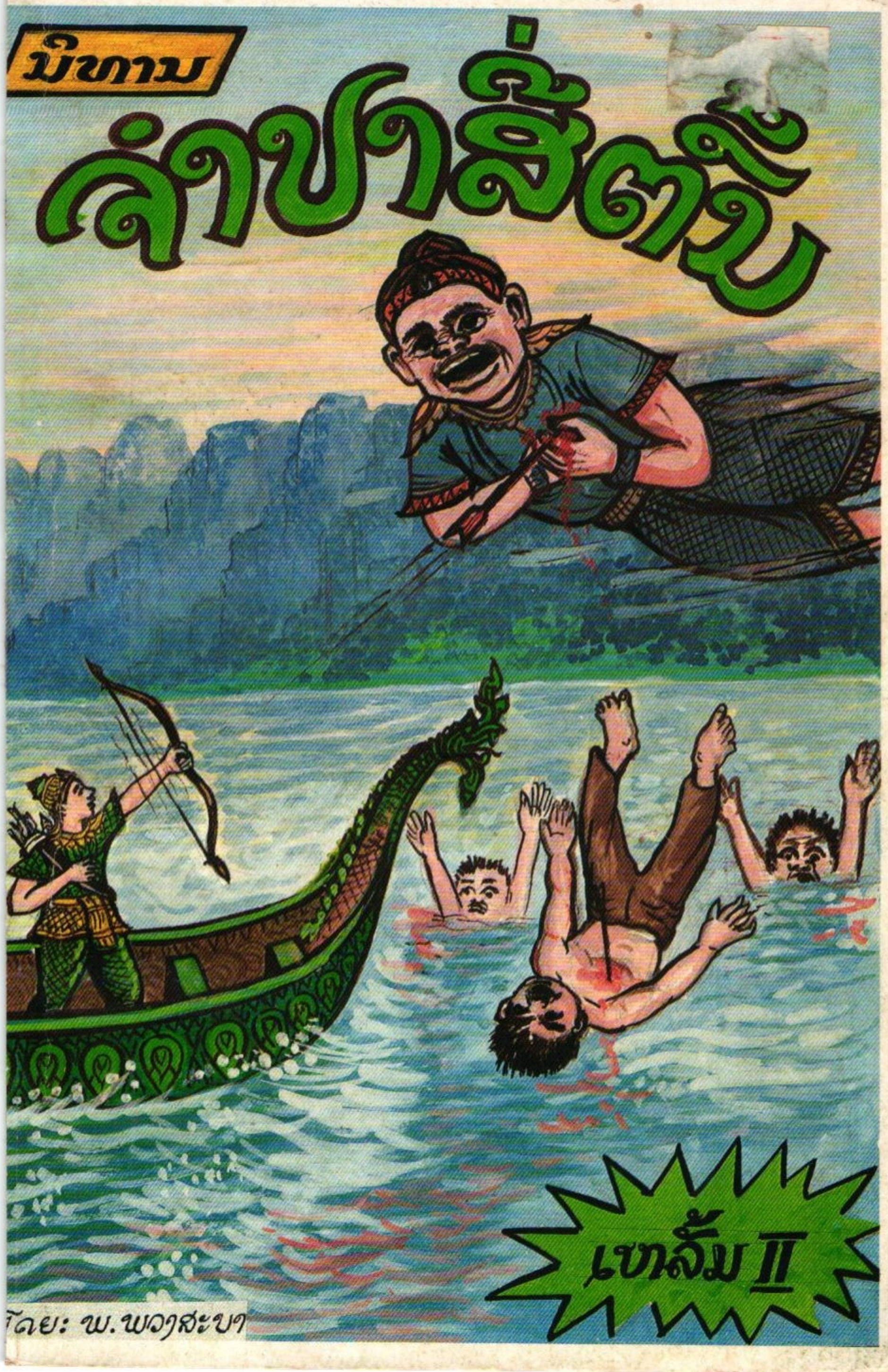

ເຫລັ້ມ II

ໂດຍ: ພ. ພວງສະບາ

ຈຳປາສີຕົ້ນ

ຖອດເປັນຄຳເລົ່າທຳມະດາ

ໂດຍ ພ.ພວງສະບາ

ພິມເທື່ອທີ I

ເຫລັ້ມ 2

ສຳນັກພິມແລະຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດ ສ.ປ.ປ.ລາວ
ວຽງຈັນ, 1995

ສະໜອງໂດຍ ອຸທຶນ ບຸນຍາວົງ

ຮັບຜິດຊອບການພິມຈຳໜ່າຍ: ຈັນທິ ເດືອນສະຫວັນ

ຄະນະຈັດທຳ

- ບຸນຊຸ ພັນທະວິໄຊ
- ເຫລົາຄຳ ເພັດຈຳພອນ
- ບຸນນອງ ໄຊຍະເສນ
- ພົມດິດ, ເຊ້ົາໜ້າ ນ.ວິລາວັນ, ສີສະຫວາດ
- ແຕ້ມໜ້າປົກ ຄຳເພັດ

ອ.ພ 256 /ສພປ

ຫ.ບ 8810/ພຫປ 210895

ພິມທີ່ ໂຮງພິມແຫ່ງລັດ

ຈຳນວນ 2.000 ຫົວ

ຂະໜາດ 13 x 19 ຊມ

ຄຳນຳ

ອີກເທື່ອໜຶ່ງ, ທາງສຳນັກພິມແລະຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດ ກະຊວງ ຖະແຫລງຂ່າວແລະວັດທະນະທຳ ໄດ້ຈັດພິມປຶ້ມວັນນະຄະດີພື້ນເມືອງລາວທີ ພ. ພວງສະບາ ໄດ້ພະຍາຍາມຮຽບຮຽງຖອດຈາກຄຳກອນ(ຮ້ອຍກອງ)ມາເປັນຄຳເລົ່າທຳມະດາ(ຮ້ອຍແກ້ວ) ເພື່ອໃຫ້ແທດເໝາະກັບຜູ້ອ່ານ ຈະໄດ້ຈືບົດເລື່ອງໄດ້ດີກ່ວາການອ່ານຈາກບົດຄຳກອນ.

ວັນນະຄະດີພື້ນເມືອງທີ່ສຳນັກພິມແລະຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດໄດ້ພິມອອກຈຳໜ່າຍເຜີຍແຜ່ຕໍ່ທ່ານຜູ້ອ່ານໃນເທື່ອນີ້ກໍຄືເລື່ອງຈຳປາສີ່ຕົນຊົ່ງເປັນວັນນະຄະດີລາວເລື່ອງໜຶ່ງທີ່ມະຫາຊົນມີຄວາມນິຍົມຊົມຊອບ, ແລະອີກປະການ ໜຶ່ງ ທາງສຳນັກພິມແລະຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດກໍມີຈຸດປະສົງເພື່ອການອະນຸລັກ ປົກປັກຮັກສາມູນມໍລະດົກທາງດ້ານວັດທະນະທຳອັນດີງາມຂອງລາວເຮົາເອົາໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ຄົນຜູ້ເກີດໃໝ່ໃຫ່ຍລຸນໄດ້ອ່ານແລະນຳໄປສຶກສາຄົ້ນຄ້ວາ. ນິ ທານ ເລື່ອງຈຳປາສີ່ຕົນເປັນເລື່ອງຍາວຫລາຍຈຶ່ງບໍ່ສາມາດຫຍໍ້ເປັນເຫລັ້ມ ດຽວ ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຈັດເປັນສອງເຫລັ້ມດ້ວຍກັນຄືເຫລັ້ມທີ I ແລະເຫລັ້ມ ທີ II.

ສຳນັກພິມແລະຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດກະຊວງຖະແຫລງຂ່າວແລະວັດ ທະ ນະທຳ ຫວັງວ່າທ່ານຜູ້ອ່ານທັ້ງຫລາຍຄົງຈະໃຫ້ການສະໜັບສະໜູນອຸ້ມ ຊູ

ເປັນຢ່າງດີ. ຫາກວ່າການຈັດພິມຫລືການຮຽບຮຽງມີການຂາດຕົກບົກພ່ອງປະ
ການໃດ ກໍຂໍອະໄພມາພ້ອມນີ້, ຖ້າຫາກມີຄຳເຫັນປະການໃດກະລຸນາສົ່ງ ຄຳ
ຄິດເຫັນໄປຍັງສຳນັກພິມແລະຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດ ໂທລະສັບ 212473
212474, ຕູ້ ປ.ນ. 1300 ວຽງຈັນ ສ.ປ.ປ.ລາວ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ.....

ສຳນັກພິມ ແລະ ຈຳໜ່າຍປຶ້ມແຫ່ງລັດ

ຈາກຜູ້ຖອດເລື່ອງ:

ເລື່ອງຈຳປາສີ່ຕົນ ແມ່ນວັນນະຄະດີພື້ນເມືອງຂອງລາວອີກເລື່ອງ ຫນຶ່ງ ຊຶ່ງເປັນທີ່ນິຍົມຊົມຊອບຂອງມະຫາຊົນ ທັງດ້ວຍການນຳເອົາຫນັງສືຜູກ ໄປ ອ່ານສູ່ກັນຟັງ ແລະດ້ວຍການເລົ່າປາກເປົ່າທີ່ຈື່ຈຳໄດ້.

ໃນເວລາຜ່ານມາ ເລື່ອງຈຳປາສີ່ຕົນ ບໍ່ພຽງແຕ່ເປັນຫນັງສືຜູກໃບ ລານ ເທົ່ານັ້ນ, ແຕ່ຍັງມີຜູ້ນຳມາຮຽບຮຽງຈັດພິມເປັນປຶ້ມຕື່ມອີກ, ຫາກວ່າການຈັດ ພິມຜ່ານມານັ້ນແມ່ນຈັດພິມຕາມແບບຮ້ອຍກອງ (ບົດກອນ) ຕາມຕົ້ນສະ ບັບ ເດີມ.

ສຳລັບການຈັດພິມເທື່ອນີ້ ຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ພະຍາຍາມຖອດຈາກບົດ ຄຳ ກອນມາເປັນການເລົ່າເລື່ອງແບບຄຳເວົ້າທຳມະດາ ເພື່ອໃຫ້ຜູ້ອ່ານເຂົ້າໃຈ ງ່າຍ. ແຕ່ກໍຍັງມີບາງບ່ອນຂ້າພະເຈົ້າກໍໄດ້ຮັກສາບົດກອນເອົາໄວ້ ເພື່ອໃຫ້ ຜູ້ອ່ານສາມາດກຳເນື້ອໃນຂອງເລື່ອງໄດ້ຫນັກແຫນ້ນ.

ການຖອດຈາກບົດກອນມາເປັນຄຳເວົ້າທຳມະດາໃນເທື່ອນີ້ ກໍ ຄືກັບ ຫລາຍໆເລື່ອງທີ່ຂ້າພະເຈົ້າເຄີຍໄດ້ຖອດມາແລ້ວນັ້ນຄື ໄດ້ພະຍາຍາມຮັກສາ ເຄົ້າມູນຂອງໂຄງເລື່ອງເອົາໄວ້ ແລະການຖອດກໍຖອດແບບຄັດຈ້ອນ ເອົາ ເນື້ອໃນຈິດໃຈຂອງເລື່ອງເປັນຫລັກ ບໍ່ແມ່ນຖອດແບບຄຳຕໍ່ຄຳແຕ່ຢ່າງ ໃດ ດັ່ງນັ້ນ, ການຖອດຂອງຂ້າພະເຈົ້າອາດບໍ່ທັນສົ່ງລວມໄດ້ເນື້ອໃນຢ່າງສົມ

ບຸນແບບເທື່ອ, ແຕ່ເຊື່ອວ່າການຖອດທັງຫມົດຈະຊ່ອຍໃຫ້ຜູ້ອ່ານສາມາດ ຮູ້ ແລະເຂົ້າໃຈເນື້ອໃນຈິດໃຈຂອງເລື່ອງ ໄດ້ດີກ່ວາການອ່ານຕາມຄຳຫອມ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 24 ມັງກອນ 1994

ດ້ວຍຄວາມຮັກແພງ

ພ. ພວງສະບາ

ทย์เอ๋ย

ยังมีเมืองแห่งหนึ่งชื่อว่าเมืองปันจา มีพระยาปกครองเมืองชื่อว่าพระยาจุนละนี มีมะเหสีชื่อว่า นางอักค์, และมีอีกเมืองหนึ่งชื่อว่า เมืองทามีหลีจักอิน มีพระยาจักอินเป็นผู้ปกครอง พระองค์มีมะเหสีชื่อว่า นางจันทา. พระยาจักอินปกครองบ้านเมืองร่วมกับมะเหสีเป็นเวลา ช้านานจึงได้ลูกสาวผู้หนึ่งที่มีรูปโสม อันสวยงาม ชื่อว่า นางปัทมุมา หลือปะทุมมาจึงเป็นผู้ดูรอกันกับนางคำทอง.

ในเวลาต่อมาได้มีพระยักเข้มผิวเมยได้มากินชาวเมืองจักอินจนบ่เหลือ, เมื่อเหตุการเป็นแนวนั้นพระยาจักอินและมะเหสีก็รู้ว่า มีหนึ่งต้องตายยอมรูปคู่ผิวเมยนั้น, ดังนั้น, จึ่งตัดสินใจนำเอานางปะทุมมาเชือดเข้าไว้ในหม้อยหนึ่งในพระลาชะอัง, ต่อมารูปก็มากินพระยาจักอินกับมะเหสีจนเหลือแต่กะดูกปะไว้ในหิ้งพาสาด, ส่วนนางปะทุมมานั้นยังอยู่ในกอง.

ต่อมาพระยาจุนละนีผู้ปกครองเมืองปันจาจึงได้ออกเดินดงเดิน ป่าหาล่าเนื้อ, จึ่งได้ไปพบกวางคำโตหนึ่งจึงแม่นเขมพระดาปอมมาเป็นกวางคำ, เมื่อพระยาจุนละนีได้เห็นก็ยากได้กวางคำ, ดังนั้นจึง ได้

ໄລ່ຕິດຕາມຫາວາງຄຳໄປເລື້ອຍໆ. ເວລາ ໄລ່ນັ້ນຄົນມໍ່ຈະຈັບ ໄດ້ຫາວາງຄຳ ກໍ ແລ່ນ ໄປໜ້າແລ້ວທຳທ່າ ຮ້ຶ ຂ້າ ຫັກແລ່ນ ຂະ ເຢັກໆ ໄປ. ເມື່ອ ພະ ຍາ ຈຸນ ລະ ນີ ໄລ່ ຕາມ ກໍ ຫລົງ ປ່າ ຫລົງ ເສນາ ອາ ມາດ, ອັນ ນ ຍ ອ ນ ເຫ ພະ ດາ ບັນ ດົນ ໃຫ້ ໄປ ພົບ ກັບ ນາງ ປະ ທຸ ມ ມາ. ໃນ ທີ ສຸ ດ ພະ ຍາ ຈຸ ນ ລະ ນີ ກໍ ເຂ້ົ ໄປ ໃນ ເມ ອ ງ ຈັ ກ ອິ ນ ຈ ງ ພົບ ວ່ າ ເ ປ ນ ເ ມ ອ ງ ຮ້ າ ງ ມີ ແ ຕ່ ກ ະ ດູ ກ ຄົ ນ, ກ ະ ດູ ກ ສັ ດ ກ ອ ງ ເ ດ ຍ ລ ະ ດ າ ດ ຢ ູ່, ເ ມ ື ອ ເ ລ າ ະ ເ ຂ ້ ົ ໄ ປ ໃ ນ ຫ ໍ ພ າ ສ າ ດ ຈ ິ ງ ເ ຫ ັ ນ ກ ອ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ຫ ນ ່ ອ ຍ ຫ ນ ຶ ງ ແ ຂ ນ ຢ ູ ່ ຈ ິ ງ ເ ອ ົ າ ມ ື ໄ ປ ເ ຄ າ ະ ກ ອ ງ, ນ າ ງ ປ ະ ທ ຸ ມ ມ າ ຄ ິ ດ ວ ່ າ ແ ມ ່ ນ ຮ ູ ງ ຈ ະ ມ າ ກ ິ ນ ຈ ິ ງ ອ ອ ກ ປ າ ກ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ກ ິ ນ, ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ຮ ູ ວ ່ າ ໃ ນ ກ ອ ງ ມ ີ ຄ ົ ນ ຈ ິ ງ ເ ຈ າ ະ ໜ ້ າ ກ ອ ງ ເ ອ ົ າ ນ າ ງ ປ ະ ທ ຸ ມ ມ າ ອ ອ ກ ມ າ ແ ລ ້ ວ ພ າ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ເ ມ ອ ງ ປ ັ ນ ຈ າ ອ ຸ ພ ິ ເ ສ ກ ນ າ ງ ເ ປ ັ ນ ມ ະ ເ ຫ ສ ີ ຊ ຶ ງ ມ ີ ຊ ື ໃ ຫ ່ ມ ວ ່ າ ນ າ ງ ຄ ຳ ກ ອ ງ.

ຕໍ່ ມາ ນາງ ຄຳ ກອງ ໄດ້ ຖືພາ ມານ, ເມື່ອ ຈະ ປະ ສູດ ລູກ ນັ້ນ ນາງ ອັກ ຄ ເ ປ ັ ນ ເ ມ ຍ ໃ ຫ ຍ ່ ຈ ິ ງ ໃ ຊ ້ ໃ ຫ ້ ຄ ົ ນ ເ ອ ົ າ ຫ ມ າ ນ ້ ອ ຍ ມ າ ປ ່ ຽ ນ ກ ຸ ມ ມ ານ ທ ັ ງ ສ ີ. ສ ່ ວ ນ ກ ຸ ມ ມ ານ ທ ັ ງ ສ ີ ຈ ຶ ງ ປ ະ ສ ູ ດ ຈ າ ກ ທ ້ ອ ງ ນ າ ງ ຄ ຳ ກ ອ ງ ນ ັ ້ ນ ນ າ ງ ອ ັ ກ ຄ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ເ ອ ົ າ ໃ ສ ່ ໄ ຫ ໄ ຫ ລ ນ ້ ຳ ຕ ົ ມ, ໄ ຫ ກ ຸ ມ ມ ານ ທ ັ ງ ສ ີ ໄ ຫ ລ ໄ ປ ຄ ້ າ ງ ຢ ູ ່ ທ ່ າ ຂ ອ ງ ຍ ່ າ ຈ ຳ ສ ອ ນ ໆ ຈ ິ ງ ນ ຳ ເ ອ ົ າ ກ ຸ ມ ມ ານ ທ ັ ງ ສ ີ ໄ ປ ລ ້ ຽ ງ ໄ ວ ້. ເ ມ ື ອ ນ າ ງ ອ ັ ກ ຄ ຮ ູ ຂ ່ າ ວ ຈ ິ ງ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ຄ ົ ນ ເ ອ ົ າ ງ ວ ນ ໃ ສ ່ ເ ຂ ້ ົ ຕ ົ ມ ມ າ ເ ບ ື ອ ກ ຸ ມ ມ ານ ທ ັ ງ ສ ີ ຈ ົ ນ ຕ າ ຍ, ຍ ່ າ ຈ ຳ ສ ອ ນ ກ ັ ບ ຜ ົ ວ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ າ ກ ຸ ມ ມ ານ ໄ ປ ຝ ັ ງ ໄ ວ ້ ແ ລ ະ ມ ສ ອ ນ ຈ ິ ງ ເ ກ ີ ດ ເ ປ ັ ນ ຕ ົ ້ ນ ດ ອ ກ ຈ ຳ ປ າ ທ ັ ງ ສ ີ, ນ າ ງ ອ ັ ກ ຄ ຮ ູ ຂ ່ າ ວ ກ ໍ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ໄ ປ ຂ ຸ ດ ໄ ຫ ລ ນ ້ ຳ ຕ ົ ມ.

ຕ ົ ້ ນ ຈ ຳ ປ າ ທ ັ ງ ສ ີ ໄ ຫ ລ ໄ ປ ຄ ້ າ ງ ຢ ູ ່ ທ ່ າ ພ ະ ລ ິ ສ ີ ຕ າ ໄ ຟ ຜ ູ ້ ມ ີ ລ ິ ດ ເ ດ ດ ຂ ະ ນ ະ ນ ັ ້ ນ ຈ ົ ວ ໄ ດ ້ ລ ົ ງ ມ າ ຕ ັ ກ ນ ້ ຳ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ຕ ົ ້ ນ ຈ ຳ ປ າ ຈ ຶ ງ ເ ດ ັ ດ ເ ອ ົ າ ດ ອ ກ ໜ ຶ ງ ເ ມ ື ອ ຖ ວ າ ຍ ພ ະ ລ ິ ສ ີ ຕ າ ໄ ຟ. ຕ ໍ່ ມ າ ພ ະ ລ ິ ສ ີ ຕ າ ໄ ຟ ຈ ຶ ງ ໄ ດ ້ ໂ ຜ ດ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ີ ຄ ົ ນ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ພ ້ ອ ມ ທ ັ ງ ຣ ຽ ນ ຄ າ ຖ າ ອ າ ຄ ົ ນ ອ ັ ນ ຕ ິ ດ ເ ສ ດ ໃ ຫ ້ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ີ ຈ ົ ນ ສ າ ມ າ ດ ຮ ອ ບ ດ ້ ານ ໂ ດ ຍ ສ ະ ເ ພ າ ະ

ທ້າວ ພັດ ຊະ ລາດ ນ້ອງ ຊາຍ ທັ ລາ ຜູ ມ ຈຸ ດ ພິ ເ ສ ດ ຢູ ທ ມ ອ ມ ີ.

ຢູ່ ນ ຳ ພ ະ ລ ີ ສ ີ ຕ າ ໄ ຟ ຈົ ນ ໃ ຕ ່ ຍ ້ າ ຫ ນ ້ າ ບ ານ ຢ ັ ້ ນ ມ າ ຈ ົ ງ ມ ີ ພ ະ ອ ິ ນ ກ ັ ບ ເ ຜ ດ ເ ປ ັ ນ ຕ າ ຜ າ ຂ າ ວ ມ າ ບ ອ ກ ເ ລ ື ອ ງ ບ ້ ານ ເ ມ ື ອ ງ ຂ ອ ງ ພ ໍ ່ ແ ມ ່ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ີ , ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ຈ ົ ງ ພ າ ຂ ີ ສ ະ ເ ພ ົ າ ກ ັ ບ ຄ ົ ນ ເ ມ ື ອ ງ ປ ັ ນ ຈ າ ແ ລ ະ ຕ າ ມ ເ ສ ັ ້ ນ ທ າ ງ ຜ ່ ານ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຕ ໍ ່ ສ ູ ກ ັ ບ ພ ະ ຍ າ ເ ມ ື ອ ງ ຕ ່ າ ງ ໆ ທ ັ ງ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ າ ເ ມ ຍ ມ າ ຕ າ ມ ທ າ ງ ຊ ຶ ່ ງ ຍ ັ ງ ເ ຫ ລ ື ອ ແ ຕ ່ ທ ້ າ ວ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ຜ ູ ້ ດ ຽ ວ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ າ ເ ພ າ ະ ຕ ั ้ ง ใ จ ຈ ะ ม า ป ก ค อ ง เ ม ื อ ง ป ั น จ า , แ ล ะ จ ะ ค ่ อ ย เ ห ล ื อ แ ม ่ พ ี ่ ว ม ก ิ น ท ุ ก ล ำ บ า ก ย ้ อ น ก ล ั บ ม า ง อ ั ก ล ั ก ห า เ ล ื ่ อ ง ใ ส ่ จ ิ น ພ ะ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ะ ນ ี ປ ົ ກ ລ ົ ງ ຈ າ ກ ເ ປ ັ ນ ມ ະ ເ ຫ ส ี ໃ ຫ ้ ล ง ม า ล ้ ง ห ม ู ห า บ จ อ ก ห า บ ບ ອ ນ ດ ้ ວ ย ค ว า ม ท ุ ก ย า ก ล ำ บ า ก เ ห ล ื อ ท ี ่ ส ุ ด . เ ม ื อ ท ้ า ว ท ั ง ส ี ่ ด ิ น ท า ง ม า ถ ึ ง ก ็ ไ ด ้ ล ง ไ ห ด ม า ง อ ั ก ล ี ผ ู ้ ใ จ ย า บ ค ื น แ ล ้ ว ພ ะ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ะ ນ ี ก ็ ร ั บ เ อ ົ า ม า ง ค ำ ก อ ง ข ึ ้ น ເ ป ັ ນ ມ ะ ເ ห ส ี ล ี ก ี ่ ม า ห ล ั ง .

ຕ ่ ມ າ ເ ມ ื ອ ນ ้ ອ ง ท ั ง ส า ม ก ั บ ค ื น เ ม ื อ ง ใ ผ เ ม ื อ ง ล า ว ห ม ิ ด แ ล ้ ว , ท ้ า ว ผ ั ด ຊ ะ ລ າ ດ ຈ ຶ ง ล า พ ่ ๊ แ ม ่ อ อ ก ด ิ น ท า ง ไ ป ข อ ก เ อ ົ า ม ย . จ ึ ง ไ ป ไ ด ้ ก ั บ ม า ง ป ะ ท ุ ม ม า ไ ภ ส อ น ย ู ่ น ำ พ ะ ล ี ส ี ก า ง ป ่ า , ต อ น พ า ม ย ก ั บ ค ื น เ ม ื อ ง ป ั น จ า ນ ั ้ น ຊ ะ ນ ะ ท ี ่ พ า ม ย พ ั ก ย ู ่ ก า ง ป ่ า แ ห ่ ง ห น ึ ่ ง ล ย ถ ู ก ย ั ก ล ั ก เ อ ົ า ม ย ไ ป , ท ้ า ว ผ ั ด ຊ ะ ລ າ ດ ອ ອ ก ต ิ ด ต า ม ห า ม ย ไ ป ถ ึ ง เ ม ื อ ง ເ ข ົ า ຂ ึ ง จ ึ ง ไ ด ้ ม า ง อ ั ก ส ะ ม า ล า แ ก ้ ว ม า ເ ป ั น ม ย ต ี ม อ ี ก . ท ้ า ว ผ ั ด ຊ ะ ລ า ด ก ั บ ม า ง ป ะ ท ุ ม ม า ไ ภ ส อ น ไ ด ้ ล ู ก ช า ย ผ ู ้ ห น ึ ่ ง ช ื ่ อ ว ่ า ท ้ า ว ส ุ ว ั ณ ม ะ ไ ภ ส อ น . เ อ ົ า ก ั บ ม า ง อ ั ก ส ะ ม า ล า แ ก ้ ว ก ็ ไ ด ้ ล ู ก ช า ย ผ ู ้ ห น ึ ่ ง ช ื ่ อ ว ่ า ท ้ า ว อ ั ก ส า ล า ด .

ພ າ ย ห ล ั ง ท ี ่ ท ้ า ว ผ ั ด ຊ ะ ລ า ด ม ำ ห า ม ย พ ็ บ แ ล ้ ว ก ็ ม ำ ล ู ก แ ล ะ ม ย ก ั บ ค ื น ส ู ่ เ ม ื อ ง ป ั น จ า . ส ่ ว น ว ่ า ท ้ า ว ท ั ง ส า ม ผ ู ้ เ ป ั น อ ้ า ย น ั ้ น ก ็ ไ ด ้ ล ู ก ก ั น ผ ู ้ ล ะ ค น เ ป ั น ช า ย แ ต ่ ช ื ่ ล ู ก บ ่ ป ะ ก ฏ ล ย . เ ม ื อ ท ้ า ว ท ั ง ส ี ่ ก ั บ ส ู ่ เ ม ื อ ง ป ั น จ า ย ่ า ง

ພ້ອມພຽງກັນແລ້ວກໍຍົກຂະບວນທັງພະຍາຈຸນລະນີ ແລະ ນາງ ຄຳຫອງ ໄປຢາມ
ເມືອງຈັກອິນຊຶ່ງ ເປັນ ເມືອງພໍ່ ເຖົ້າ ແມ່ ເຖົ້າ, ເມືອງ ປູ່ ເມືອງ ຍ່າ. ສ່ວນ ທ້າວ
ເພັດ ອຸ ລາດ ນັ້ນ ໄດ້ ປູ່ ຄອງ ເມືອງ ຈັກ ອິນ ແທນ ພໍ່ ເຖົ້າ, ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ໄພ ສ ອນ
ໄດ້ ປົກ ຄອງ ເມືອງ ປັນ ຈາ ແທນ ປູ່, ທ້າວ ອັດ ສາ ລາດ ໄດ້ ຄອງ ເມືອງ ເຂົ້າ ຊຶ່ງ
ແທນ ທ້າວ ເພັດ ອຸ ລາດ ຜູ້ ເປັນ ພໍ່, ສ່ວນ ວ່າ ທ້າວ ທັງ ສາມ ຜູ້ ເປັນ ອ້າຍ ນັ້ນ ໄດ້ ກັບ
ຄືນ ໄປ ຄອງ ເມືອງ ຂອງ ໃຜ ຂອງ ລາວ ຕາມ ເດີມ ຄື ທ້າວ ເຊ ດ ຖະ ລາດ ຄອງ
ເມືອງ ສີ ງ ຫົນ, ທ້າວ ປົ ຕະ ລາດ ຄອງ ເມືອງ ໄຊ ສ ອນ ແລະ ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ລາດ
ຄອງ ເມືອງ ຈຳ ປາ.

25. ກ່າວເຖິງພະຍາຈຸນລະນີ ຜູ້ເປັນພໍ່.

ກ່າວເຖິງພະຍາຈຸນລະນີ ຜູ້ຄອງເມືອງປັນຈາ ຊຶ່ງເປັນພໍ່ຂອງທ້າວທັງ ສີ ຕື່ນເຊົ້າຂຶ້ນມາພະອົງກໍລຸກສ່ວຍໜ້າຕາມປົກກະຕິ. ໃນຂະນະທີ່ເທວີທັງຫລາຍ ຂອງພະອົງລວມທັງນາງອັກຄີ ຜູ້ໃຈບາບ ໄດ້ພາກັນເອົານ້ຳສຳລັບສ່ວຍ ໜ້າ ໄປຖວາຍພະອົງນັ້ນ, ພະອົງແນມເຫັນໜ້ານາງເທວີຫລ້ານັ້ນມີຮູບໂຍນີ (ອະ ໄວຍະວະທີ່ລັບຂອງເພດຍິງ) ຕິດຢູ່ໜ້າຂອງແຕ່ລະຄົນ ພະອົງຈຶ່ງຫ້ວງວ່າ ຮູບ ແນວນີ້ຕິດຢູ່ໜ້າບໍ່ແມ່ນແນວດີໃດ, ເມື່ອພວກເທວີ ແລະ ສະໜົມໄດ້ຮູ ຕ່າງກໍພາ ກັນຕົກໃຈ ແລະ ເວົ້າກັນສະນີ້ນ ໄປຫື່ ໂຮງຫລວງທັງ ຈົ່ມວ່າ ເຮົານອນ ຫລັບ ປານຕາຍ ຈັກແມ່ນໃຜ ເອົາ ມາ ແຕ້ມ ໃສ່ ໜ້າ ມັ ດ.

ເມື່ອພວກນາງທັງຫລາຍ ເງີຍ ໜ້າ ຂຶ້ນ ເບິ່ງ ພະຍາຈຸນລະນີ ກໍ ເຫັນ ໃບ ໜ້າ ຂອງພະອົງ ກໍ ປະກົດ ຕົວ ອັກ ສອນ ຂຽນ ເຕັມ ໄປ ໝົດ ຈຶ່ງ ຂາບ ທູນ ໃຫ້ ພະອົງ ຮູ້ ວ່າ ທີ່ ໜ້າ ຂອງ ພະອົງ ກໍ ຖືກ ຂຽນ ຄື ກັນ. ເມື່ອ ພະອົງ ໄດ້ ຮູ ກໍ ຕົກ ໃຈ ຄື ກັນ ຈຶ່ງ ຟ້າວ ເອົາ ແວ່ນ ມາ ແຍງ ເບິ່ງ ໜ້າ ຈຶ່ງ ປະກົດ ຕົວ ອັກ ສອນ ຂຽນ ເປັນ ໂຄງ ສາມ ຄົນ ພະອົງ ອ່ານ ເຂົ້າ ໃຈ ເນື້ອ ຄວາມ ແລ້ວ ຈຶ່ງ ຟ້າວ ເອົາ ນ້ຳ ມາ ລ້າງ ມາ ສ່ວຍ ອອກ. ສ່ວນ ວ່າ ເສນາ ອາ ມາດ ກໍ ມີ ຝູງ ຂາວ ກ່ານ ຄໍ ໄວ້ ທຸກໆ ຄົນ, ເມື່ອ ພວກ ເຂົ້າ ລ້າງ ສ່ວຍ ອອກ ໝົດ ແລ້ວ ຈຶ່ງ ຟ້າວ ຂຶ້ນ ຂາບ ທູນ ພະຍາຈຸນລະນີ ຜູ້ ເປັນ ໃຫ່ຍ ແລ້ວ ຂາບ ທູນ ວ່າ ຄົນ ນີ້ ເປັນ ປະຫລາດ ແທ້ ຢ່າ ມ ຈະ ມີ ເຫດ ການ ອັນ ບໍ່ ດີ ເກີດ ຂຶ້ນ ແກ່

ບ້ານເມືອງຂອງເຮົາ, ຄົນພວກຂ້າທັງຫລາຍພາກັນນອນຫລັບປານຕາຍພໍ້ຕື່ນ ຂຶ້ນມາມືປຸ້ນມາກ່ານຄໍ ໄວ້ຊູ່ຄົນ.

ຝ່າຍພະຍາຈຸນລະນີ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ພະອົງຈຶ່ງເວົ້າກັບເສນາອາມາດຜູ້ໃຫ່ຍ ວ່າ ພະອົງເອງກໍຖືກຂຽນໜັງສືໃສ່ໜ້າຄືກັນ, ເມື່ອເສນາຜູ້ໃຫ່ຍ ໄດ້ຟັງ ດັ່ງ ນັ້ນຈຶ່ງຂາບທູນວ່າ ອັນນີ້ຢ້ານວ່າຈະເກີດສິ່ງຄາມໃນເມືອງກໍອາດເປັນ ໄດ້ ພ້ອມກັນນັ້ນເສນາຜູ້ໃຫ່ຍກໍຂາບທູນໃຫ້ພະອົງຮູ້ວ່າ ດຽວນີ້ສະເພົ້າສໍລໍາ ມາ ຈອດຢູ່ກາງນ້ໍາຄົ້ງທ່າເມືອງ ຈັກວ່າມາແຕ່ທາງໃດນໍ້ມີໃຜຮູ້, ອັນນີ້ຢ້ານ ແຕ່ ແມ່ນຜູ້ມືລິດເດດກ້າຈຶ່ງລອດເຂ້ົ້າມາ ເມືອງເຮົາ ໄດ້ທັ້ງໆທີ່ດ່ານແຕ່ລະບ່ອນ ກໍ ບໍ່ມີໃຜຮູ້ຫລືສິ່ງລາຍງານມາ ໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າເລີຍ, ພໍ້ຕື່ນເຊົ້າຂຶ້ນມາພວກ ເຂົ້າ ທັງຫລາຍກໍແນມເຫັນສະເພົ້າທັງສໍລໍານັ້ນໂລດ.

ເມື່ອພະຍາຈຸນລະນີ ໄດ້ຮັບຂາບດັ່ງນັ້ນ ກໍຄິດງົ້ດງໍ້ອັດສະຈັນຢູ່ໃນໃຈ ຂອງ ພະອົງແລະ ໄດ້ສັ່ງໃຫ້ພວກເສນາອາມາດພາກັນອອກໄປສົ່ງເກດແລະກວດກາ ເບິ່ງສະເພົ້າທັງສໍລໍາເປັນການດ່ວນ. ພວກເສນາອາມາດລົງຈາກຫໍພາ ສ່ວາດ ຂອງພະອົງແລ້ວກໍພາກັນໄປສົ່ງເກດເບິ່ງສະເພົ້າໃຫ້ມັນລະອຽດຕື່ນ. ຝ່າຍ ທ້າວເພັດຊະລາດ ໄດ້ຮູ້ກໍເຂ້ົ້າໃຈໂລດວ່າ ອັນນີ້ແມ່ນພະຍາຈຸນລະນີຜູ້ເປັນ ພໍ່ ໃຊ້ໃຫ້ເຂົາມາສົ່ງເກດເບິ່ງສະເພົ້າ, ດັ່ງນັ້ນທ້າວເພັດຊະລາດຈຶ່ງບອກ ໃຫ້ ອ້າຍທັງ 3 ສັ່ງໃຫ້ພວກຍັກທີ່ຢູ່ໃນສະເພົ້ານັ້ນສະແດງອາການຕ່າງໆທີ ໜ້າ ຢ້ານກົວອອກປະກົດຢູ່ຕາມຫົວຕາມທ້າຍຂອງສະເພົ້າທັງສໍລໍາ, ເມື່ອພວກ ເສ ນາ ໄດ້ເຫັນຍັກກໍພາກັນຕື່ນຕົກໃຈຢ້ານກົວຖົວສັ່ນ ເພາະວ່າຍັກທັງຫລາຍ ໄດ້ ສະແດງເປັນຫລາຍຮູບອັນໜ້າຢ້ານ ເຊ່ັນ ໂຕເປັນຄົນຫົວເປັນຊ້າງຫລື ໂຕ ໃຫ່ຍສູງຕາຂວາງຕາຕ່ໍແລະອື່ນໆດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ເມື່ອນັ້ນ ອາມາດພ້ອມ ເຫັນຍັກໂຂໂນ

ໂຕຍາວຣິ ໃຫ່ຍສຸງເຫລືອຄ້ານ
ລາງຖືວຫົວເປັນຊ້າງ ຫາງຖືວເປັນຍັກໃຫ່ຍ
ແຂນປີ່ງຊ້ອງ ກຳ້ງ້າວແກ່ວງຕະບອງ
ລາງຖືວປາກໃຫ່ຍກ້ວາງ ສຸງທໍ່ລຳຕານ
ນິກຳ ໃຫ່ຍຍາວພ້ຽງຕ້ານ
ລາງຖືວຍິນຍາວພ້ອມ ຫູຣິ ຕາໃຫ່ຍ
ອ້ຳປາກໄວ້ ເຫັນແຂ້ວທໍ່ຍວານ
ລາງຖືວຕາແດງເຫລື້ອມ ຄືໄຟກອງໃຫ່ຍ
ອ້ຳປາກໄວ້ ຮູ ກ້ວາງທໍ່ຣິ ນ
ລາງຖືວນັ້ນ ຄືເສືອສັກສາດ
ນີມັນຖືໄມ້ ຄ ອນ ຕະບອງກັ້ງແກ່ວງໄກວ
ມາ ຄ ອຍຢ້ຽມ ເຕັ ມສະ ເພົ ້າຊ້ອງຊໍ
ບໍ່ອາດນັ ບ ອ່ານຖ້ວນ ຫລາຍ ເຊ ື ອ ຕ່ າ ງ ເ ຊ ິ ວ
ເຂົ ້ າ ກໍ ແ ຊ ວ ງ ເ ວ ້ ຳ ຈ ຳ ກັ ນ ພິ ມ ພ ຳ
ບ ອ ກ ວ ່ ຳ ຊຸ ນ ຫ ມູ ນ ້ ເ ປ ັ ນ ຫ ນ ້ ຳ ແ ຊ ຸ ບ ມ ື ອ ແ ທ ັ ນ

ເມື ອ ພ ວ ກ ເ ສ ນ ຳ ທ ັ ງ ຫ ລ ຳ ຍ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ພ ຳ ກ ັ ນ ຢ ້ ຳ ນ ສ ິ ່ ນ ຟ ້ ຳ ວ ປ ິ ນ ຄ ຶ ນ ເ ມ ື ອ ຂ ຳ ບ ທ ູ ນ ໃ ຫ ້ ພ ະ ຍ ຳ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ຮ ູ ວ ່ ຳ ດ ຽ ວ ນ ຜ ຍ ັ ກ ເ ຂ ົ ້ ຳ ມ ຳ ເ ມ ື ອ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ຄ ະ ໃ ຫ ່ ຍ ແ ລ ້ ວ ພ ະ ອ ົ ງ ເ ອ ີ ຍ , ມ ັ ນ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ເ ສ ິ ກ ຕ ່ ຳ ງ ກ ຳ ວ ທ ້ ຳ ວ ຕ ່ ຳ ງ ແ ດ ນ ຊ ິ ມ ຳ ຍ ຳ ດ ບ ້ ຳ ນ ຍ ຳ ດ ເ ມ ື ອ ງ ດ ອ ກ . ພ ວ ກ ຜ ູ ້ ຊ ຳ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໃ ຈ ວ ່ ຳ ນ ຳ ງ ຄ ຳ ຫ ອ ງ ນ ແ ມ ່ ນ ແ ນ ວ ຜ ຍ ັ ກ ຜ ໂ ອ ໃ ຫ ່ ຍ ນ ັ ດ ນ ເ ຂ ົ ້ ຳ ຢ ຳ ກ ໄ ດ ້ ນ ຳ ງ ຄ ຶ ນ ເ ມ ື ອ ຈ ຶ ງ ນ ຳ ມ ຳ ເ ອ ົ ຳ , ຂ ໍ ພ ະ ອ ົ ງ ຈ ຸ ່ ຳ ເ ອ ົ ຳ ນ ຳ ງ ຄ ຳ ຫ ອ ງ ສ ິ ່ ງ ຄ ຶ ນ ໃ ຫ ້ ເ ຂ ົ ້ ຳ ສ ຳ . ຝ ່ ຳ ຍ ພ ະ ຍ ຳ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ໄ ດ ້ ຟ ັ ງ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຄ ຶ ດ ວ ່ ຳ ອ ຳ ດ ເ ປ ັ ນ ໄ ປ ໄ ດ ້ ແ ຫ ້ ແ ລ ້ ວ ຈ ຶ ງ ສ ິ ່ ງ ໃ ຫ ້ ໄ ປ ຂ ອ ກ ເ ອ ົ ຳ ນ ຳ ງ ຄ ຳ ຫ ອ ງ ມ ຳ ຕ ່ ອ ນ , ພ ວ ກ ເ ສ ນ ຳ ໄ ດ ້ ຮ ັ ບ ສ ິ ່ ງ ດ ັ ່ ງ

ນັ້ນ ກໍພາກັນໄປຊອກຫານາງຄຳກອງຢູ່ນຳຈ່າລ້ຽງຫມູ ແຕ່ພວກລ້ຽງຫມູບອກ ວ່ານາງຄຳກອງໄປຫາບຈອກຫາບແໜມຕັ້ງແຕ່ເຊົ້າໆພຸ້ນປານນີ້ມາ, ຕາມປົກ ກະຕິນາງໄປແຕ່ເຊົ້າພໍ້ງາຍກໍກັບມາຮອດ ແຕ່ນີ້ຜິດປົກກະຕິບໍ່ກັບມາປານນ. ດັ່ງນັ້ນ, ເສນາຈຶ່ງແຕ່ງກັນອອກຊອກຫາ ຖາມນຳຊາວບ້ານ ຊຶ່ງໃຜໆ ກໍ ບອກເປັນສຽງດຽວກັນວ່າ ຕອນເຊົ້າໆໄດ້ເຫັນນາງຫາບກາຍໄປແທ້ແຕ່ຫາກ ບໍ່ເຫັນກັບມາຈັກວ່າ ໄປຢູ່ຫາງໃດແທ້. ພວກເສນາຈຶ່ງພາກັນນຳໄປເບິ່ງ ບ່ອນ ຫນອງຈອກປ່າບອນທີ່ນາງຄຳກອງເຄີຍໄປເອົາ, ພໍໄປຖຶງເຫັນແຕ່ຫາບຈອກ ຫາບບອນຖົ້ມໄວ້ ເອນຫານາງແນວໃດກໍບໍ່ມີສຽງຂານຕອບ.

ດັ່ງນັ້ນ, ເຂົ້າຈຶ່ງຟ້າວພາກັນກັບມາຂາບທູນໃຫ້ພະຍາຈຸນລະນີ ພະອົງຈຶ່ງ ຄິດອຸກອັ່ງຄັ່ງຫວ ເພາະຫານາງບໍ່ເຫັນຈັກຊຸແມ້ ໄຂແນວໃດ, ພະອົງຖາມ ວ່າ ຈອກເອົາສາວໃຊ້ໃນໂຮງໄປປ່ຽນຊຸໄດ້ບໍ? ພວກເສນາອາມາດທັງຫລາຍຈຶ່ງ ເຫັນດີເຫັນພ້ອມວ່າ ຄວນຈອກເອົາສາວໃຊ້ຜູ້ມີຮູບໂສມຜ່ວພັນຄືນາງຄຳກອງ ໄປໝອບໃຫ້ ບ້ານເມືອງກໍຈະບໍ່ເສື່ອມເສຍ. ຈາກນັ້ນ, ເຂົ້າຈຶ່ງພາກັນໄປຊອກ ເບິ່ງສາວໃຊ້ໃນໂຮງຜູ້ໜຶ່ງໜ້າຕາຄ້າຍຄືນາງຄຳກອງ, ເມື່ອຊອກໄດ້ແລ້ວ ກໍ ເອົາມາປະດັບຕົກແຕ່ງເອ້ຍອ້ອງໃຫ້ຄືກັບນາງຄຳກອງໃນຕອນເປັນພະເຫ ສ ຫລັງຈາກປະດັບເອ້ຍອ້ອງແລ້ວພະຍາຈຸນລະນີກໍສັ່ງໃຫ້ນຳໄປໝອບ.

ກ່າວເຖິງທ້າວເພັດຊະລາດ ເມື່ອທ້າວໄດ້ຮູ້ຈຸດປະສົງຂອງພໍ່ຄົ້ນວ່ານັ້ນຈຶ່ງ ເສກມົນໃສ່ນ້ຳໃຫ້ກາຍເປັນຂົວຫົນກ່າຍແຕ່ຝັ່ງໄປເຖິງສະພາ ມີທັງຫໍໄຊຕັ້ງ ກາງວັງນະທີໃຫ່ຍ ຕຽງອາດຕັ້ງບັນລັງພ້ອມແທ່ນທອງ, ຈາກນັ້ນທ້າວຈຶ່ງບອກ ອ້າຍທັງສາມວ່າດຽວນີ້ພວມສັ່ງໃຫ້ເສນາມາຫາ ເຂົ້າໜາຍຈະເອົາ ນາງ ຄຳກອງຄືນປອມມາຄືນຈະເຮົາ, ທ້າວບອກວ່ານ້ອງຈະສະແດງໃຫ້ເຂົ້າໄດ້ເຫັນ ປັນຍາແລະລິດເດດຂອງນ້ອງຊຶ່ງພວກອ້າຍທັງສາມກໍເຫັນດີເຫັນພ້ອມ. ວ່ຳ

ແລ້ວທ້າວເພັດຊະລາດກໍຂຶ້ນໄປນັ່ງຕຽງທອງເທິງອາກາດ, ບໍ່ດົນພວກເສ: ນາ ເຖົ້າຊຸມເມືອງຫລາຍສ່ຳ ພາກັນລົງມາແຈ ໝົດທ່ານ້ຳ, ກໍເລີຍເຫັນຂົວຫີນຈົ່ງພາ ກັນກົ້ມຂາບແລ້ວຄ່ອຍໆຍ່າງເຂົ້າສູ່ຂົວໄປຫາທ້າວ, ເມື່ອໄປເຖິງເຂົາກໍພາກັນ ນັ່ງປະນົມມືເປັນແຖວຖັນ ທັງຢ້ານທັງສັ່ນ.

ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຖາມເຂົາວ່າ ພວກພໍ່ພວກລຸງມາແຕ່ທາງໃດນໍ? ເສ ນາຜູ້ໃຫ່ຍຈຶ່ງກ່າວວ່າພະຍາຈຸນລະນົມຄຳສັ່ງໃຫ້ຝູງຂ້າທັງຫລາຍໃຫ້ມາ ເຂົ້າ ເຝົ້າເຈົ້າພະບາດອົງກະສັດ ຖາມກິຍາເຫດການດ້ວຍເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າພະອົງ ມາແຕ່ບ້ານໃດເມືອງໃດ ຂໍພະອົງຈົ່ງໄດ້ບອກໃຫ້ຝູງຂ້າໄດ້ຮູ ເພື່ອຈະ ໄປ ຂາບທູນຕໍ່ພະຍາເມືອງ. ດັ່ງນັ້ນທ້າວເພັດຊະລາດຈຶ່ງບອກໃຫ້ເຂົາຮູ້ວ່າເຮົາມ ໄປຈາກເມືອງປັນຈານເອງນັ້ນເປັນເວລາໄດ້ຫລາຍປີແລ້ວ, ເຮົາເດີນ ທາງ ມາຈາກທາງຍອດນ້ຳຜ່ານຫລາຍຫົວເມືອງ ຈຸດປະສົງກໍເພື່ອມາບຳເອົານາງ ຄຳທອງນັ້ນເອງ. ທ່ານພະຍາໃຊ້ພວກສູເຈົ້າເອົານາງຄຳທອງມາມອບໝາກ ແມ່ນນາງຄຳທອງຕົວຈິງແທ້ບໍ? ພວກເສນາຈຶ່ງຂາບທູນວ່າແມ່ນນາງຄຳທອງ ແທ້. ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຍິນຄຳຂໍ້ຕົວະຂອງເຂົາຈຶ່ງສັ່ງສອນເຂົາດັ່ງບົດກອນ ຂຽນວ່າ:

ແຕ່ນັ້ນບາຄາມທ້າວ ໄກຫາກວ ໄກດ
ສູ ມາບໍ່ຮູ ໂທດເບື້ອງ ຄຳຮ້າຍຮ່ອມຕາຍ ແທ້ນໍ
ເຮົາກໍເອົາປຸນໝາຍໄວ້ ຄໍສູທຸກໜ່ວ
ເພື່ອວ່າເຖົ້າບໍ່ຮູ ຄ້ານ ເມືອງແທ້ຊອບທຳ
ມາບໍ່ຈຳຄຳເຖົ້າ ບຸຣານສອນສັ່ງ
ອັນວ່າຣົດແຕ່ງຕັ້ງ ມາແທ້ແຕ່ດົນ
ສັ່ງບໍ່ຕາມຄອງເຖົ້າ ຄອງເມືອງທິດສະລາດ

ຄັນພະຫາກພາຍໂຜດແລ້ວ ກໍຄວນໃຫ້ໄຫ່ຕອງ
ຄັນວ່າຜິດຊອບແທ້ ໃຫ້ຮູ້ເຫດຫນັກເບົາ
ຄວນທີ່ເອົາການຕອງ ໄຫ່ດູໃຫ້ໃສແຈ້ງ
ຈຶ່ງວ່າເປັນຊຸນເຖົ້າ ເສນາມັກປາດ
ສະຫລາດຮູ້ ຄອງແທ້ຊອບທຳ
ຄັນວ່າລາຊາເຈົ້າ ຈອມເມືອງຕັດຂາດ
ຝ່ງໝໍ່ອາມາດພ້ອມ ປັກສາແທ້ສືບດູ
ຄັນວ່າເຫັນແຈ້ງແຈ້ງ ໃນແຫ່ງຄອງເມືອງ
ຄວນທີ່ທູນລາຊາ ກ່າວກອນກອຍໄຫ້ວ
ຈຶ່ງຊື່ວ່າເປັນຊຸນເຖົ້າ ເສນາຕາງລາດ
ຊື່ວ່ານັກປາດເຈົ້າ ຢຸນຕົ້ງແຕ່ງເມືອງ ຊອບແລ້ວ

ທ້າວກ່າວຕື່ມອີກວ່າ ພວກສູເຈົ້ານັ້ນເປັນພຽງເສນາໝາກຂາ, ພະ ຍາ ຈຸນລະນີວ່າແນວໃດກໍເອົາຕາມໂລດ, ພວກສູເຈົ້າເຖົ້າລ້ຽງບໍ່ຮູ້ຮ່ອມຄຳ ຕາຍ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເອົາສາວໃຊ້ມາເວົ້ະ ເຮົາວ່າແມ່ນນາງຄຳຫອງ, ສຳລັບນາງຄຳ ຫອງນັ້ນເຮົາຈຶ່ໄດ້ ແມ່ນວ່ານາງຈະຕາຍເປັນຜີເຫັນແຕ່ກະດູກຫລ້ອນກໍ ຍັງ ຈຶ່ໄດ້ອັນນີ້ເປັນຫຍັງຈຶ່ງເອົາສາວໃຊ້ມາເວົ້ະ, ເຮົາບໍ່ແມ່ນຄົນຊົ່ວຊ້າຊິບໍ່ຮູ້ຮ່ອມ ຄຳເວົ້ະຂອງພວກສູເຈົ້າ.

ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຍອກເປັນຄຳດັດຂາດວ່າ ສູຈຶ່ງເອົາຜູ້ຍິງຄົນນີ້ ຄືນ ເມືອໃຫ້ພະຍາຈຸນລະນີ ແລ້ວໃຫ້ຊອກເອົານາງຄຳຫອງເວົ້ຈິງມາໃຫ້ ດ່ວນ ພວກເສນາອາມາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນກໍພາກັນຢ້ານຕາຍຈຶ່ງພ້າວເອົານາງຄົນ ນັ້ນ ກັບຄືນທັນທີ, ແລ້ວຂຶ້ນຂາບທູນຕໍ່ພະຍາຈຸນລະນີວ່າ ເມືອພວກເຮົາໄດ້ນຳ ນາງ ຄຳຫອງປອມໄປຖວາຍທ້າວໄດ້ຮ້ອງໃຫ້ວ່ານັ້ນບໍ່ແມ່ນນາງຄຳຫອງ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງ

ເອົາສາວໃຊ້ປອມຕົວມາປ່ຽນ, ພວກເຂົາທັງຫລາຍພາກັນງຶດງໍ້ວ່າເປັນຫຍັງ ທ້າວຈຶ່ງຮູ້ໄດ້. ພະຍາຈຸນລະນີໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຖາມເສນາວ່າທ້າວນັ້ນມາແຕ່ ໃສກັນແທ້?

ພວກເສນາອາມາດຈຶ່ງຂາບທູນວ່າພວກເຂົາອັດສະຈັນໃຈຕັ້ງແຕ່ນໍ້ານາງ ຄຳກອງປອມລົງໄປຮອດທ່າກໍເຫັນມືອົວທິນກ່າຍແຕ່ຝັ່ງໄປຖືງສະເພົ້າມືທ້ຽງ ທ້ຽ ໄຊຢັ້ງຢາຍຕາມແມ່ນໍ້ຳ, ເຫັນຕົວທ້າວນັ່ງຢູ່ເທິງຕຽງທອງ ທ້າວນ້ັຍັງໜຸ່ມ ນ້ອຍມືທັ້ງຮູບໂສມຜ່ືອພັນອັນສວຍງາມ, ທ້າວບອກວ່າໄປແຕ່ເມືອງປັນຈາ ໄດ້ ຫລາຍປີມາແລ້ວ ຈຶ່ງໄດ້ກັບຄືນມາສູ່ເມືອງປັນຈາຂອງເກົ່າ ເພາະຄິດ ຖືງ ນາງຄຳກອງຈຶ່ງໄດ້ເດີນທາງມາ. ພວກເສນາກ່າວວ່າບັດນ້ີເຮົາຈະໄປ ຫາ ນາງຄຳກອງຢູ່ໃສໄປໃຫ້ທ້າວເມືອງບ້ານຈຶ່ງຈະບ່ອອດອາຍ.

ຝ່າຍພະຍາຈຸນລະນີ ກໍ່ບ້ຮູ້ຈະຄິດແກ້ໄຂດ້ວຍວິທີໃດຈຶ່ງບອກແຕ່ພຽງ ວ່າ ເອົາແຕ່ບຸນແຕ່ກຳເປັນ, ນ້ີແຕ່ຫົນທາງດຽວຄືນອບບ້ານເມືອງທັງຫມົດໃຫ້ທ້າວ ທ້ັນ. ສູ່ບ້ຕ້ອງຄິດຫາວິທີການອັນຈະຫລອກລວງອ້ກແລ້ວ, ໃຫ້ສູພາກັນຫາດອກ ໄມ້ຮ້ອຍຄູ່ເງິນຄຳ ກູຈັກນຳໄປຖວາຍນອບເມືອງອັນນ້, ພວກເສນາອາ ມາດ ຈຶ່ງພາກັນຫ້ວງຫາຕ້ິກແຕ່ງດອກໄມ້ໜູບທຽມໃສ່ຂັນຕາມຄຳສັ່ງຂອງພະ ອົງ ຈາກນັ້ນພະຍາຈຸນລະນ້ຈຶ່ງສະເດັດອອກຈາກໂຮງ ໂດຍມ້ຂະບວນຂອງເສນາ ອາມາດແຫ່ແຫນແພນກັ້ງ.

ກ່າວເຖິງທ້າວທ້ງສີ່ຢູ່ໃນສະເພົ້າ, ທ້າວໄດ້ປຶກສາກັນວ່າຈະຕ້ອງຈັດ ແຈ່ງ ຝູງຂ້າຊ່ອງໃຊ້ ໃຫ້ໄປຄອຍເຝົ້າຮັບຕ້ອນພໍ່ຢູ່ສາລາກາງນ້ຳ, ເມ້ືອພໍ່ມາ ຮອດ ແລ້ວໃຫ້ເຂົາເຊ້ນພໍ່ຂ້ນນ່ັງຢູ່ເທິງຕຽງໂລດ. ສຳລັບພວກເຮົາແມ່ນພາກັນ ນ່ັງ ຢູ່ໃນສະເພົ້ານ້ສ່ກ່ອນ ເມ້ືອພໍ່ຂ້ນນ່ັງຢູ່ເທິງຕຽງແລ້ວ ເຮົາທ້ັງສ່ຈ່ງພ້ອມກັນ ໄປຂາບໄຫ້ວພໍ່. ຝ່າຍພະຍາຈຸນລະນ້ຜູ້ເປັນພໍ່ກໍ ໄດ້ສະເດັດອອກຈາກເຜ ສາດ

ພ້ອມດ້ວຍເສນາອາມາດໄປສູ່ທ່ານ້ຳ, ພະອົງ ໄດ້ເຫັນຫລາຍສິ່ງຫລາຍແນວທີ່ ແປກແລະໜ້າງຶດງໍ້ອັດສະຈັນໃຈ ເຫັນທົ່ງຂົ້ວຫົ່ນ, ເຫັນທົ່ງຫໍ້ໄຊ, ເຫັນ ທົ່ງ ຕຽງທອງມີຮົ່ມກົ້ງອັນຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ, ສິ່ງຕ່າງໆເຮັດໃຫ້ພະຍາຈຸມ ສະນີຕົກໃຈຢ້ານກົວຕົວສັ່ນ ຈຶ່ງ ໄດ້ຄາມຂ້ຳ ໄປໄຕ່ຂົ້ວຫົ່ນ. ພໍ ໄປຮອດຫໍ ໄຊ ພະອົງກໍກົ້ມຂາບຈຳພວກຂ້າຮັບໃຊ້ທ້າວທົ່ງສີ່ແຕ່ງຕັ້ງ ໄວ້ ຄອຍຮັບຕ້ອນພະອົງ ພວກຂ້າຮັບໃຊ້ບອກບໍ່ ໃຫ້ພະອົງຂາບ, ທົ່ງພ່ອງ ເຊີນ ໃຫ້ຂຶ້ນນັ່ງ ເທິງ ຕຽງ, ແຕ່ ພະອົງກໍຍັງ ຢ້ານຢູ່ ແນມ ພຸ້ນ ແນມ ພົ້ນ ກໍ ຂຶ້ນ ນັ່ງ ເທິງ ຕຽງ. ພວກ ຂ້າ ຮັບ ໃຊ້ ກໍ ເຊີນ ແລ້ວ ເຊີນ ອີກ ໃນ ທີ່ ສຸດ ພະ ອົງ ຈຶ່ງ ຂຶ້ນ ນັ່ງ ເທິງ ຕຽງ ທົ່ງ ສີ່ ນ ທົ່ງ ເຊັ ນ. ແລະ ຄິດ ໃນ ໃຈ ວ່າ ກູ ເອງ ວ່າ ຈະ ມາ ມອບ ບ້ານ ເວນ ເມືອງ ໃຫ້ ທ້າວ, ເປັນ ຫຍັງ ມາ ເຊີນ ກູ ຂຶ້ນ ນັ່ງ ເທິງ ຕຽງ ຄື ແນວ ນ?

ທ້າວ ທົ່ງ ສີ ເມືອ ໄດ້ ເຫັນ ພະ ຍາ ຈຸມ ລະ ນີ ມາ ນັ່ງ ຢູ່ ເທິງ ຕຽງ. ຈຶ່ງ ໄດ້ ພ້ອມ ກັນ ເໜາະ ມາ ຈາກ ສະ ເພົ້າ, ເບິ່ງ ຜູ້ ໃດ ກໍ ບໍ່ ແຕ່ ຜ້ວາ ມ ງ ປານ ພະ ອິນ ມາ ຈາກ ຊັ້ນ ຟ້າ ດາ ວະ ດຶງ, ຈາກ ນັ້ນ ທົ່ງ ສີ ກໍ ພາ ກັນ ຍ່າງ ເຂ້ົ ມາ ຫາ ພໍ ໂດຍ ບໍ ເສນາ ຂ້າ ມະ ຫາ ດ ແຫ່ ແຫນ ຕາ ມ ມາ. ຝ່າຍ ພະ ຍາ ຈຸມ ລະ ນີ ໄດ້ ເຫັນ ດັ່ງ ນັ້ນ ຈຶ່ງ ມາ ລ້ອ ມ ກ້ອ ມ ກ້ອ ຍ ລົ ງ ຈາກ ຕຽງ ຍ ມ ຂຶ້ນ ນົ ບ ທ້າ ວ ທົ່ງ ສີ, ທ້າ ວ ທົ່ງ ສີ ຈຶ ງ ເວ້ົ າ ວ່ າ ທ່ ານ ເປັ ນ ຜູ້ ເຖ້ົ າ ແລ້ ວ ແລະ ເປັ ນ ເຖິ ງ ພະ ລາ ຊາ ເຫດ ໃດ ຈຶ ງ ຊຸ ມ ນຸ ມ ນົ ບ ມາ ໄຫ ວ ຝູ ງ ຂ້ າ ເພ າະ ວ່ າ ຝູ ງ ຂ້ າ ເປັ ນ ເດັ ກ ໜຸ ່ ມ ນ້ ອ ຍ. ຂໍ ເຊ ີ ນ ທ່ ານ ຂຶ້ ນ ນັ ່ ງ ເທ ິ ງ ຕ ຽ ງ ແ ລ ້ ວ ພ ວ ກ ຂ ້ າ ທ ົ ່ ງ ສ ີ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ຂ ານ ໄ ຫ ວ ທ ່ ານ ຈ ຶ ່ ງ ຖ ຶ ກ ຕ ້ ອ ງ. ເ ມ ື ອ ບ ໍ ່ ມ ີ ທ າ ງ ປ ະ ຕ ິ ເ ສ ດ ໄ ດ ້ ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ມ ລ ະ ນ ີ ຈ ຶ ່ ງ ອ ົ ດ ສ າ ຂ ຶ ້ ນ ໄ ປ ນ ັ ່ ງ ເ ທ ິ ງ ຕ ຽ ງ ທ ົ ່ ງ ສ ັ ່ ນ ທ ົ ່ ງ ເ ຊ ັ ນ, ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ທ ົ ່ ງ ສ ີ ຈ ຶ ່ ງ ພ າ ກ ັ ນ ນ ັ ່ ງ ລ ົ ງ ກ ົ ້ ມ ຂ າ ບ ໄ ຫ ວ ພ ໍ ່ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ ພ ້ ອ ມ ທ ົ ່ ງ ບ ອ ກ ຄ ວ າ ມ ຈ ິ ງ ສ ູ ່ ຟ ັ ງ ວ ່ າ ພ ວ ກ ເ ອ ົ ້ າ ທ ົ ່ ງ ສ ີ ແ ມ ່ ນ ລ ູ ກ ຂ ອ ງ ພ ໍ ່ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ ພ ໍ ່ ບ ໍ ່ ຕ ້ ອ ງ ຢ ້ ານ ຕ ້ ອ ງ ກ ົ ວ ຫ ຍ ັ ງ ດ ອ ກ.

ພະ ຍາ ຈຸ ມ ລະ ນ ີ ໄ ດ ້ ຟ ັ ງ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ງ ົ ງ ປ ານ ໄ ກ ່ ຕ າ ແ ຕ ກ ເ ອ ົ ້ າ ໂ ລ ດ. ພ ະ ອ ົ ງ ຈ ຶ ່ ງ

ວ້ຳວ່ຳ ນັບແຕ່ພະອົງ ໄດ້ເປັນພະຍຳປ້ຳຄອງບ້ຳນເມືອງຢູ່ຫມໍ່ເລຍມ ລູກ
ຊຳຍຈັກເທື່ອ, ທ້ຳວທັງສ່ີ ເກີດຢູ່ໃສຈຶ່ງອ້ຳງວ່ຳ ເປັນລູກຂອງເຮ້ຳ? ທ້ຳວທັງ
ສ່ີຈຶ່ງ ວ້ຳຄວຳມຈິງສູ່ພະອົງຟັງ ດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່ຳ:

ແຕ່ນັ້ນຝ່ຳຍບ້ຳທ້ຳວ ຍ້ຳມ້ຳຫູນພໍ່
ໄຂ່ຕໍ່ເຈ້ຳ ພໍ້ຮູ້ຮ່ຳງຄວຳມ
ຝ່ຳຍອ້ຳມ ເກີດຢູ່ປ້ຳນຈຳ
ໂລຈອນຫນ້ ແຕ່ຍຳມຍັງນ້ອຍ
ອັນວ່ຳ ຄຳກອງແກ້ວ ທຽມອົງພູວະນຳດ
ເປັນຫນໍ່ເຊ້ືອ ນຳມດ້ຳຍທ່ຽງຈິງ ພະເອີຍ
ຍຳມອ້ຳອອກຈຳກທ້ອງ ພະແມ່ນຳມດ້ຳ
ຄວນນຳພັດ ພຳກໄປໄກລ້ຳ
ອັນວ່ຳ ຄຳຝ່ຳຍ ອັກຄ້ໃຈບຳບ
ຮຸ້ຮ້ຳຍ ຫນ້ຳຕົ້ນລຸ່ມ ພະເອີຍ
ຂໍໃຫ້ປ້ຳຕ້ຳເຈ້ຳ ທ້ນນ້ຳງນ້ຳກ່ອນ
ລູກຊ້ຳນ້ອງຫນ້ຳ ພະອົງເຈ້ຳຈ່ຶງຟັງ ພໍ່ເອີຍ

ເມ້ືອໄດ້ຮູ້ດັ່ງນ້ັນ ພະຍຳຈຸນລະນ້ີຈ່ຶງສ່ັງໃຫ້ຄົນໄປນຳເອ້ຳນ້ຳງອັກຄ ນ້ຳ
ພ້ບກ່ອນ. ພວກເສນ້ຳຈ່ຶງພ້ຳວໄປນຳເອ້ຳນ້ຳງອັກຄ, ພໍແຕ່ໄປເຖ້ິງກໍໄດ້ບອກ
ໃຫ້ຮູ້ວ່ຳດຽວນ້ພະຍຳເມືອງໃຫ້ໄປພ້ບເປັນກ້ຳນກ່ອນ ເພ້ຳະຈະມ້ີຫ້ວ ເສ້ືກ
ນ້ຳຍຳດຊ້ຶງເອ້ຳເມືອງ, ແມ່ທ້ັ້ງຄ້ົນຫ້ຳກແມ່ນກຸມນ້ຳນທ້ັ້ງສ່ີເປັນລູກຂອງພະ
ອົງເອງ ໄດ້ພ້ຳກ້ນເດ້ນສະເພ້ຳນ້ຳຈອດຢູ່ກ້ຳງນ້ຳ ທ່ຳເມືອງນ້ ແລ້ວ
ແຕ່ວ່ຳທ້ຳວທັງສ່ີຢ້ຳກເຫ້ັນໜ້ຳຂອງພະນ້ຳງ ຈ່ຶງສ່ັງໃຫ້ພະນ້ຳງໄປຮ້ັບຕ້ອນ
ທ້ຳວທັງສ່ີ.

ຝ່າຍນາງອັກຄີໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍຄິດຊວາດຮູ້ໂທດກຳທີ່ຕົນໄດ້ກະທຳ ຜ່ານ
ມາ, ນາງກໍຫົມໜາຍແທ້ກົວຕາຍຢ້ານສັ່ນໃຈສະບັ້ນກົວຢ້ານເລື່ອງຫລັງ. ແຕ່
ກໍບໍ່ກ້າຂັດຂືນຄຳສັ່ງຈຶ່ງລົງຈາກໂຮງໂດຍມີສາວສະຫນົມແຫ່ນຳເປັນຮ້ອຍ ໆ
ພໍໄປຮອດແຄມທ່າ ກໍເຫັນຂົວຫົນກ່າຍໄປເຖິງສະເພົາ, ເຫັນທົ່ງສາລາ ຫົມ
ກາງນ້ຳອັນຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ, ເຫັນທົ່ງກຸມມານທົ່ງສີ້ວມີຮູບ ໂສມ
ຜິວຝັນອັນສວຍງາມສະເຫມີກັນ. ນາງອັກຄີທົ່ງສັ່ນທົ່ງຄ່ອຍ ຕາມໄປຕາມຂົວ
ຫົນຈົນເຖິງຫໍໄຊ່ສ່ວນພວກສາວສະຫນົມກໍພາກັນຕາມໄປຕາມກັນເປັນ ເສັ້ນ
ເປັນສາຍ.

ເມື່ອນາງອັກຄີກັບຊຸມສາວສະຫນົມຕາມໄປຮອດຫໍໄຊແລ້ວ, ທ້າວ ເພັດຊະ
ລາດຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຂໍພໍ່ແລະ ເສນາອາມາດທົ່ງຫລາຍຈົ່ງພ້ອມກັນຟັງ ໂດຍ ທົ່ວ
ເຖິງກັນ, ບັດນີ້ຂ້າຈັກຖາມນາງອັກຄີຜູ້ເປັນມະເຫສີ ຂອງພະອົງເບິ່ງ ວ່າ
ເລື່ອງລາວເປັນມາແນວໃດແທ້? ພະຍາຈຸນລະນີແລະ ເສນາອາມາດທຸກ ໆ
ຄົນຈຶ່ງຕັ້ງໃຈຟັງຢ່າງຈົດຈໍ່, ທ້າວ ໄດ້ຖາມນາງອັກຄີດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ດູລາອັກຄີເຈົ້າ ມະເຫສີອົງເອກ
ນາງຢ່າບັງເລດໄວ້ ໄຂ້ຖ້ອຍຊື່ຕົງ ນັ້ນຖ້ອນ
ເຈົ້າຫາກຮູ້ແຈ້ງແຈ້ງ ໃຈແຫ່ງນາງເມືອງ
ຢ່າປິດບັງ ບອກມາຈົ່ງແທ້
ເດີມແຕ່ປີຕາໄດ້ ຄຳກອງມາຢູ່
ເປັນຄູ້ອນ ຂວາຊ້າຍຮ່ວມຮຽງ
ນາງຈົ່ງທົ່ງຄັນນ້ອຍ ແກ້ວເກີດນາງອົກ
ເປັນສັນໃດ ບອກມາໃຫ້ແຈ້ງ
ນາງກໍຮັກນາດເມືອ ແກ້ວແກ່ນຄຳກອງ

ປຸນປອງປົວ ບອກສອນຄຳຮູ້
ຍາມເມື່ອສິບເດືອນຖ້ວນ ຄຳກອງຊຸປະສູດ
ນາງຈຶ່ງບອກສ່ຳໃຊ້ ເອົາຜ້າມັດຕາ
ອັນວ່າລູກອ່ອນນ້ອຍ ນາງນາດຄຳກອງ
ກາຍເປັນຫມາ ສີ່ຕົວປາງນັ້ນ
ສັນໃດແທ້ ໃຫ້ນາງຈາບົນບອກ ມາຖ້ອນ
ເຮົາຫາກເຫັນສ່ອງແຈ້ງ ໃຈລ້ຽວແຫ່ງນາງ ແທ້ດາຍ

ແຕ່ນັ້ນ, ອັກຄີຜູ້ປາປັ້ງຫິນະໄຫ ໄດ້ຍິນຫ້າວເພັດຊະລາດຖາມແນວ ນັ້ນ ເຮັດໃຫ້ນາງເກີດມີຄວາມທຸກໃນໃຈ ພໍປານໄພກອງຮ້າພວມເຜົ້າໄຫ້ມ. ຖ້າ ຈະຕົວະກໍບໍ່ໄດ້ຈຳເປັນຈຶ່ງຕ້ອງບອກຄວາມຈິງທັງສິ້ນທັງເຊັ່ນ, ນາງອັກຄີ ຍ ມືກ້ມຂາບແລ້ວກ່າວສາລະພາບຜິດວ່າ ໄດ້ກະທຳຄວາມຜິດພາດຕາມທີ່ກ່າວ ນັ້ນແທ້ ແມ່ນວ່າພະອົງຈະຂ້າຈະຟັນແນວໃດກໍແມ່ນຕາຍຂ້າ ໄດ້ຄິດອິດສາບັງ ບຽດຄຽດຊັງນາງຄຳກອງແທ້, ນັບແຕ່ພະອົງໄດ້ນາງມາເປັນມະເຫສີ, ພະ ອົງກໍຮັກແຕ່ນາງຝ່າຍດຽວບໍ່ຫລຽວແລຝ່າຍຂ້ານ້ອຍເລີຍ, ດ້ວຍຄວາມ ຄຽດ ແຄ້ນອັນນັ້ນຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຈ້ຳງວານຝູງຫມູ່ທາສີທັງຫລາຍປິດອຳຊ່ອຍ, ທັງ ນ້ອຍຄິດຢ້ານນາງຄຳກອງ ໄດ້ເປັນຄືນຂ້ານ້ອຍ.

ນາງອັກຄີສາລະພາບຕໍ່ໄປວ່າ ເມື່ອນາງຄຳກອງຖືພາເຖິງສິບເດືອນມໍ່ຈະ ປະສູດ ຂ້ານ້ອຍໄດ້ເອົາເງິນໃຫ້ສາວສະຫນິມໄປຊື້ຫມານ້ອຍມາໄວ້ສີ ຕົວ ທັງສິ້ງເດັດຂາດໃຫ້ທຸກໆຄົນພາຍໃນໂຮງຖືເປັນຄວາມລັບ ແລ້ວກໍແຈກຈ່າຍ ລາງວັນໃຫ້ແກ່ພວກເຂົ້າຊຸ່ຄົນ. ຍາມນາງປະສູດຫ້າວທັງສ່ຳນ້ອຍກໍ ໄດ້ເອົາ ແພມັດຕານາງໄວ້ ບໍ່ໃຫ້ໄດ້ເຫັນຫນ້າລູກ. ຈາກນັ້ນກໍຈຳໃຫ້ເຂົ້າເອົາ ຫ້າວ ທັງສີ ໃສ່ໄຫ ໄປໄຫລ່ອງນ້ຳ ແລ້ວເອົາຫມາທັງສີ ໄວ້ແທນ ຈຶ່ງເອົາຂັ້ນເມືອ

ຖວາຍຕໍ່ພະອົງ ທັງໃສ່ຄວາມໃຫ້ພະອົງໂກດເຄືອງຕໍ່ນາງຄຳກອງ, ຕໍ່ ມາ ພະອົງຈຶ່ງປົດນາງມາເປັນທາສີລ້ຽງໝູທາບຈອກທາບບອນ, ຂ້ານ້ອຍກໍ ມີ ຄວາມດີໃຈຫາອັນປຽບບໍ່ໄດ້ເມື່ອສາມາດເອົາຊະນະນາງຄຳກອງ.

ນາງອັກຄີເລົ້າຕໍ່ໄປວ່າ ຈາກນັ້ນມາເປັນເວລາເທິງນາມຜິດປົກກະຕິ ບໍ່ ເຫັນໄອຍະການຖ້ຳຜົວເມຍທັງຄູ່ເອົາດອກໄມ້ຖວາຍໃຫ້ພະຍອດເມືອງ, ຂ້າ ນ້ອຍຈຶ່ງແຕ່ງໃຫ້ຄົນໄປເບິ່ງຢູ່ສວນດອກໄມ້ ຈຶ່ງເຫັນກຸມມານທັງສີໂສມ ຮູບ ໜ້າງາມກ້ຽງດັ່ງເຫລົ້າ. ພວກສາວສະໜົມບອກວ່າຍ່າຖ້ຳໄດ້ກຸມມານທັງ ສີມາຈາກໄຫ. ດັ່ງນັ້ນ, ຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງໄດ້ຜິປອງຂ້າທ້າວກຸມມານທັງສີດ້ວຍການ ເອົາເຂົ້າຕົ້ມໃສ່ງ້ວນໄປໃຫ້ກິນ, ຫລັງຈາກຕາຍແລ້ວຊ້ຳພັດກາຍເປັນຕົ້ນຈຳ ປາທັງສີ ຂ້ານ້ອຍກໍສັ່ງໃຫ້ເອົາໄປຂຸດຖິ້ມລົງນ້ຳແມ່ນ້ຳທີພະເອີຍ. ເມື່ອ ສາ ລະພາບໝົດແລ້ວນາງອັກຄີກໍກົ້ມຂາບຂໍໂທດຂໍໂພຍໃນຄວາມຜິດທີນາງ ໄດ້ ກະທຳຜ່ານມາ ເພື່ອໃຫ້ພະຍາຈຸນລະນີໄດ້ຍົກໂທດໃຫ້, ແຕ່ພະຍາຈຸນລະ ນີ ຊ້ຳພັດຮ້າຍຂຶ້ນເປັນຟືນເປັນໄຟດັ່ງບົດກອນຂອງນວ່າ:

ເມື່ອນັ້ນພະບາດເຈົ້າ	ຕືນອາດຈຸນລະນີ
ເລີຍໂກຫາ	ໂກດເຄັ່ນເພື່ອນຟື້ນ
ຕົນທຳພັ້ນ	ຕຽງທອງຄຽດສັ່ນ
ຄຽ່ທ່ອນທ້າວ	ແຕ່ງຂັ້ນດັ່ງຝາງ
ພະກິກຳນຶ່ເປັ້ອງ	ຕ້ໝອນກ້ວໂກດ
ໂທດຕ້ານ	ສຽງທ້າວບອກຕົນ
ສູຈຶ່ງຈັບເອົາຄົນຖ່ອຍຮ້າຍ	ນາງນາດອັກຄີ
ນາງໝໍ່ໂທສາ	ບໍ່ຄວນເອົາລ້ຽງ
ສູຈຶ່ງໄປຟັນຂ້າ	ເອົາຫລາວແຫລມສຽບ

ໃຫ້ມັນລືທ້ວຄ້າວ ເມືອງບ້ານຊຸ່ພາຍ
ກໍ່ບໍ່ເສຍດາຍແລ້ວ ປາປັ້ງຄົນບາບ
ພະກິກຳຮາບຮ້າຍ ມືເຫັ້ງຟາດໝອນ
ສູຈົ່ງ ໄປຟົ້ນຂ້າ ທາສີໃຊ້ຊ່ວງ
ຜູ້ໃດກິນຄ່ຳຈ້າງ ຢ່ຳ ໄວ້ກົດເມືອງ ແຫ້ເນີ

ເມື່ອເສນາອາມາດ ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງດັ່ງນັ້ນ ເຂົ້າຈຶ່ງຈັບຜູກຄ້ອງເອົານາງອັກ ຄ້ຜູ້ໃຈບາບ, ເຂົ້າທັ້ງດ່ຳທັ້ງຕີຈົນເລືອດ ໄຫລອາບ ເຖ ຍັງທໍ່ແຕ່ວ່ຳບໍ່ທັນຂາດໃຈ ຕາຍ, ສ່ວນພວກທາສີທ ໄດ້ກິນຄ່ຳຈ້າງລາງວັນ ເຂົ້າກໍນຳ ໄປລົ້ງ ໂທດ. ຕາມທ ພະຍາຈຸນລະນີສັ່ງ ຄ້ຳ ຖ້ ໃຫ້ ໝົດ.

ແຕ່ກຸມມານທັງສ ໄດ້ ຄິດ ເຖິງ ບາບ ກຳ ຈະ ນຳ ສະ ໜອງ ເວນ ຈະ ບໍ່ ລະ ງັບ ເພາະ ເວນ, ດັ່ງ ນັ້ນ, ຈຶ ງ ໄດ້ ຂາບ ໄຫ້ ວ ອ ງ ອ ນ ຂໍ ຊ ວິ ດ ຂ ອ ງ ນາ ງ ອັ ກ ຄ ະ ສ ະ ໜົ ມ ທັ ງ ຫ ລ າ ຍ ເ ອົ າ ໄ ວ້ , ຂ ໃ ຫ້ ພ ະ ອ ງ ເ ອົ າ ນ າ ງ ອັ ກ ຄ ໄ ປ ເ ປ ນ ຂ້ າ ລ ຽ ງ ໝ ູ ທ າ ບ ຈ ອ ກ ທ າ ບ ບ ອ ນ ແ ທ ນ ກ າ ນ ຂ້ າ , ປ ະ ກ ິ ດ ວ ່ ຳ ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ໄ ດ ຍ ອ ນ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ຕ າ ມ ຄ ຳ ຮ ້ ອ ງ ຂ ໍ ຂ ອ ງ ກ ຸ ມ ມ ານ ທ ັ ງ ສ ີ . ແ ລ ້ ວ ຈ ຶ ງ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ເ ອ ົ າ ຕ ົ ວ ນ າ ງ ອ ັ ກ ຄ ໄ ປ ມ ອ ບ ໃ ຫ ້ ຈ ຳ ລ ຽ ງ ໝ ູ ຫ ລ ວ ງ ເ ພ ື ່ ອ ຮ ັ ກ ສ ລ ຽ ງ ໝ ູ ແ ທ ນ ນ າ ງ ຄ ຳ ກ ອ ງ ຕ ໍ ່ ໄ ປ .

26. ພະຍາຈຸນລະນີກ່ອຄືນຄວາມຫລັງ.

ເມື່ອພະຍາຈຸນລະນີ ໄດ້ຮູ້ເຫດຜົນຕົ້ນປາຍແລ້ວ, ແລະ ໄດ້ສິ່ງປັດນາງ ອັກ ຄີ ໄປເປັນຂ້າລ້ຽງໝູເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ເຮັດໃຫ້ພະອົງມີຄວາມໂລ່ງ ອົກໂລ່ງໃຈ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໃຫ້ທ້າວທັງສີ ທີ່ຍທອນເລົ່າຄືນຖິ່ງເລື່ອງເກົ່າເລື່ອງ ຫລັງຜ່ານມາວ່າມີຄວາມເຫັດຈິງສໍ່າໃດ? ແຕ່ທ້າວທັງສີ ໄດ້ຕອບພະອົງ ວ່າ ຢາກໃຫ້ຍ່າເຖົ້າຈຳສ່ວນເປັນຜູ້ເລົ່າຄືນຈະລະອຽດກວ່າ ສຳລັບທ້າວທັງ ສີ ກໍ ໄດ້ຮູ້ແຕ່ສ່ວນໃດສ່ວນໜຶ່ງຈາກພະອົນເທົ່ານັ້ນ. ທ້າວທັງສີ ບອກວ່າດຽວ ນ ຍ່າເຖົ້າຈຳສ່ວນພວກລູກກໍ ໄດ້ນຳເອົາມາ ໄວ້ຢູ່ໃນສະເພົ້າ ນ ແລ້ວ.

ວ່ຳແລ້ວທ້າວ ເພັດຊະລາດກໍ ເຊີນເອົາຍ່າເຖົ້າ ກັບ ຜົວ ອອກມາຈາກ ສະ ເພົ້າ ເພື່ອ ເຂົ້າ ເຝົ້າ ພະຍາຈຸນລະນີ ຜູ້ ເປັນ ພໍ່, ທ ຸ ອິດ ທີ ພະອົງ ແນມ ເຫັນ ຍ່າ ເຖົ້າ ກັບ ຜົວ ພະອົງ ຈົນ ຕົກ ໃຈ ຄິດ ວ່າ ບໍ່ ແມ່ນ ຍ່າ ເຖົ້າ ເພາະ ວ່າ ຮູບ ຮ່າງ ທັ ງ ສອງ ໜຸ່ມ ແ ຫ ນ ແ ລະ ງາມ ກ ວ່ າ ເກົ່ າ . ເ ຊິ ່ ງ ຜິ ດ ຈ າ ກ ແ ຕ ່ ກ ່ ອ ນ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ເ ຖ ົ ້ າ ແ ກ ່ ຊ ະ ລ າ ເ ນ ື ອ ຫ ່ ຽ ວ ຫ ນ ັ ງ ຍ ານ ໝ ົ ດ ແ ລ ້ ວ . ສ ອ ງ ເ ຖ ົ ້ າ ຍ ົ ກ ມ ື ໄ ຫ ້ ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ແ ລ ້ ວ ຂ າ ບ ທ ູ ນ ວ ່ າ ແ ຕ ່ ກ ່ ອ ນ ຂ ້ າ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ຄ ົ ນ ເ ຝ ົ ້ າ ດ ູ ແ ລ ສ ວ ນ ຂ ອ ງ ພ ະ ອ ົ ງ ກ ໍ ຫ າ ກ ມ ີ ຮ ູ ບ ຮ ່ າ ງ ເ ຖ ົ ້ າ ແ ກ ່ ຊ ະ ລ າ ແ ທ ້ , ນ ັ ບ ແ ຕ ່ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ີ ນ າ ຮ ອ ດ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ຫ ິ ດ ສ ິ ່ ງ ໃ ຫ ້ ຂ ້ າ ເ ຖ ົ ້ າ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ມ ີ ຮ ູ ບ ຮ ່ າ ງ ອ ັ ນ ຜ ່ ອ ງ ໃ ສ ແ ລ ະ ໜ ຸ ່ ມ ນ ້ ອ ຍ ກ ວ ່ າ ເ ກ ົ ່ າ , ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ໄ ດ ້ ຟ ັ ງ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຄ ິ ດ ໃ ນ ໃ ຈ ວ ່ າ ໂ ອ ! ລ ູ ກ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ າ ນ ີ ້ ຕ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ມ ີ ສ ິ ນ ພ ານ ປ າ

ລະມີ ດັ່ງ ພະ ອິນ ຈຶ່ງ ແທ້.

ຈາກ ນັ້ນ ພະ ຍາ ຈຸນ ລະ ນີ ຈຶ່ງ ໄດ້ ໄຕ່ ຖາມ ທ້າວ ສອງ ເຖົ້າ ວ່າ ໄດ້ ລ ຽງ ດູ ທ້າວ ທ້າວ ສີ ມາ ດ້ວຍ ເຫດ ໃດ ໃຫ້ ເລົ່າ ລະ ອຽດ ຕັ້ງ ແຕ່ ຕົ້ນ ມາ ວ່າ ເປັນ ຄົນ ແນວ ໃດ ແທ້? ດັ່ງ ນັ້ນ ສອງ ເຖົ້າ ຜົວ ເມຍ ຈຶ່ງ ຂາບ ທູນ ຕໍ່ ພະ ອົງ ວ່າ ຝ່າ ຂ້າ ເປັນ ຄົນ ເຖົ້າ ແກ່ ຢູ່ ຮັກ ສາ ສວນ ເຜື່ອ ຕັກ ນ້ຳ ຫີ ກ ສວນ ດອກ ໄມ້ ຂອງ ພະ ອົງ ໄດ້ ຫລາຍ ປີ ມາ ແລ້ວ ກໍ ບໍ່ ໄດ້ ເດືອດ ຮ້ອນ ສັບ ພະ ສິ ງ ສັນ ໃດ. ມື້ ໜຶ ງ ຂ້າ ໄດ້ ລົ ງ ໄປ ຕັກ ນ້ຳ ຢູ່ ແຄມ ທ່າ ຈຶ ງ ໄດ້ ເຫັນ ໄຫ ມຸ ມ ມານ ທ້າວ ສີ ມາ ຢູ່ ຄົ ງ ນະ ທີ ກ້ວ ງ ທ່າ ພຽ ງ. ຂ້າ ນ້ອຍ ໄດ້ ຊຸ ກ ຫມໍ້ ແຕ່ ໄຫ ຫ ຍັ ງ ໄຫ ລ ວຽນ ເຂົ້າ ມາ ຫາ ບໍ່ ເຊົ່ າ ຈັ ກ ເທື ອ. ເມື ອ ເຫັ ນ ແນວ ນັ້ ນ ຂ້າ ນ້ອຍ ຈຶ ງ ໄດ້ ຟ້ າ ວ ກັ ບ ເມື ອ ເຮື ອ ນ ແລ້ ວ ເລົ່ າ ເຫດ ການ ສູ່ ຜົ ວ ຂ ອ ງ ຂ້ າ ນ ອ ຍ ຟັ ງ, ດັ ່ ງ ນັ ້ ນ, ຜູ ້ ເ ປ ັ ນ ຜົ ວ ຈຶ ່ ງ ຟ ້ າ ວ ມ າ ອ ຸ ້ ມ ເ ອ ົ ້ າ ໄ ຫ ມ ັ ້ ນ ຂ ຶ ້ ນ ຈ າ ກ ນ ້ ຳ ເ ມ ື ອ ສ ູ ່ ເ ຮ ື ອ ນ, ເ ມ ື ອ ຂ ້ າ ເ ຖ ົ ້ າ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ພ າ ກ ັ ນ ໄ ຂ ອ ອ ກ ເ ບ ິ ່ ງ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ກ ຸ ມ ມ ານ ທ ້ າ ວ ສ ີ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໄ ຫ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ ້ າ ລ ົ ຽ ງ ໄ ວ ້ ເ ປ ັ ນ ລ ູ ກ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຮ ັ ກ ແ ພ ງ ຄ ື ດ ັ ່ ງ ແ ກ ່ ນ ຕ າ ຕ ົ ນ ເ ອ ງ, ຂ ້ າ ໄ ດ ້ ລ ຽ ງ ທ ້ າ ວ ທ ັ ້ ງ ສ ີ ຈ ົ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ສ າ ມ າ ດ ປ າ ກ ຕ ົ ນ ຈ າ ລ ະ ຈ າ ໄ ດ ້. ມ ື ້ ຫ ນ ຶ ່ ງ ຂ ້ າ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ໄ ດ ້ ພ າ ກ ັ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ມ າ ໃ ນ ເ ມ ື ອ ງ ພ ໍ ່ ເ ພ ື ່ ອ ຊ ອ ກ ຊ ື ້ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ຕ ້ ອ ນ ທ ັ ້ ງ ເ ສ ື ້ ອ ຜ ້ າ ອ າ ພ ອ ນ ໄ ປ ໃ ຫ ້ ທ ້ າ ວ ທ ັ ້ ງ ສ ີ, ເ ມ ື ອ ພ າ ກ ັ ນ ກ ັ ບ ມ າ ເ ຮ ື ອ ນ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ທ ້ າ ວ ທ ັ ້ ງ ສ ີ ກ ອ ງ ກ ັ ນ ຕ າ ຍ, ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ າ ສ ິ ບ ທ ້ າ ວ ທ ັ ້ ງ ສ ີ ໄ ປ ເ ຜ ົ ້ າ ຢ ູ ່ ໃ ກ ້ ງ ເ ຮ ື ອ ນ, ຕ ື ນ ເ ຊ ົ ້ າ ມ າ ຜ ົ ວ ຂ ້ າ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ກ ໍ ພ າ ກ ັ ນ ໄ ປ ບ ่ ອ ນ ກ ອ ງ ຟ ອ ນ ວ ່ າ ຈ ະ ເ ກ ັ ບ ຝ ຸ ກ ເ ພ ื ่ ອ ເ ອ ົ າ ເ ຂ ົ ້ າ ໃ ສ ่ ທ າ ດ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍ ເ ຫ ັ ນ ຕ ົ ນ ຈ ໍ າ ປ າ ທ ັ ້ ງ ສ ີ ເ ກ ີ ດ ຂ ຶ ້ ນ ສ ິ ່ ງ ກ ິ ນ ອ ັ ນ ຫ ອ ມ ຫ ວ ນ, ຂ ້ າ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ພ າ ກ ັ ນ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ຍ ິ ນ ດ ີ ຫ າ ອ ັ ນ ປ ຽ ບ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຈ ຶ ່ ງ ເ ຮ ັ ດ ຮ ້ ອ ຍ ອ ້ ອ ມ ເ ອ ົ າ ໄ ວ ້ ທ ັ ້ ງ ພ ໍ ່ ງ ຫ ິ ດ ນ ້ ຳ ໝ ຸ ກ ໆ ເ ຊ ົ ້ າ ແ ລ ວ.

ຢ ່ າ ເ ຖ ົ ້ າ ຈ ໍ າ ສ ອ ນ ເ ລ ົ ່ າ ຕ ໍ ່ ໄ ປ ວ ່ າ ມ ື ້ ໜ ຶ ່ ງ ນ າ ງ ອ ັ ກ ຄ ີ ໄ ດ ້ ອ ອ ກ ໄ ປ ທ ່ ຽ ວ ຊ ຶ ມ ສ ວ ນ, ເ ມ ື ອ ຮ ູ ້ ວ ່ າ ທ ้ າ ວ ທ ั ้ ง ส ี ก ิ ด เ ป ็ น ต ้ น จ ำ ป า ม า ง อ ั ก ค ี จ ึ ง ส ั ่ ง ใ ห ้ เ ส ม า ไ ป ข ໍ ແ ຕ ่ ผ ู ้ ข ้ า ท ั ้ ง ส อ ง บ ่ ย อ ม ใ ห ้ ເ ພ ราะ ว ่ า ต ้ น จ ำ ป า ແ ม ่ น ล ู ก จ ึ ง ร ั ก ແ ພ ง ค ื ແ ก ่ น

ຕາ. ເມື່ອຂໍ້ ໄດ້ຈຶ່ງເຮັດນາງຄຽດແລ້ນ ສັ່ງໃຫ້ເສນາຜູກຕີ ຂາທັງສອງຢ່າງ ບໍ່ປານີ, ດັ່ງນັ້ນ ຂາຈຶ່ງ ໄດ້ຍອມນອບຕົ້ນຈຳປາ ໃຫ້, ແລ້ວນາງ ອັກຄີ ກໍ ສັ່ງ ຄົນ ເອົາ ໄປ ຖົ ມ ໄຫລນ້ຳ, ຂາ ທັງ ສອງ ແສນ ທົມ ຄວາມ ອາ ໄລ ອາ ວອນ ໂສ ກ ເສົ້າ ໝ່ວມ ເໜົ້າ ຄິດ ຮອດ ຫາ ທ້າວ ທັງ ສີ. ຢ່າ ເຖົ້າ ກ່າ ວ ວ່າ ບັ ດ ນ ຸ ນ ແ ລ້ ວ ບາ ຄນ ມາ ຮອດ, ທ້າວ ໄດ້ ເອົາ ຂ້າ ເຖົ້າ ທັງ ສອງ ໃສ່ ສະ ເພົ າ ແ ລ ະ ທ້ າ ວ ໄ ດ ້ ສ ິ ງ ໂ ສ ກ ຂ ້ າ ເ ຖ ົ ້ າ ໃ ນ ຄ າ ວ ນ ພ ົ ້ ນ ປ ານ ວ ່ າ ໄ ດ ້ ເ ກ ີ ດ ໃ ຫ ່ ມ ພ ະ ອ ົ ງ ເ ອ ີ ຍ .

ຈາກ ນັ້ນ, ພະ ຍາ ຈຸ ນ ລ ະ ນ ີ ຈ ຶ ່ ງ ອ ່ ານ ມ າ ຖ າ ມ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ິ ່ ວ ່ າ ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ າ ງ ອັ ກ ຄ ີ ສ ິ ່ ງ ໃ ຫ ້ ຂ ຸ ດ ກ ິ ່ ນ ຕ ົ ້ ນ ຈ ຳ ປ າ ໄ ຫ ລ ລ ່ ອ ງ ນ ້ ຳ ແ ລ ້ ວ ພ ວ ກ ລ ູ ກ ໄ ດ ້ ພ າ ກ ັ ນ ໄ ຫ ລ ໄ ປ ຄ ້ າ ງ ຢ ູ ່ ບ ່ ອ ນ ໃ ດ ພ ໍ ່ ເ ດ ? ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ິ ່ ງ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ຂ ານ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ພ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຮ ູ ້ ວ ່ າ ເ ມ ື ່ ອ ນ າ ງ ອ ັ ກ ຄ ີ ໄ ດ ້ ສ ິ ່ ງ ຊ ຸ ດ ຕ ົ ້ ນ ຈ ຳ ປ າ ໄ ປ ຖ ົ ມ ລ ົ ງ ນ ້ ຳ ແ ລ ້ ວ ພ ວ ກ ລ ູ ກ ກ ໍ ໄ ຫ ລ ຫ ນ ີ ໄ ປ ຈ າ ກ ເ ຂ ດ ເ ມ ື ອ ງ ແ ຫ ່ ງ ນ ີ ້ , ຍ ້ ອ ນ ວ ່ າ ພ ະ ອ ິ ນ ແ ລ ະ ພ ະ ຍ າ ນ າ ກ ໄ ດ ້ ມ າ ຈ ຸ ດ ຊ ຸ ດ ຍ ່ ອ ຍ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ໄ ຫ ລ ຂ ຶ ້ ນ ໄ ປ ທ າ ງ ເ ໜ ື ອ ຈ ົ ນ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ທ ່ າ ບ ່ ອ ນ ພ ະ ລ ີ ສ ີ ຕ າ ໄ ຟ ຢ ู ่ ພ ะ ล ี ส ี ต า ไ ฟ ไ ด ้ โ ผ ด เ อ ็ า พ ว ก ล ู ก ค ื น ม า ถ ้ ย ค า ถ า อ า ค ม แ ล ะ พ ะ ล ี ส ี ต า ไ ฟ ไ ด ้ ล ง ว ด ู พ ว ก ล ู ก เ ป ็ น เ ว ล า ค ื น น า น แ ล ะ ไ ด ้ ส ึ ก ส อ น อ ิ ฤ า อ า ค ม ส า ต ะ ส ิ น ห ล า ย เ ย ื ่ อ ง ห ล า ย ป ะ ก า ร ใ ห ้ จ ิ น ส ำ เ ล ็ ด .

ท้ าวทั ง สี ่ ก ่ าวต ่ ไปว ่ า, ในเวลาต ่ มาก ็ นพระอ ิ นได ้ ลงมาช ่ วยนำ พา พวกลูกกับคืนมาสู ่ เมืองของเธ ้ า, พวกลูกได ้ อำลาพระฤๅษีตาไฟ เข ้ า สู ่ สะเพาดอมพ ่ พระอ ิ นหาที ่ ลาด, การเดินทางก ็ ได ้ ผ ่ านหลายหัวเมือง ต ่ างๆ ทำอิดแม ่ นเมืองของพระยายักชื ่ อว ่ าสิงหัฬ เป ็ นผ ู ้ ถ ื อบถือง ทั ง เป ็ นผ ู ้ ม ี ฤิ ทธิ ์ เดชหลายอย ่ าง ได ้ นำทำลายปล ้ อนหมายจะก ิ นพวกลูก, แต ่ พวกลูกบ ่ ย ้ านบ ่ ก ็ อแต ่ ประการใด จึงมอบให ้ ตินอ ่ างอ ้ ายบาลาม เจดถะลาด อ ่ างอาดก ้ าขันสู ้ ต ่ มาน, จนว ่ าพระยายักสิงหัฬยอมมอบ บ ้ าม

ວວນເມືອງແລະມອບລູກສາວຊື່ວ່ານາງຄັນທະມາລາແກ້ວໃຫ້ເປັນເມຍ.ແຕ່ ຍ້ອນຢັ້ງຄິດຮອດແມ່ແລະພໍ່,ພວກລູກຈຶ່ງ ໄດ້ວາງບ້ານເມືອງໃຫ້ຜູ້ເປັນ ເມຍ ກັບພະຍາຍັກສິງຫົນຄອບຄອງຖ້ຳ ແລ້ວຈຶ່ງພາກັນອອກເດີນທາງຕໍ່.

ທ້າວທັງສີ່ກ່າວຕໍ່ໄປວ່ຳ ເມືອງທີສອງກໍແມ່ນເມືອງຍັກອີກຄືກັນຊື່ວ່ຳ ໂກ ຕິຍະລາດ ມັນກໍຄິດໄລ່ແທ້ໜາຍ້ຳສິຊາຍພໍ່ເອີຍ.ແຕ່ວ່ຳທ້າວປິຕະລາດ ຜູ້ ຖ້ວນສອງ ໄດ້ອອກສູ້ຮົບກັບພະຍາຍັກໂກຕິຍະລາດແລະເສນາອາມາດ. ໃນ ທີ່ສຸດພະຍາຍັກໂກຕິຍະລາດ ກໍສູ້ບໍ່ໄດ້ຈຶ່ງຂໍຍອມມອບບ້ານມອບເມືອງ ພ້ອມ ດ້ວຍລູກສາວໃຫ້ແກ່ທ້າວປິຕະລາດຄອບຄອງ.ພວກລູກພາກັນພັກຢູ່ເມືອງ ນ ໄດ້ຫລາຍວັນ ກໍມອບບ້ານເມືອງໃຫ້ນາງບຸດສະມາລາຜູ້ເປັນເມຍຂອງທ້າວ ປິຕະລາດເປັນຜູ້ຄອງເມືອງຖ້ຳພ້ອມກັບພະຍາຍັກໂກຕິຍະລາດ,ຈາກ. ນັ້ນ ພວກລູກກໍເບີກສະເພົ້ຳຕໍ່ໄປ ຈົນຖຶງເມືອງທີສາມຄືເມືອງຈຳປາແລ້ວຈອດ ສະເພົ້ຳພັກຢູ່ຊົ່ວຄາວແຕ່ພະຍາຈຳປາມີຄວາມແຄ້ນເຄືອງໃຈຫລາຍຫາ ວ່ຳ ລັກລອບເຂ້ຳເມືອງ ຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ກຳລັງພົນທະຫານອອກມາຕໍ່ສູ້ກັບພວກ ລູກ ໃນຄາວນ້ັ້ນແມ່ນມອບໜ້ຳທີ່ໃຫ້ທ້າວສຸວັນນະລາດຜູ້ຖ້ວນສາມເປັນຜູ້ແກ້ໄຂສະ ພາບການຊຶ່ງໃນທີ່ສຸດພະຍາ ເມືອງຈຳປາກໍຍິນຍອມມອບ ເມືອງແລະລູກສາວ ຊື່ວ່ານາງສຸວັນນະຫຸມມາໃຫ້ທ້າວສຸວັນນະລາດເອົ້ຳເປັນເມຍແລະ ຄອງ ເມືອງຈຳປາແທນ.ແຕ່ຢູ່ເມືອງນ້ັ້ນບໍ່ດົນກໍ ໄດ້ມອບບ້ານເມືອງໃຫ້ນາງສຸວັນນະ ຫຸມມາກັບພະຍາຈຳປາຜູ້ເປັນພໍ່ປົກຄອງຖ້ຳ,ແລ້ວພວກລູກກໍເບີກສະເພົ້ຳ ກໍ ຈຶ່ງມາຮອດເມືອງປັນຈາຊຶ່ງເປັນເມືອງຂອງພໍ່ໃນນ້ັ້ນແລ.ຝ່ຳຍພະຍາ ຈຸນ ລະນີ ໄດ້ຟັງລູກທັງສີ່ເລ່ົ້ຳຄືນຄາວຫລັງກໍມີຄວາມໂສກເສ້ົ້ຳສົ້ງສານໃນ ຕົ ວ ທ້າວທັງສີ່ຕ່ົ້ງບົດກອນຂຽນວ່ຳ:

ແຕ່ນ້ັ້ນພູທອນທ້າວ ລາຊາພະພໍ່

ໄດ້ຍິນຝົ່ງໜ້ົ້ທ້າວ ຈາຕ້ານໂສກກະລັນ
ຈອມທັນທ້າວ ຕ ຊວງກັ້ນໂສກ
ໂອນ ພໍ່ນ ເປັນດັ່ງບ້າ ປັນຍາປຸ້ ໄຕ່ຕ່ອງ
ຍາມເມື່ອບຸດຕາແກ້ວ ກຸມມານຜູ ປະ ເສີດ
ເກີດຈາກທ້ອງ ນາງແກ້ວແມ່ຕົນ
ພໍ່ ບໍ່ ໄດ້ສຶບຖ້ອຍ ຫາ ເຫດອັນມ ີ
ຟັງຄຳນາງອັກ ຄ ີ ກ່າວກອນລວງລ້ຽວ
ບ ໍ່ ໄດ້ພິຈານແຈ້ງ ຕອງຕາໃຫ ້ ຖ ີ
ພໍ່ນ ຂົ ນຄຽດໃຫ ້ ນາງແກ້ວແມ່ຍາ
ເລີຍເລົ່າປົ ງ ເປັນຂ້ ຳ ຫາ ສ ຕ ີ ກ ຕ ຳ
ບັ ດ ນ ຂຸນຊ່ ວ ຍ ຄ ຳ ຍາ ທ ້ ວ ຣ ອ ດ ເ ມ ື ອ ງ
ຢ ່ າ ໄ ດ ້ ເ ຄ ື ອ ງ ຄ ຳ ຮ ອ ນ ອັ ນ ໃ ດ ຈ ັ ກ ສ ິ ງ
ກ ໍ ຈ ່ ງ ທ ິ ງ ສ ຶ ບ ສ ້ າ ງ ເ ມ ື ອ ງ ບ ້ ານ ແ ຫ ່ ງ ເ ຮ ົ ້ ຳ ພ ໍ ້ ຖ ອ ນ

ພະຍາຈຸນລະນ ິ ກ ່ ອ ຕ ໍ ່ ໄ ປ ວ ່ ຳ ອັ ນ ວ ່ ຳ ນ າ ງ ຄ ຳ ຫ ອ ງ ແ ມ ່ ຂ ອ ງ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ີ ພ ໍ ່ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ໄ ລ ່ ໜ ິ ຈ າ ກ ທ ້ ອ ງ ເ ມ ື ອ ງ ກ ້ ວ າ ງ ແ ຫ ່ ງ ເ ຮ ົ ້ ຳ ຄ ອ ກ ນ ່ ຳ , ພ ຽ ງ ແ ຕ ່ ປ ົ ດ . ນ າ ງ ລ ົ ງ ເ ປ ັ ນ ຫ າ ສ າ ຫ າ ບ ຈ ອ ກ ຫ າ ບ ບ ອ ນ ລ ້ ຽ ງ ໝ ູ ຫ ໍ ້ ນ ັ ້ ນ ແ ຫ ລ ະ ລ ູ ກ ເ ອ ີ ຍ . ນ ັ ບ ແ ຕ ່ ມ ื ้ ທ ้ າ ວ ທ ັ ງ ສ ິ ມ າ ຮ ອ ດ ພ ໍ ່ ກ ໍ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ຄ ົ ນ ໄ ປ ຊ ອ ກ ຫ າ ນ າ ງ ແ ຕ ່ ວ ່ ຳ ຊ ອ ກ ຫ າ ງ ໃ ດ ກ ໍ ບ ໍ ່ ພ ົ ບ ນ າ ງ ເ ລ ີ ຍ . ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ພ ໍ ່ ຈ ່ ງ ສ ັ ່ ງ ເ ສ ນ າ ໃ ຫ ້ ເ ອ ົ ຳ ສ າ ວ ໃ ຊ ້ ປ ອ ມ ຕ ົ ວ ມ າ ແ ທ ນ ຈ ົ ນ ท ้ า ว แ ล ้ ว ເ ຄ ື ອ ງ ຍ ້ ອ ນ ວ ່ ຳ ພ ໍ ່ ເ ອ ງ ม ี ใ ຈ ໂ ລ ບ ລ ້ ຽ ວ ຕ ໍ ່ ລ ູ ກ . ບ ັ ດ ນ ໄ ດ ້ ພ ົ ບ ห ນ ้ า พ ໍ ้ ต า ลู ก แ ล ้ ว พ ัด ເ ສ ຍ ແ ມ ่ ไ ป ว ัก ข ุ ด ธ ัด แ น ว ใ ด ไ ด ้ , ป า ม น ้ ั ธ ู ว ่ ำ ค ำ ภ อ ง ม ี ท ุ ก ม ี โ ส ก ย ู ่ แ ห ่ ง ห ิ น ใ ด . แ ต ่ ถ ึ ง ย ่ า ง ใ ด ก ็ ต า ม เ ม ื อ ล ู ก ม า พ ร ้ อ ม ห น ้ า พ ร ้ อ ม ต ่ า ก ั น แ ล ้ ว พ ่ ๊ ก ็ จ ะ ม อ บ บ ้ า น ด อ น เ ม ื อ ง ใ ห ้ พ ว ก ล ู ก ค อ บ ค อ ง , ส ำ ล ั บ พ ่ ๊ เ อ ง ก ็ จ ะ อ อ ก ด ิ น

ຄົງເດີນປ່າໄປຕາມກຳຫວັງຕາຍທາງໜ້າ ເພາະລະອາຍໄພ່ພົນ ແລະເສ
ນາອາມາດທັງຫລາຍ.

ທ້າວທັງສີ່ໄດ້ບອກໃຫ້ພໍ່ຮູ້ວ່າ ດ້ວຍແມ່ຄຳກອງນັ້ນລູກໄດ້ໄປເອົາມາໄວ້
ຢູ່ໃນສະເພົ້າແລ້ວ ຕັ້ງແຕ່ຕອນຍັງເຊົ້າມືດພຸ້ນ, ແລະແມ່ກໍຢູ່ສະບາຍບໍ່ ໄດ້
ເດືອດຮ້ອນສັບພະສິ່ງສັນໃດພໍ່ເອີຍ. ຝ່າຍພະຍາຈຸນລະນີໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນກໍບອກ
ກັບລູກວ່າຢາກພົບໜ້າພໍ່ຕາມາງຄຳກອງຜູ້ເປັນເມຍ, ພໍ່ຂໍຮ້ອງໃຫ້ລູກ ເຊີນ
ເອົາແມ່ມາຫາພໍ່ແນ່ລູກເອີຍ ເພາະວ່າພໍ່ບໍ່ ໄດ້ເຫັນໜ້າແມ່ຂອງພວກ ເຈົ້າ
ໄດ້ຫລາຍປີແລ້ວ.

ດັ່ງນັ້ນ, ທ້າວເພັດຊະລາດລູກຊາຍຫລ້າຈຶ່ງສັ່ງໃຫ້ຄົນໃຊ້ໄປເຊີນນາງຄຳ
ກອງຜູ້ເປັນແມ່ໃຫ້ມາພົບກັບພໍ່ດ່ວນ. ຕໍ່ມານາງຄຳກອງກໍໄດ້ອອກຈາກ ສະ
ເພົ້າ ໄປສູ່ທີ່ໄຊ ແລ້ວນັ່ງລົງຂ້າງໆລູກ, ສ່ວນພະຍາຈຸນລະນີພ້ອມທັງເສ ນາ
ອາມາດໄດ້ເຫັນນາງຄຳກອງກໍພາກັນຕົກຕະລຶງໄປຫມົດ ເພາະວ່າຮູບຮ່າງ
ຜິວພັນຂອງນາງຍັງງາມແລະງາມລື້ນເກົ່າອີກຊ້ຳດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ເມື່ອນັ້ນພະບາດທ້າວ ຕິນອາດລາຊາ
ທັງເສນາ ໄພ່ເມືອງມວນພ້ອມ
ກໍຈຶ່ງຫລິ້ງເຫັນແກ້ວ ຄຳກອງດູຕ່າງ
ຮູບຮ່າງນັ້ນ ເໜືອແທ້ແຕ່ຫລັ່ງ
ອັນວ່າຜິວພາງເນື້ອ ນາງຄານງາມຍິ່ງ
ຄືດັ່ງອິນແຕ່ງປັ້ນ ງາມລ້ຳລື້ນຫລັ່ງ ເຈົ້າເອີຍ

ທັງພະຍາຈຸນລະນີແລະເສນາອາມາດໄດ້ເຫັນເລື່ອງປະຄັບປະຄາ. ເຈ
ຍ້ອງທີ່ນາງໃສ່ລ້ວນແລ້ວແຕ່ແມ່ນເລື່ອງທີ່ພະອິນເອົາໃຫ້ ເບິ່ງເທົ່າໃດ ກໍບໍ່
ຮູ້ເບື່ອໄດ້. ເພື່ອຢາກຮູ້ກົກປາຍສາຍເຫດພະຍາຈຸນລະນີຈຶ່ງຖາມທ້າວ ວ່າ

ລູກໄປເອົາແມ່ມາແຕ່ຍາມໃດດົນ? ທ້າວເພັດຊະລາດຈຶ່ງບອກພໍ່ວ່າລູກໄດ້ໄປເອົາແມ່ແຕ່ເຊົ້າງຂະນະທີ່ແມ່ພວມໄປຫນອງບ່ອນຈະເກັບຈອກເກັບບອນ ລູກໄດ້ເຫັນແມ່ທາບກະບຸງຈະໄປໃສ່ຈອກໃສ່ບອນລູກຈຶ່ງເຂົ້າໄປຖາມ ເມື່ອແມ່ໄດ້ຮູ້ເລື່ອງແມ່ກໍ່ໄຫ້ສະອຶກສະອື້ນລູກຈຶ່ງຟ້າວອຸ້ມເອົາແມ່ມາ ໂດຍການບັງຄັບບໍ່ໃຫ້ໃຜເຫັນຈັກຄົນເລີຍຈົນມາຮອດສະເພົາພໍ ແລ້ວແມ່ຈຶ່ງໄດ້ ເລົ່າເລື່ອງທັງຫມົດທີ່ເກີດຂຶ້ນສູ່ລູກຟັງ.

ເມື່ອໄດ້ຮູ້ດັ່ງນັ້ນ ເສນາອາມາດໃຫຽ່ກໍ່ມີຄວາມປິຕິຍິນດີທັງກ່າວວ່າຄາວນີ້ຫາວທັງສີ່ໄດ້ມາໂຜດຜາຍພວກຕົນແລ້ວ, ສ່ວນນາງຄຳທອງກໍ່ຍັງໄຫ້ ພະຍາຈຸນລະນີຄືກັບວ່ານາງບໍ່ແມ່ນມະເຫສີຂອງພະອົງມາກ່ອນຈັ່ງຊັ້ນ ແຫລະຍ້ອນວ່ານາງຍັງຄຽດຍຶດໃນສ່ວນລຶກຂອງຫົວໃຈຢູ່. ພະຍາຈຸນລະນີຈຶ່ງເວົ້າກັບນາງຄຳທອງດ້ວຍຖ້ອຍຄຳອັນອ່ອນຫວານເປັນການຮັບສາລະພາບຜິດວ່າ ຄຳທອງເອີຍອ້າຍນີ້ກັບນອນຕື່ນແລ້ວຈຶ່ງເຫັນແກ້ວສ່ອງຕາ ອ້າຍບໍ່ຮູ້ ວ່ານາງອັກຄີໃຈບາບ ຈະມີເລ່ຫ່ຽມກັບອ້າຍຄືແນວນີ້ ຂໍນ້ອງຢ່າຖືສາຫາ ຄວາມຕໍ່ອ້າຍຖ້ອມ, ບັດນີ້ອ້າຍຊຶມອບບ້ານມອບເມືອງໃຫ້ນາ ຕາມຕົນລູກປຸນປູ ໃຫ້ນາທ້າວນົ່ງປອງ (ມອບໃຫ້ແກ່ທ້າວເພັດຊະລາດລູກຊາຍຫລ້າ) ສຳລັບ ນ້ອງອ້າຍກໍ່ຈະຮັບເອົາເປັນມະເຫສີເກົ່າຄືຫລ້ງ ນ້ອງຈຶ່ງເມືອຢູ່ສ້າງ ເມືອງບ້ານແຫ່ງເຮົາເຫາະນ້ອງເອີຍ. ແຕ່ດ້ວຍຄວາມຄຽດຍຶດທີ່ມີຢູ່ໃນສ່ວນລຶກຂອງຫົວໃຈຊຶ່ງນາງຄຳທອງຍັງຈື່ບໍ່ລືມນັ້ນ ນາງຈຶ່ງຕອບພະຍາຈຸນລະນີ ດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ບັດນີ້ຂ້າໄດ້ຕົກເປັນຂ້າ ທາສາຖ້ານຕ່ຳ
ອັນວ່າຄົນກ່ຳພ້າ ຊຶຫຽມທ້າວບໍ່ຄວນ ພະເອີ
ແຕ່ກ່ອນຂ້າຫາກເປັນຊາດເຊື້ອ ແກ້ວແກ່ນພິລາ

ບັ ບັ ບັ

ເຂັດຂວາງບໍ່ຄວນຈະເອົາ ເປັນມະເຫສີຢູ່ຫຽມພະອົງເຈົ້າ.

ນາງຄຳຫອງເວົ້າຕື່ມວ່າ ຄາວເມື່ອນາງອັກຄີສັບສໍ້ວ່າຂ້ານບໍ່ສົມ ຮ່ວມ ຮຽງໝອນພະອົງນັ້ນ ເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງບໍ່ພິຈາລະນາໄຕ່ຕອງຄັກແນ່ເສຍ ກ່ອນ? ອັນນຟັງແຕ່ຄວາມນາງອັກຄີຝ່າຍດຽວ ແລ້ວຂຽນໜັງຂັບໝດ ສິ່ງ ຂ້າຢ່າງບໍ່ປານີ, ມາດຽວນເປັນຫຍັງຈຶ່ງຈະມາອ້ອນວອນເອົາຂ້ານໄປ ເປັນ ເຫວຄືເກົ່າ? ຂ້ານບໍ່ສົມຄວນຢູ່ຮຽງພະອົງເຈົ້າ ຂ້ານຕົກຕ່ຳຊ້ຳສົມ ຮ່ວມ ຮຽງໝາ ບໍ່ຄວນເປັນເຫວເອກໂທມຫັນອ້າງ. ເວົ້າແລ້ວນາງຄຳຫອງກໍນັ່ງ ຢູ່ເສຍໜ້າງອ່ວາຍໜ້າໜ້ານບ້ຍອມເບິ່ງໜ້າຂອງພະຍາຈຸນລະນີເລີຍ, ພະຍາ ຈຸນລະນີເອງກໍໜົດປັນຍາທີ່ຈະແກ້ໄຂໄດ້ ເພາະວ່ານາງຄຽດແຫ້ຄຽດວ່າ.

ແຕ່ນັ້ນເສນາພ້ອມມຸນຕີ ຖານໃຫ່ຍ ກໍຈຶ່ງຄ່ອຍເວົ້າຄ່ອຍໂລມຊ່ອຍພະ ອົງ ເຂົ້າ ກ່າວວ່າດູລາເຈົ້ານາງງາມຈອມນຶ່ງ ເຈົ້າຈຶ່ງຜາຍໂຜດໃຫ້ຝ່ງ ຂ້າ ໄພ່ເມືອງ ຄືວ່າດຽວນໜ້ານ ຫ້ານ ສົ່ນນາຣອດພແລ້ວ ພະຍາເມືອງຜູ້ເປັນ ພໍ ໄດ້ນອບນ້ານນອບ ເມືອງໃຫ້ໜ້ານ ອບຄອງຫ້ານໜົດ. ດັ່ງນັ້ນຂໍພະນາງຢ່າ ຖື ເອົາຄວາມເກົ່າຄວາມຫລັງມາຄິດນາເຄືອງຈຶ່ງລືມເສຍຄວາມເກົ່າ ຄວາມ ຫລັງ ແລ້ວກັບນາເປັນແກ້ວນຶ່ງເມືອງ ເພື່ອວ່າຝ່ງຂ້ານ ຫ້ານ ລາຍພ້ອມ ຫ້ານ ບ້ານເມືອງຈະໄດ້ຢູ່ເຢັນເປັນສຸກ. ແຕ່ນາງກໍບໍ່ ໄດ້ໃຈອ່ອນງ່າຍໆພໍປານ ໃດ ນາງ ໄດ້ເວົ້າກັບ ເສນາ ແລະ ມຸນຕີ ນ້ອຍໃຫ່ຍວ່າ ເວລາຂ້ອຍຍັງ ເປັນມະເຫສີ ຂອງພະອົງນັ້ນ ເມື່ອນາງອັກຄີ ໄດ້ສ້າງ ຄວາມ ເດືອດຮ້ອນ ໃຫ້ ແກ່ ຂ້ອຍ ສູ ເຈົ້າ ຄືບໍ່ ມີ ໃຜ ພິ ຈາ ລະ ນາ ໄຕ່ ຕອງ ແນວ ໃດ ຈະ ຊ້ຳ ຜິດ ໄປ ພ້ອມ ນາງ ອັກ ຄີ ໝົດ ຈຸ ຄົນ ຊ້ຳ ບໍ່ ມີ ຜູ ໃດ ຈະ ຂາບ ທູນ ຢັບ ຢັ້ງ ໃຫ້ ພະ ອົງ ໄດ້ ພິ ຈາ ລະ ນາ ທ່າ ເຫດ ຫາ ຜິນ ມີ ແຕ່ ໄປ ເຂົ້າ ຂ້າງ ນາງ ອັກ ຄີ ຝ່າ ຍ ດຽວ. ທ້ານ ຍອມ ວ່າ ຂ້ອຍ ເປັນ ຄົນ ພັດ ພາ ກ ເມືອງ ມາ ນ້ຳ ສາ ຫຍັງ ບໍ່ ມີ ນ ້ານ ເພີ ນ ຈຶ່ງ ຖືກ ປົດ ລົງ ມາ ເປັນ ຂ້າ ລ ຽງ ໝູ, ບັດ ນີ ຫຸ ນ

ຫລາຍແທ້ໜຸ່ມນາມມາຮອດ ທ້າວ ໄດ້ເອົາອອກຈາກຄວາມທຸກຍາກລຳບາກຂໍ ໃຫ້ພະອົງຈົ່ງເອົານາງອັກຄີເກົ້າສາ ເສນາມຸນຕີຫົ້ງຫລາຍເອີ. ເມື່ອ ໄດ້ ຟັງຄຳຕອບຈາກນາງຄຳກອງແລ້ວ ເສນາມຸນຕີຫົ້ງຫລາຍໃຜກໍປາກບໍ່ ໄດ້ ຄາແຄ້ນຄົ້ງໃຈ.

27. ພິທີແຫ່ນາງຄຳກອງແລະ ກຸມມານທັງສີ່ເຂົ້າເມືອງ.

ເມື່ອຮູ້ວ່າ ພະຍາຈຸນລະນີກັບເສນາມຸນຕີຫນ່ຽວວອນແນວໃດນາງ ຄຳ ກອງກໍບໍ່ຍອມໃຈອ່ອນເດັດຂາດ. ດັ່ງນັ້ນທ້າວເພັດຊະລາດຈຶ່ງເປັນຜູ້ ເວົ້າ ຄອມແມ່ດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ແຕ່ນັ້ນໂສນງາມທ້າວ ກຸມມານຕົນລູກ
ຕັດສ່ອງແຈ້ງ ຄະນິງພັຽນຊຸ່ອັນ
ບາຈຶ່ງຍົ້ມໄຫ້ວ ນາມດາຕົນແມ່
ແລ້ວຈຶ່ງພາຍແຜ້ອຍ ໂລມເວົ້າແມ່ຕົນ
ດູລາເຈົ້າ ນາມດາຈອມເກດ ຂ້ອຍເອີ
ຂໍໃຫ້ວິເສດເນື້ອ ຈອມໄຫ້ຈຶ່ງຟັງ
ເຮົານມກຳແທ້ ພາຍຫລັງຊາດກ່ອນ
ນາສົ່ງໃຫ້ ນຳໃຊ້ບາບຄວນ
ແມ່ຢ່າໄດ້ຽດຄ້ອຍ ຂັ້ງຢູ່ໃນໃຈ
ກຳຂອງໃຜ ຫ່ອນໜີເສຍໄດ້
ບັດນີ້ນາມດາໃຊ້ ຄວນກຳຫາຍສ່ວ່າງ ເສຍແລ້ວ
ອັນວ່າ ລູກແມ່ເຈົ້າ ກໍໂດຍດ້ານດັ່ງດຽວ ແມ່ເອີ
ແມ່ຢ່າຍົ້ມໃຈໃຫ້ ລາຊາພູວະນາດ

ກັບທັງອາມາດພ້ອມ ຝ່ງຂ້າຊູ່ຄົນ
ຊື່ວ່າເວລາກ້ຳ ກຳລວນໃຜແຕ່ງ ເປັນເດ
ບາບແບ່ງໃຫ້ ຊີຖຽງໄດ້ດ່ັງລີ ແມ່ເອີຍ
ຂໍໃຫ້ພາມດາແກ້ວ ຢ່າລະນິ່ງຄຳເກົ່າ
ແມ່ແຈ່ມເຈ້ົ້າ ກໍເໜັ້ນແໜ້ແກ່ຕາ
ອັນວ່າລາຊາເຈ້ົ້າ ປົກາຕົນພໍ່
ກໍໄດ້ທຳໂທດໃຫ້ ອັກຄ້ັຍເມືອລຸນ ແລ້ວເດ
ບັດ້ນບຸນຂອງເຈ້ົ້າ ມາມດາພະແມ່
ຄວນທ້ີເປັນເອກເຫ້ົ້າ ທຽມເຈ້ົ້ານ້ຶງເມືອງ ຊອບແລ້ວ

ຝ່າຍນາງຄຳຫອງ ເມ້ືອໄດ້ຍິນຄຳລູກວ້ົາຄ້ືແນວນ້ັນນາງກໍຫາຍ ຈາກ ຄວາມຄຽດຂ້ົນລະທົມໃຈຕ່ໍພະຍາຈຸນລະນ້ີຜູ້ເປັນຜົວ, ນາງຈ້ຶງຍ້ືນ້ືໄຫ້ວພະຍາ ຈຸນລະນ້ີທັ້ງກ່າວຂໍໂທດຂໍໂພຍທ້ີໄດ້ວ້ົາອອກໄປດ້ວຍຄວາມຜິດພາດ ຊ້ຶງ ບ່ໍ ຊອບດ້ວຍຣ້ິດຄອງ ຂໍໃຫ້ພະອ້ົງຈ້ົ່ງຢ່າໄດ້ຖ້ືສາຫາຄວາມຈ້ົ່ງຍ້ົກໂທດໃຫ້ ແກ່ ນາງ. ເມ້ືອຍ້ົກນ້ືໄຫ້ວແລະຂໍຂະມາລາໂທດໃນຄວາມຜິດພາດເທ້ືອນ້ັ ແລ້ວ ນາງກໍນ້ັ່ງຢູ່ດ້ວຍທ່າທາງອັນສະຫງ່ຽມສ່ຽມຄົມ. ຝ່າຍພະຍາຈຸນລະນ້ີນ້ັນເມ້ືອ ໄດ້ເຫັນນາງຄຳຫອງຍ້ົກນ້ືຂໍໂທດຂໍໂພຍ ກໍມ້ີຄວາມປ້ີຕ້ິຊົມຊ້ື່ນຫາອັນປຽບ ບ່ໍ ໄດ້ ທັ້ງກ່າວກັບນາງວ່າອັນນ້ີນັ້ນຫາກເປັນຍ້ອນກຳລວນຂອງເຮົາທັ້ງ ສອງ ເອງ, ບັດ້ນໝົດກຳໝົດລວນແລ້ວຕ່ໍແຕ່ນ້ີ້ໄປຈະມ້ີແຕ່ຄວາມສຸກສຳລານບານ ໃຈທ້ໍ້ນ້ັນແລ.

ຈາກນ້ັ້ນ, ພະອ້ົງຈ້ົ່ງສ້ັ່ງໃຫ້ເສນາແລະມຸນ້ີຜູ້ໃຫ່ຍ່ວ່າພວກສູ່ທ່ານ ທັ້ງ ຫລາຍຈ້ົ່ງຟ້ົ່າວໄປຕ້ິກອງຕ້ັ້ລ້ອງຣ້ອງປ່າວບອກຂ່າວໃຫ້ເຂ້ົາຮູ້ທ້ົ່ວເມ້ືອງ ວ່າ ມ້ີອ້ົ້ນເຊ້ົ້າໃຫ້ພາກັນຕ້ິກແຕ່ງປະດ້ັບປະດາຮ້ານ້ຢ້ອງບ້ານເມ້ືອງໃຫ້ສະ ອາດ

ງາມຕາ ເພື່ອວ່າ ເຮົາຈະ ເອົາ ເຫວີ ຂຶ້ນ ສູ່ ໂຮງ ພ້ອມ ດ້ວຍ ຫຸ ມ ມານ ທັງ ສີ. ດັ່ງ ນັ້ນ ຈຶ່ງ ເຕີ ນ ມາ ພ້ອມ ຍິງ ຊາຍ ນ້ອຍ ໃຫ່ ຍ ກັບ ທັງ ຝູ ງ ໄພ ຟ້ າ ມາ ພ້ອມ ເສບ ງັ ນ ເລື ອ ງ ນ ຈຶ່ ງ ຣ ບ ຮ ້ ອ ນ ໄປ ຈ ດ ານ ໃ ຫ ້ ທ ັ ນ ກ ັ ບ ໃ ຈ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ າ ພ ະ ອ ົ ງ ດ ຽ ວ ນ ້ , ເ ມ ື ອ ສ ິ ່ ງ ກ ານ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ะ ນ ີ ກ ໍ ໄ ດ ້ ສ ິ ່ ງ ລ າ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ີ ພ ້ ອ ມ ດ ้ ວ ย ม า ง ค ำ ก อ ง ເ ດ ີ ນ ท า ง อ อ ก จ า ก ท ำ ไ ช ไ ป ส ู ่ ເ ม ื อ ง ช ี ว ิ ม ิ ส ม า อ า ม า ณ ท ่ ะ ห ม ะ ห ม ว ล ก ้ ว ง ເ ป ็ น ข ะ บ ว น อ ั น ย า ว ย ฽ ด .

ເ ม ื อ ถ ึ ง ม ื ้ อ จ ุ น ม า ส ม า ผ ู ้ ใ ห ่ ย จ ึ ง ไ ด ้ บ อ ก ใ ห ้ ท ุ ก ๆ ค น ร ู ้ ว ่ า (พ ะ ย า ເ ม ื อ ง ม ิ ค ำ ส ั ่ ง ใ ห ้ ไ ป ข ่ า ว ป ่ า ว เ ต ื อ น ใ ห ้ ช า ว ເ ม ื อ ง ไ ด ้ ร ู ้ ก ่ อ น) ເ พ ร ะ ว ่ า พ ะ อ ົ ง จ ะ ไ ด ้ ท ำ พ ิ ธ ี ท ่ ะ ห ม ะ ห ม ว ล ก ้ ว ง ข ้ ำ ส ู ่ ໂ ร ง ເ พ ื ่ อ ເ ป ็ น ม ะ ห ส ั ก ส ั ก ก ่ ำ ก ้ ำ ก ั น ก ็ จ ะ ท ่ ะ ห ม ะ ห ม ว ล ก ้ ว ง ข ึ ้ น ส ู ่ ໂ ร ง พ ้ อ ม ก ั น . ดั ่ ง นั ้ น , จ ึ ง ไ ด ้ พ ้ อ ม พ ร ้ อ ง ก ั น ป ะ ด ั บ ป ะ ด า ເ อ ้ ย อ ง ป ู ก ผ ม ไ ช ไ ว ้ ก า ง อ ั ว ม ู ว ม า ด ก ั บ ท ั ง ເ ส ื อ อ า ด พ ้ อ ม ป ู ไ ว ้ ธ า ข ว า ม แ ล ะ แ ป ง ท า ง ย ่ า ง แ ต ่ ໂ ร ง ถ ึ ง แ ฌ ม ท ่ า แ ล ้ ว ป ู ก ต ้ น ก ้ อ ย ต ้ น ก ้ อ ย ล ฽ บ ต า ม ส อ ง ข อ ก ท า ง พ ้ อ ม ด ้ ว ย ห ุ ง ไ ช ย า ย เ ป ็ น ถ ั น เ ป ็ น แ ถ ว ป ู ผ ม ต ั ้ ง แ ต ่ ໂ ร ง ไ ป ถ ึ ง ธ อ ด ส ะ เ ผ ิ น ป ู ก า ง น ้ ำ . ห ล ั ง จ า ก เ ส ั ด ธ ฽ บ ร ้ อ ย แ ล ้ ว จ ึ ง ย ั ้ ม ข า บ ท ู ม ใ ห ้ พ ะ ย า จ ุ น ล ะ น ี ร ู ้ ว ่ า ถ ึ ง เ ว ล า ท ี ่ จ ะ ช ุ ม พ ะ ม า ง ເ ห ว ี พ ้ อ ม ด ้ ว ย ท ้ า ว ท ั ง ส ี ไ ด ้ แ ล ้ ว .

ฝ ่ า ย พ ะ อ ົ ง ไ ด ้ ร ั บ ฟ ั ง ก า ม ล า ย ง า ม แ ล ้ ว จ ึ ง ไ ด ้ ว ้ า ต ่ ำ ส ม า ผ ู ้ ถ ้ ำ ว ่ า ท ่ า น จ ึ ่ ง เ อ ็ า ไ พ ่ พ ้ อ ม ท ั ง ห ม ู ่ ส ม า ท ั ง ช ุ น ห ล ว ง ช ู ่ ค ื น ม า พ ้ อ ม แ ล ้ ว ใ ห ้ พ ว ก ท ่ า น พ า ก ั น ไ ป ช ุ ม แ ก ้ ว ม ะ ห ส ี ม า ง ม า ด พ ้ อ ม ด ้ ว ย ท ้ า ว ท ั ง ส ี เ พ ื ่ อ ใ ห ้ ม า ท ั ง ส ้ า ง ห ิ ป า ง ผ า ส า ด ต า ม ช า ด เ ช ื ้ อ ห อ ม อ ้ า ไ พ ่ ผ ี น . ฝ ่ า ย ช ุ น ผ ู ้ ถ ้ ำ จ ึ ง ย ี ม ื ม ี บ ร ั บ เ อ ็ า ค ำ ส ั ่ ง แ ล ้ ว ข า บ ล า พ ะ อ ົ ง ล ง ม า , ต ่ ม า ช ุ น จ ึ ง ต ี ฆ ้ อ ง ส ฽ ย ง ก ั ง ไ ป ท ั ่ ว ท ั ง เ ม ื อ ง เ ม ื อ ค ื น ท ั ง ห ล า ย ท ั ง ท ี ่ อ ย ู ่ ใ น บ ิ ล ิ เ ว ณ ว ั ด ห ล ว ง แ ล ะ บ ่ อ น อ ื ่ น ๆ ไ ด ้

ยินสຽງລ້ອງກໍຫລຸຫລົ່ງທົ່ງ ເທກັນມາຈົນເຕັມຄຸ້ມຂ່ວງຂອງພະລາຊະວັງ ເປັນ
ຂະບວນອັນໃຫ່ຍແລະມີການເສບດົນຕີອັນມີແຄນ, ປີ, ຂຸ່ຍ, ຈໍ້ຄ້ອງແລະ ກອງ
ຢ່າງຟົດຟື້ນນ່ວນຊຶ່ນ. ພໍ ໄດ້ລືກງາມຍາມດຶກຸນຜູ້ເຖົ້າກໍນຳພາຂະບວນອອກຈາກ
ພະລາຊະວັງ ເຄື່ອນ ໄປສູ່ສະ ເພົາ ຢູ່ກາງນ້ຳ, ເມື່ອ ໄປຮອດຊຸນຜູ້ໃຫ່ຍກໍຍ ຂັນ
ເຂ້ຳ ໄປກົ້ມຂາບວັນທາ ເພື່ອອັນ ດຶ ນນາງຄຳຫອງແລະທ້າວທັງ ສີ ເຂ້ຳສູ່ ຫໍ ພາ
ສາດຕາມ ຣີ ດຄອງ ປະ ເພນີ ດັ່ງ ບົດກອນ ຂ ຽນ ວ່າ:

ຊຸນ ຈ ຶ ງ ຍ ໍ ຂັ ນ ກ ້ ົ ມ
ຂໍ ດ ຶ ນ ນ າ ດ ທ ະ ເ ມ ື ້ ອ
ບັ ດ ນ ີ ຖ ິ ງ ຍ າ ມ ລ ຳ ້
ຝ ງ ຂ ້ ຳ ດ ຶ ນ ໜ ໍ ່ ທ ້ າ ວ
ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ສ ີ ໜ ໍ ່ ທ ້ າ ວ
ກ ັ ບ ທ ົ ງ ໂ ຍ ທ າ ມ ານ
ອັ ນ ວ ່ າ ກ ັ ນ ລ ະ ຍ າ ແ ກ ້ ວ
ກ ໍ ຈ ຶ ງ ທ ົ ງ ເ ຄ ື ອ ງ ຢ ້ ອ ງ
ຄ ີ ດ ົ ງ ລ ອ ດ ແ ຕ ່ ຟ ້ າ
ຍ າ ມ ເ ມ ື ອ ນ າ ງ ລ ິ ລ າ
ກ ໍ ຫ າ ກ ຽ ງ ງ າ ມ ລ ັ ້ ນ
ເ ມ ື ້ ອ ຈ ຸ ່ ມ ກ ້ ຽ ງ
ອັ ນ ວ ່ າ ທ ັ ນ ຢ ຳ ້ ທ ້ າ ວ
ທ ົ ງ ດ ຶ ດ ແ ກ ້ ວ
ສ ີ ໜ ໍ ່ ທ ້ າ ວ
ທ ົ ງ ກ າ ສ າ

ວັ ນ ທ າ ຫ ູ ນ ຍ າ ດ
ນ າ ງ ແ ກ ້ ວ ແ ມ ່ ເ ມ ື ອ ງ
ມ ຸ ງ ຄຸ ນ ໄ ຊ ຍ ະ ໂ ຊ ກ
ສ ະ ດ ັ ດ ຂ ົ ້ ນ ສ ູ ່ ໂ ຮ ງ ຈ ອ ບ ແ ລ ້ ວ
ທ ົ ງ ແ ມ ່ ນ າ ນ ດ າ
ແ ຕ ່ ງ ຕ ົ ວ ມ ີ ຊ ້ າ
ດ ຳ ຫ ອ ງ ຜ ູ ້ ປ ະ ເ ສ ີ ດ
ງ າ ມ ລ ັ ້ ນ ລ ື ນ ຂ ຽ ນ
ພ ະ ອ ິ ນ ປ ່ ອ ນ ລ ົ ງ ມ າ
ດ ົ ງ ກ ິ ນ ນ ະ ລ ີ ຟ ອ ນ
ເ ໜ ື ອ ຄ ົ ນ ເ ມ ື ອ ງ ລ ຸ ່ ມ
ຜ ິ ວ ໜ ้ า ແ ປ ກ ຜ ົ ນ
ໂ ສ ນ ງ າ ມ ຜ ู ้ ປ ะ ເ ส ิ ด
ง า ม ล ั ้ น ก ึ ง ผ ิ น
เ ห ม ื อ น ด ั ่ ง อ ิ น ต า
ค ่ า ค ำ พ ้ ล ้ า น

ກິຫາກດູງາມລ້ົນ ຫລິງແລບ່ໍ່ມີເປ ົ້ າ
ດູເລ ົ ິ ດລ ົ ້ ຳ ຄອຍຢ ັ ້ ງບ ໍ ່ ິ ອ ົ ມຕາ ແ ັ ້ ທ ັ ້ ແລ ັ ້ ວ

ບ ັ ນດາບ ໍ ລ ິ ວ ານທ ິ ເປ ັ ນແນວຍ ັ ກກ ໍ ພ ານ ັ ກ ັ ນແ ່ ທ ່ ແ ໜ ທ ໄ ປນ ໍ ້ າທ ັ ້ ວ ດ ້ ວ ຍກ ານແປ ງ ຮ ູ ບ ຕ ່ າ ງ ໆ ນ ານ ໆ , ສ ່ ວ ນ ວ ່ າ ຊ າ ວ ເ ມ ືອ ງ ຈ ໍ ປ າ ທ ິ ເ ປ ັ ນ ບ ໍ ລ ິ ວ ານ ເ ດ ີ ນ ທ າ ງ ນ ໍ ້ ກ ິ ຕ ິ ກ ແ ຕ ່ ງ ແ ປ ງ ຖ ື ວ ດ ້ ວ ຍ ເ ຄ ື ອ ງ ເ ອ ັ ຍ ຢ ອ ງ ອ ັ ນ ຈ ິ ບ ງ າ ມ ແ ລ ັ ້ ວ ນ ັ ່ ງ ລ ້ ອ ມ ທ ັ ້ ວ ທ ັ ້ ງ ສ ີ ່ ສ ່ ວ ນ ວ ່ າ ບ ໍ ລ ິ ວ ານ ຍ ັ ກ ທ ີ ມ ລ ິ ດ ເ ດ ດ ກ ິ ນ ລ ะ ມ ິ ດ ຕ ິ ນ ເ ປ ັ ນ ຕ ຽ ງ ຄ ໍ ້ າ ສ ີ ຫ ນ ่ ອ ย ໃ ຫ ້ ທ ັ ້ ວ ທ ັ ້ ງ ສ ี ่ ย ั ้ ม ນ ั ่ ง ສ ่ ວ ນ ນ າ ງ ຄ ໍ ້ າ ກ ອ ງ ນ ั ้ น ເ ຂ ົ ້ າ ກ ิ ນ ລ ะ ມ ิ ດ ເ ປ ັ ນ ລ ິ ດ ແ ກ ້ ວ ເ ຫ ລ ື ອ ງ ເ ຫ ล ื ้ อ ม ເ ธ ื ้ อ ค ้ ำ ด ั ่ ง ດ ุ ຈ ົ ວ ກ ັ ບ ຕ ຽ ງ ค ้ ำ ท ั ้ ง ส ี ่ ข อ ง ท ้ า ว , ม ิ ส า ว ส ะ ห ม ิ ม ห ม ุ ่ ม ม ้ อ ย แ ท ่ ล ้ อ ม ข อ ว ้ า ย ช ื ่ น ช ม ฝ ิ ด ส ะ ห ม ี ่ น .

ເ ม ื ่ อ ไ ด ้ ล ิ ภ ว ง ามย ามด ี แ ส ม เ ม ื อ ง ท ้ า ว เ ส ม า ถ ้ า ม ใ ห ่ ย ้ อ ม ไ ท ่ ค ้ อ ง ເ ต ิ ม ท ้ า ว แ ม ่ ย ามแ ล ้ ว จ ึ ง ช ุ ด ท ้ า ว ท ั ้ ง ส ี ่ พ ้ อ ม ด ้ ว ย บ า ง ค ้ ำ ก อ ง ส ะ ด ึ ด ເ ข ้ า ส ู ่ ห อ ง โ ร ง ก ้ อ ง ส ำ ล า ม . ข ะ บ ว น ไ ด ้ เ ล ื ่ อ ม ไ ป ต า ม ส า ย ท า ง ท ิ ท ั ้ ง ค ั ้ น ธ ี ่ ม ั ้ ง ເ ห ล ื อ ง ເ ห ล ื ้ อ ม แ ส ด แ ด ง , ข ะ บ ว น แ ห ่ ง ก ่ า ว ม ี พ า ก ม ะ น า จ า ม ເ ป ั ้ น ผ ู ้ อ อ ก ห น ้ า พ า ท า ง ป ะ ก อ บ ไ ป ด ้ ว ย , ເ ส ม า ม ุ น ถ ื อ ค ั ้ น ใ ห ่ ย , ส อ ง ข ้ า ง ท า ง ม ี ช า ว เ ม ื อ ง ม า ช ุ ม ล ้ อ ม เ บ ิ ่ ง ท ้ า ว ท ั ้ ง ส ี ่ แ ล ะ น า ง ค ้ ำ ก อ ง จ ิ น ม ี ด ล ั บ ห ั ว ใ จ โ ด ย ส ะ เ พ า ะ ท ้ า ว ท ั ้ ง ส ี ่ น ั ้ น ผ ู ้ ใ ด ไ ด ้ เ ห ็ น ก ็ ส ะ อ อ น อ ิ ก ส ะ อ อ น ใ จ ใ น ร ู ป โ ฉ ม ผ ิ ว พ ั น ข อ ง ท ้ า ว ส า ว ธ า ม ด ั น ย ิ น ก ะ ส ั น อ ิ ก ส ี ่ น ใ จ ส ะ บ ั ้ น พ ล ั ้ ม ห ล ู ด ห ว ย บ า ง ส า ว ก ็ จ ี ่ ม ว ่ า พ ี ่ ไ ด ้ เ ป ั ็ น ข ว ั ญ แ ก ้ ว น อ น ธ ร ว ง จ ้ อ ง เ ล ื อ ผ ี ไ ด ้ น อ น แ น บ เ น ื ้ อ เ ป ั ็ น จ ู ้ ก ็ ว ่ า ข ุ น ด อ ก ม า , แ ต ่ น ั บ ก ็ ส ุ ด ว ิ ไ ส เ พ า ะ เ ธ ็ า แ ม ่ น ไ ม ่ เ พ ิ ่ น แ ม ่ น แ น ว ล า จ ู ้ จ ึ ง ต ้ อ ง ต า ก ะ ด ้ า ง เ บ ิ ่ ง ด า ย ห ั ้ น แ ห ล ะ , ฝ ่ า ย อ ้ า ย บ ่ า ว ไ ด ้ ย ิ น ส า ว จ ี ่ ม แ น ว น ั ้ น ก ็ เ อ ้ า ย อ ก ล ิ ้ ก ั บ ไ ป ม า ด ้ ว ย ค ว า ม ม ่ ว น ช ื ่ น ต า ม ป ะ ส า ข อ ง ค ิ น ห ม ุ ่ น .

ເມື່ອຂະບວນແຫ່ຜ່ານໄປ, ຊຸມຊາວເມືອງໃຜ່ກໍວ້າກັນວ່ານາງຄຳຫອງ ຕົ້ງເປັນຜູ້ມີບຸນວາດສະໜາແທ້ງກ່ອນໜ້ານີ້ກໍປົດລົງໄປເປັນຂ້າລ້ຽງ ໝູ ແມ່ນໃຜ່ກໍຮູ້ຫມົດຊູ່ຄົນ, ແຕ່ບັ້ນບຸນກຸສົນຂອງນາງມາຮອດເໝືອນດັ່ງລອດ ແຕ່ຟ້າພະອິນເຈົ້າປ່ອຍລົງຈິ່ງ ໄດ້ກັບຄືນມາເປັນມະເຫສີແມ່ເມືອງຄືເກົ່າ ຄື ຫລັ່ງທ້ວງຮູບ ໂສມກໍ່ງາມຜຸດຜ່ອງກ່ວາເກົ່າຫລາຍແທ້. ເມື່ອຂະບວນແຫ່ ໄປ ເຖິງຫໍພາສາດແລ້ວທ້າວທ້ຽສະແລະນາງຄຳຫອງກໍພາກັນລົງຈາກຕຽງ ຄຳ ເຂົ້າໄປນັ່ງລົງຕຽງທີ່ຈັດໄວ້ຮັບຕ້ອນໃນຫໍໃຫຍ່ສະໜາມຫລວງ, ຊາວ ເມືອງ ແລະເສນາອາມາດໜ້ານອຍຮັບຕ້ອນຊົ່ງເປັນຂະບວນອັນຍາວຢຽດຕົ້ງ ແຕ່ ປະຕູຽງຈົນເຖິງຫໍໃຫຍ່ກາງສະໜາມຫລວງ ຕ່າງກໍພາກັນສະແດງ ຄວາມ ຊຶ່ນຊົ່ມຍິນດີ ພາກັນເສບສະຫລອງດ້ວຍສຽງດົນຕີຢ່າງຟົດຟື້ນ ທັ້ງພ່ອງຍໍ ມື ກ່າວຄຳຊົ່ມຊື່ນຄອມທ້າວທ້ຽສະແລະນາງຄຳຫອງວ່າ ບັ້ນບຸນເຮົາໄດ້ເຫ ົ ຂອງເກົ່າກັບທ້ຽສະຈ່ມເຈົ້າບຸນກ້ວາງຢູ່ສະເໝີຍແລນ. ຕໍ່ແຕ່ນີ້ໄປ ບ້ານ ເມືອງຂອງເຮົາກໍຈະບໍ່ເດືອດຮ້ອນແນວໃດ ມີແຕ່ຄວາມຮຸ່ງເຮືອງຢູ່ດີກິນ ດີ

ຢ້ອນກ່າວເຖິງພະຍາຈຸນລະນີ ເມື່ອໄດ້ເຫັນທ້າວທ້ຽສະແລະນາງຄຳຫອງ ພະອົງກໍມີຄວາມປິຕິຊົ່ມຊື່ນໃນໃຈຫາອັນປຽບບໍ່ໄດ້, ພະອົງ ໄດ້ວ້າຄອມທ້າວ ທ້ຽສ່ວ່ານັບແຕ່ນີ້ໄປພໍ່ຈະມອບບ້ານເວນເມືອງໃຫ້ລູກເປັນຜູ້ປົກຄອງ ແລະ ສ້າງສາ, ຂໍມອບໃຫ້ໝົດທັ້ງຊັບສິນເງິນຄຳຂ້ຳຂອງແລະໄພ່ຟ້າປະຊາກອນ ເພື່ອໃຫ້ໄດ້ປົກຄອງດ້ວຍທຳສິບປະການ ໃຫ້ຮັກແພງໄພ່ຟ້າປະຊາ ກອນ ດ້ວຍຄວາມເປັນທຳທຸກປະການ. ແຕ່ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຕອບພະຍາຈຸນລະ ນີຜູ້ເປັນພໍ່ວ່າ ທ້າວຍັງໜຸ່ມນ້ອຍບໍ່ທັນມີຄອບຄົວລູກເມຍເທື່ອ ຈະໃຫ້ ຄອງ ບ້ານຄອງເມືອງນັ້ນຍັງບໍ່ທັນເຖິງເວລາເທື່ອ, ສະນັ້ນທ້າວຈິ່ງຂໍຮ້ອງໃຫ້ ພະ ອົງເປັນຜູ້ສືບຕໍ່ປົກຄອງຕໍ່ໄປ. ສ່ວນວ່າຈະມີໜຸ່ມນານເຂົ້າມາຮຸກຮານ ຣາ ີ

ບ້ານເມືອງນັ້ນ ທ້າວ ໄດ້ຮັບປາກກັບພໍ່ວ່າເລື່ອງນັ້ນໃຫ້ພໍ່ຄິດຍາກຫຍັງ ໜົດ ທ້າວຈະເປັນຜູ້ຊ່ອຍແກ້ ໄຂ ໃຫ້. ອັນໜຶ່ງທ້າວເອງກໍຍັງບໍ່ຮູ້ກ່ຽວກັບ ຄອງຂອງ ກະສັດເທື່ອຂໍ ໃຫ້ພໍ່ຈົ່ງ ໄດ້ຊົງປົກຄອງນຶ່ງ ປອງ ເປັນເຈົ້າຄິດເກົ່າຄິດຫລັງ ຕັ້ນຕ້ອນ

ຕໍ່ມາພະຍາຈຸນລະນີຈຶ່ງສົ່ງ ໃຫ້ນຳພາຂວັນມາ ເພື່ອທຳລາບາສີນາງ ຄຳ ກອງ ແລະທ້າວທັງສີ, ເມື່ອນາງຄຳກອງກັບທ້າວທັງສີ ເຂົ້າມົ່ງອ້ອມພາ ຂວັນ ທ່ານກາງ ເສນາອາມາດ ແລະຂຸນຜູ້ໃຫຍ່ ແລະທ່ານກາງສຽງ ເສບຊ້ອງ ດ້ວຍ ກອງ ແຄນ, ຄ້ອງ, ຈໍ, ຊຸ່ຍ ປ ແລະ ເປົ່າ ຫອຍ ສັງ ແລ້ວ ພານມະນາ ຈຶ່ງ ເຂົ້າ ກ່າວ ຄຳ ຖວາຍ ພອນ ໄຊ ສິດ ທິ ໂຊກ. ເມື່ອ ແລ້ວ ພິທີ ສຸ ຂວັນ ກໍ ມີ ການ ນຳ ເຂົ້າ ປາ ອາ ຫານ ມາ ລ້ຽງ ກັນ ຊຶ່ງ ມີ ທັງ ພາ ວິນ ພາ ຄຳ ຕັ້ງ ຢາຍ ຢັ ງ ເດຍ ລະ ດາດ ທ່ວ ທຸກ ຫ ໄຊ ໃນ ສະ ໜາມ ຫລວງ ນັ້ນ, ສຳ ລັບ ອາ ຫານ ການ ກິນ ນັ້ນ ນອກ ຈາ ກອາ ຫານ ຄາວ ຫວານ ແລ້ວ ກໍ ຍັງ ມີ ການ ຢາຍ ຫລ້າ ກັນ ຕື ເພື່ອ ໃຫ້ ມັນ ຍາ ກາ ດ ມ ຊ ວິ ດ ຊ ວາ ແລະ ພະ ຍາ ຈຸນ ລະ ນີ ກໍ ໃຫ້ ເຂົ້າ ຄົບ ງັນ ຫລົ ນ ກິນ ມ່ວນ ຊຶ ນ ເຖິ ງ 3 ມື້ 3 ຄືນ ຊາວ ເມືອງ ປັນ ຈາ ແລະ ຍັ ກ ທີ ເປັ ນ ບໍ ລິ ວານ ມາ ທຳ ທ້າວ ທັ ງ ສີ ຕະ ຫລອດ ຊາວ ເມືອງ ຈຳ ປາ ກໍ ພາ ກັ ນ ຄົ ບ ງັ ນ ດ ວ ຍ ຄວາ ມ ເບີ ກ ບານ ມ ວ ນ ຊຶ ນ ຈົ ນ ຄົ ບ 3 ມື້ 3 ຄືນ ຈຶ່ງ ເລີ ກ ລາ ກັ ນ ໄປ.

ນັ ບ ຕັ້ ງ ແ ຕ ່ ນ າ ງ ຄຳ ກ ອ ງ ໄ ດ ້ ກັ ບ ຄືນ ມ າ ເ ປ ັ ນ ເ ອ ກ ມ ະ ເ ທ ສ ິ ແ ລ ະ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ີ ໄ ດ ້ ນ ໍ າ ສ ູ ່ ເ ມ ື ອ ງ ແ ລ ້ ວ , ປ ະ ຊ າ ຊ ົ ນ ຊ າ ວ ເ ມ ື ອ ງ ໃ ຜ ວ ກ ໍ ມ ີ ແ ຕ ່ ຄ ວ າ ມ ເ ບ ີ ກ ບ ານ ຜ າ ສ ຸ ກ ທ ັ ງ ສ ະ ແ ດ ງ ຄ ວ າ ມ ຍ ິ ນ ດ ີ ຍ ິ ນ ດ ີ ຢ ່ າ ງ ບ ໍ ່ ຂ າ ດ ສ ົ ບ ຂ າ ດ ປ າ ກ , ໂ ດ ຍ ສ ະ ເ ພ າ ະ ແ ມ ່ ນ ດ ີ ໃ ຈ ນ ຳ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ີ ໄ ດ ້ ນ ໍ າ ທ ັ ງ ສ ້ າ ງ ສ ະ ເ ທ ີ ຍ ເ ມ ື ອ ງ ຫ ອ ມ ໄ ໝ ່ ບ ໍ ່ ຂ າ ດ ໄ ຮ ້ ສ ະ ໜ ຸ ກ ລ ົ ນ ຊ ຸ ່ ແ ດ ນ . ນ ັ ບ ແ ຕ ່ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ີ ໄ ດ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ສ ะ ເ ທ ີ ຍ ເ ມ ື ອ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ໄ ດ ້ 3 ເ ດ ື ອ ນ ແ ລ ້ ວ ท ้ า ว ท ั ง 3 ท ี เ ป ั น อ ้ า ย ข อ ง ท ้ า ว ผ ั ด ะ ล า ด ก ็ ไ ด ้ พ า ก ั น ເ ຂ ົ ້ າ ອ ຳ ລ າ ພ ะ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ะ ນ ี ผ ู ้ ເ ป ั ນ ພ ໍ ่ ແ ລ ะ ນ า ง ค ำ ก อ ง ผ ู ้ ເ ป ั ນ ແ ม ่ ເ ผ ื ่ อ ເ ด ิ ม

ທາງກັບສູ່ ເມືອງຂອງ ໃຜຂອງລາວ (ເມືອງບ່ອນ ເມຍຢູ່).

ເມືອງທ້ວະກັບ ຄືນ ໄປນັ້ນ ຜູ້ ຫນຶ່ງ ຄື ທ້າວ ເຊຄຕະ ລາດ ຄືນ ໄປ ສູ່ ເມືອງ ສິງ ຫົ ເພື ອ ປົກ ຄອງ ໄພ ຟ້າ ປະ ຊາ ກອນ, ທ້າວ ປົ ຕະ ລາດ ຄືນ ໄປ ສູ່ ເມືອງ ຂອງ ພະ ຍາ ໂກ ຕິ ຍະ ລາດ (ບາງ ບ່ອນ ເອ ນ ຊື ເມືອງ ນ ້ ອ ຍ ວ່າ ເມືອງ ໃຫ ຍ ໄ ອ ຍ ະ ສ ອ ນ) ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ລາດ ກັບ ຄືນ ສູ່ ເມືອງ ຈ ຳ ປາ. ຍັງ ແ ຕ ່ ທ ້ າ ວ ເພັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ນ ້ ອ ງ ຫ ລ ້ າ ທ ໍ ່ ນັ ້ ນ ທີ ່ ຢ ູ ່ ເ ມ ື ອ ງ ປ ັ ນ ຈ າ ດ ອ ນ ພ ໍ ່ ແ ລ ະ ແ ມ ່ ເ ພ ື ່ ອ ປ ົ ກ ຄ ອ ງ ໄ ພ ຟ ້ າ ລ າ ສ ະ ດ ອ ນ ໃ ຫ ້ ຢ ູ ່ ຊ ຸ ່ ມ ກ ິ ນ ດ ີ.

28. ທ້າວເພັດຊະລາດປາບພະຍາທອນ.

ເມື່ອພວກອ້າຍທັງ 3 ພາກັນກັບໄປສູ່ບ້ານເມືອງຫາເມຍຂອງໃຜ ຂອງ ລາວແລະຂັ້ນເປັນກະສັດໝົດແລ້ວ ກໍຍັງແຕ່ທ້າວເພັດຊະລາດຄົນດຽວຢູ່ນຳ ພໍ່ແມ່. ທ້າວຈຶ່ງຄິດຢູ່ໃນໃຈຜູ້ດຽວວ່າ ພວກອ້າຍທັງ 3 ກໍມີເມຍກັນ ຫມົດ ແລ້ວຍັງແຕ່ຕົວຄົນດຽວບໍ່ມີຄູ່ຮ່ວມ, ອັນວ່າຜູ້ສາວຢູ່ໃນເມືອງປັນຈານີ້ ບໍ່ ອິດບໍ່ຢາກດອກແຕ່ຫາກບໍ່ມີຜູ້ໃດພໍຊື່ຕ້ອງຕາຕຳໃຈເອົາມາເປັນເມຍໄດ້. ແຕ່ ວ່າຜູ້ທີ່ຈະເປັນເມຍຂອງຕົນນັ້ນຈັກວ່າຢູ່ແຫ່ງຫົນໃດກໍບໍ່ຮູ້, ທ້າວຄິດຢູ່ ຫລາຍ ວັນຈົນເກີດມີຄວາມເສົ້າໂສກໝ່ວນໜ້ວງໃນໃຈ, ດັ່ງນັ້ນ; ທ້າວຈຶ່ງຄິດ ວ່າ ຈຳເປັນຕ້ອງອອກເດີນດົງເດີນປ່າ ເພື່ອວ່າໃຫ້ຫາຍໂສກຫາຍໜ້ວງໃນຈິດ ໃນໃຈ.

ພໍແຕ່ທ້າວຄິດໄດ້ແນວນັ້ນແລ້ວຈຶ່ງຂັ້ນໄປລາພະຍາຈຸນລະນີຜູ້ເປັນພໍ່, ທ້າວ ໄດ້ແຈ້ງໃຫ້ພໍ່ຮູ້ວ່າ ຈະໄດ້ອອກເດີນດົງເດີນປ່າ ເພື່ອໃຫ້ຫາຍຄວາມ ໂສກ ເສົ້າ ໝ່ວນໜ້ວງຈັກໜ່ວງຈັກຄາວ ແລ້ວຈຶ່ງຈະກັບຄືນມາ ຂໍໃຫ້ພໍ່ໄດ້ອະ ນຸຍາດຕາມຄວາມປະສົງຄັ້ນ. ເມື່ອພະຍາຈຸນລະນີໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນກໍເກີດ ມີ ຄວາມສົງໄສໃນຕົວຂອງທ້າວ, ດັ່ງນັ້ນ, ພະອົງຈຶ່ງຖາມວ່າ ເປັນແນວໃດລູກ ຈຶ່ງຄິດຢາກເດີນດົງເດີນໄພ ຫລືວ່າລູກຫາກຄິດໄຄ່ໄດ້ເມຍໜຶ່ງມາຊົມຊື່ນບໍ? ຖ້າຫາກລູກຄິດຢາກໄດ້ເມຍພໍ່ກໍຈະຫາໃຫ້ ຜູ້ຍິງສາວໃນເມືອງປັນຈາຣ້ານ

ມີບໍ່ອິດບໍ່ຢາກ ພໍຊິຈັດມາໃຫ້ຈັກພັນນາງແລ້ວໃຫ້ລູກເລືອກເອົາຕາມໃຈ ມັກ ໃຈປາຖະຫນາແລ້ວພໍ່ແມ່ກໍຈະແຕ່ງແປງໃຫ້ໂລດ. ທ້າວໄດ້ຕອບພໍ່ວ່າສຳ ລັບ ຜູ້ສາວຢູ່ເມືອງປັນຈາຂອງເຮົານ້ລູກບໍ່ຄືຮັກຄືນັກຜູ້ໃດເລີຍ. ລູກຈະ ເອົາ ບຸນຕົ້ງເລີຍມາເປັນຄູ່ ລູກຈັກເສົ້ງສ່ຽງໄວ້ໃຈຕົ້ງຕໍ່ບຸນ ຈົນກ່ວາຈະໄດ້ ພົບ ຜູ້ຍິງທີ່ເລີຍມີບຸນສົມພານຮ່ວມກັນ. ດັ່ງນັ້ນ, ລູກຈົ່ງຂໍອະນຸຍາດນໍ່ພໍ່ ເພື່ອ ເດີນ ຖົ່ງ ເດີນປ່າລາງເທື່ອ ໄປຈອບພໍ້ແພງລ້ານຄ່າ ເມືອງພໍ່ເອີຍ.

ຝ່າຍພະຍາຈຸນລະນີ ໄດ້ຟັ້ງທ້າວກ່າວຄຳນວນັ້ນກໍບໍ່ຊ່າງຈະຫ້າມທ້າວ ໄດ້ ອັນຫນຶ້ງທ້າວກໍເປັນຜູ້ມີບຸນວາດສະໜາພ້ອມທັ້ງອິດທິລິດພໍ້ຕົວທຸກຢ່າງ. ພະ ອົ້ງຈົ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ທ້າວໄປຕາມຄວາມປະສົ້ງພ້ອມທັ້ງກ່າວອວຍພອນ ໃຫ້ ທ້າວຈົ່ງປະສົບໂຊກລາບຕາມທີ່ປາຖະຫນາເອົາໄວ້ທຸກຢ່າງ. ເມື່ອ ໄດ້ຮັບອະ ນຸຍາດຈາກພໍ່ແລະແມ່ແລ້ວກໍຮີບໃຫ້ທ້າວມີຄວາມດີອົກດີໃຈຫາອັນປຽບບໍ່ ໄດ້ ທ້າວຈົ່ງ ໄດ້ອຳລາພໍ່ແມ່ພ້ອມທັ້ງເສນາມຸນຕີນ້ອຍໃຫ່ຍວ່າໃຫ້ພາກັນປ້ຳ ຄອງ ບ້ານເມືອງລໍຖ້າຊາມທ້າວກັບຄືນມາ, ເມື່ອລາພໍ່ແມ່ແລະເສນາມຸນຕີ ໝົດ ແລ້ວກໍ ໄປສົ່ງລາທ້ຳພາສາດລາຊະວັ້ງບ່ອນທ້າວ ໄດ້ຢູ່ອາ ໄສ, ຕໍ່ມາທ້າວກໍ ດາ ເນ້ຶອແຕ່ງຕົວຊົ່ງປະກອບ ໄປດ້ວຍດາບສົ້ນ ໄຊ, ທັ້ງຕະບອງຄູ່ອັນທຽມ ເນ້ຶ ກ່ອນອອກຈາກທ້ຳພາສາດ ໄປທ້າວຍັ້ງເອ້ີນສົ່ງສາວສະໜົມພາຍໃນໂຮງ ໃຫ້ ພາກັນບົວລະບັດຮັກສາທ້ຳໂຮງໄວ້ຖ້າ ແລະໃຫ້ພາກັນຢູ່ດ້ວຍຄວາມສຸກ ສຳ ລານ, ຊຸມສາວສະໜົມໃຜ່ງກໍອວຍພອນໃຫ້ທ້າວເດີນທາງ ໄປດ້ວຍຄວາມສຸກ ສະຫວັດດີ ໄຊຊະນະທຸກປະການແລະຢ່າ ໄດ້ ໄປເຫົ່ງ ໄປນານຫລາຍ.

ສົ່ງເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ ທ້າວກໍລະນຶກຮອດຄຸນຂອງພະລີສີຕາ ໄຟ ແລ້ວ ກໍເສກຄາຖາອາຄົມເຫາະຂ້ຶນສູ່ອາກາດທັນທີ, ພະຍາຈຸນລະນີກັບນາງ ຄຳ ກອງຕະຫລອດຊາວເມືອງຕ່າງກໍພາກັນແນມນ້ຳທ້າວ, ເບ່ືງທ້າວເຫາະ ໄປ

ພໍປານວ່າທ້າວຄຳຜ້ານອນນິ່ງນອາກາດຍ່ອງໆຜ່ານຜ່ານຄ້ຳລ່ວງໄປ, ໃຜໆ ກໍ ແນມນຳຈົນສຸດຊື່ ສາຍຕາແລ້ວຈຶ່ງເລີກລາກັນໄປເຮືອນໃຜເຮືອນ ລາວ ຫລັງຈາກທ້າວໄປແລ້ວພໍ່ແມ່ກໍໄດ້ຄິດຮອດຄິດເຖິງທ້າວເປັນຫ່ວງໃນ ການ ເດີນທາງ ເພາະມີແຕ່ທ້າວຄົນດຽວພໍ່ແລະນ້ອງຜູ້ຍິງເພື່ອນທາງກໍບໍ່ມີ.

ທ້າວເພັດຈະລາດເດີນທາງໄປໜ້ານາເລື້ອຍໆໃນທີ່ສຸດທ້າວກໍລົງສູ່ພື້ນ ດິນ ໃນທີ່ແຫ່ງໜຶ່ງດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ທ້າວກໍດົ້ນດ່ວນຜ່ານ ປອມເມກເມໂຄ
ວາໂຍພັດ ລ່ວງບິນເຢັນເມື້ອ
ບາກໍຫລິ້ງຄືນກ້ຳ ປັນຈາເມືອງນິ້ງ
ດູຍິ້ງລ້ຳ ໄກແທ້ຊື່ວຄອຍ
ບາກໍວອຍຍ້ານ ພູຜາຫລາຍຫລັ່ນ
ຍ້ານຊ່ວງຊັ້ນ ຜ່ານ້ານຊ່ອງຊັ້ນ
ຈອມສະໜັ້ນທ້າວ ຄອຍດູດອມດູ່
ທ້າວຈຶ່ງລົງສູ່ພື້ນ ນອນແລ້ງເມື້ອແລງ
ຄຶງແພງທ້າວ ດົ້ນດຽວດົ້ນດ່ວ
ເຫັນຫົ້ງລົ້ນກ່ຽວໄມ້ ໄກວ້ອນງ່ຳຄ້ອນ
ຫລິ້ງດູຈອມດອຍພຸ້ນ ເຍືອງຜ່າໂຕນຜ່ຳ
ຫລິ້ງດູປ່ຳໄມ້ກ້ວາງ ລະວັງພ້ອນເພື້ອນກວາງ
ຄຶງຂວາງໂອ້ ໂອ້ນຫລາຍສິ່ງ
ທ້າວຈຶ່ງພັກເມື້ອຢັ້ງ ແຮງແລ້ວເລົ່ານອນ ເຈົ້າເອີ

ກ່ອນຈະນອນທ້າວໄດ້ລະນຶກເຖິງບຸນຄຸນຂອງພະລີສິດ ໄຟແລ້ວຈຶ່ງ ເສກ ນົ່ນເປັນແທ່ນແກ້ວດີແລ້ວຈຶ່ງນອນ ກໍບໍ່ເຄືອງຄຳຮ້ອນແນວໃດຈັກຢ່າງປານຢູ່

ປາງເລີດລ້ຳສຳບາຍແທ້ຊຸ່ອັ້ນ. ທ້າວນອນຫລັບໄປຈົນໄກ່ຂັນ ຈຶ່ງຕື່ນຂຶ້ນມາ ອາບນ້ຳລ້າງສ່ວຍຫາຍາ, ຈາກນັ້ນຈຶ່ງເອົາດາບສອນສິນຕະບອງຂອງດີ ມາ ຖືຕິດຕົວແລ້ວແນມໄປທາງຕາເວັນອອກ ບໍ່ຊ້າທ້າວກໍເຫາະຂຶ້ນສູ່ອາກາດມຸ່ງ ໜ້າ ເດີນທາງຕໍ່ໆໄປ ໂດຍໄດ້ເຫາະຂ້າມແມ່ນ້ຳໃຫ່ຍແຫ່ງໜຶ່ງຈຶ່ງເຖິງດົງ ອັນກ້ວາງໃຫ່ຍໄພສານເມື່ອທ້າວແນມລົງສູ່ພື້ນດິນຈຶ່ງໄດ້ເຫັນໝູ່ໄມ້ຊຸ່ອງ ຊໍ ໄພຂວາງມີທັງຊຸມບົ່ງຊາງ ໄລ່ລີ້ລັ້ນຮ້ຽ ເປັນດົງກ້ວາງສຸດຕາ ເມີ່ນ ເຫັນ ທັງຜາໃຫ່ຍກ້ວາງໃນເຖື່ອນໄພໜາ ທ້າວຈຶ່ງລົງພັກໜຶ່ນ ແລ້ວຈຶ່ງ ເຫັນ ຮອຍຊ້າງລົງມາກິນນ້ຳຢູ່ໃນໜອງໃຫ່ຍໜຶ່ນ ແລະໜອງໃຫ່ຍນ່ອນນ້ ເຕັມ ໄປດ້ວຍດອກບົວບານເຕັມໃນໜອງ. ທ້າວສັງເກດເບິ່ງຮອຍຊ້າງປະກົດວ່າ ຫາກໍກິນໜ ໄປໜ່ວງບໍ່ດົນເພາະເຫັນນ້ຳຍັງຊຸ່ນໆຢູ່. ເມື່ອໄດ້ເຫັນດັ່ງ ນັ້ນ ທ້າວຈຶ່ງຕັດສິນໃຈຍ່າງເລາະຫລົ້ນຕາມປ່າ ໄປນຳຮອຍຊ້າງເລື້ອຍໆທັງພ່ວງ ຊົມໝູ່ໄມ້ໃນປ່າມາມາຊະນິດດ້ວຍຄວາມເບີກບານໃຈ.

ກ່າວ ເຖິງລາຊະສານຊ້າງສັດທັນຕົວໃຫ່ຍ, ຊ້າງຕົວນ ອາ ໄສຢູ່ ໃນດົງ ຫລວງແຫ່ງນມາດົນແລ້ວ, ມຊ້າງນ້ອຍເປັນບໍລິວານ, ຂະນະທ ຊ້າງຕົວນ ຍ່າງ ມາຕາມປ່າຈຶ່ງ ໄດ້ເຫັນທ້າວ ເພັດຊະລາດລົ້ນດຽວຢູ່ກາງປ່ານັ້ນຈຶ່ງ ຄິ ໄຄ ຊ້າ ບາ ທ້າວ ທ່ຽງຈິງ. ບັນດາ ໝ ຊ້າງນ້ອຍໃຫ່ຍຈຶ່ງ ຫຸ້ມ ເຂ ຳ ໃສ ທ້າວ ຫມາ ຍ ຈະ ຊ້າ ທ້າວ ໃຫ້ ຕາ ຍ. ເມື່ອ ທ້າວ ໄດ້ ເຫັນ ແລະ ຮູ້ ເຖິງ ຄວາມ ຄິ ດ ຂອງ ຊ້າງ ເຫລົ່າ ນັ້ນ ແລ້ວ ທ້າວ ຄິ ດ ໃນ ໃຈ ວ່າ ຈະ ເອົາ ຊ້າງ ເຫລົ ນ ເປັນ ເພື່ອ ຮ່ວມ ທາງ ຕາງ ສະ ໜຸ ກ ຫລົ ຊຸ ມ ໄພ ພຶ ນ. ຄິ ດ ໄດ້ ແນວ ນັ້ນ ແລ້ວ ທ້າວ ຈຶ່ງ ລະ ນຶ ກ ເຖິງ ຄຸ ນ ພະ ລື ສ ຕາ ໄພ ພ ອ ມ ທັ ງ ເສ ກ ຄາ ຖາ ອາ ຄົ ມ ຣັ ກ ໃ ຊ ້ ຊ ້ າ ງ ອ ່ ອ ນ ໂ ຍ ນ. ບັ ນ ດ າ ໝ ່ ູ ຊ ້ າ ງ ເມື ອ ຖ ຶ ກ ຄ າ ຖ າ ອ າ ຄ ົ ມ ຂ ອ ງ ທ ້ າ ວ ມ ັ ນ ກ ໍ ມ ີ ທ ່ າ ທ ່ ອ ່ ອ ນ ນ ້ ອ ມ ແ ລ ະ ຢ ້ ານ ກ ົ ວ ຈ ຶ ່ ງ ໜ ອ ບ ເ ຂ ້ ໍ ໄ ປ ຫ າ ພ ້ ອ ມ ທ ັ ງ ເ ວ ້ ໍ າ ກ ັ ບ ທ ້ າ ວ ວ ່ ໍ ຂ ້ ໍ ຍ ິ ດ ຕ າ ມ ເ ຈ ້ ໍ ບ ຸ ນ ້ ໍ ວ ງ ທ ິ

ຊ້ວງ. ທ້າວ ໄດ້ບອກຊ້າງວ່າ ສູຕ້ອງຕິດຕາມກູໄປ, ເມື່ອຊ້າງ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນກໍມີ ຄວາມຍິນດີຊົມຊື່ນ ຈຶ່ງພາກັນຫລ່ຽ ໄຫລມາຫ້ອມລ້ອມທ້າວ. ຕໍ່ມາຊ້າງ ຕົວ ເປັນໃຫ່ຍກ່ວາຫມູຈຶ່ງອອກປາກຊົມທ້າວວ່າ ບັດນີ້ ຂ້ານ້ອຍຍິນດີໄປສົ່ງທ້າວເຖິງ ໃຫ້ພົ້ນເຂດໄພຫນາ ຊົມພາຕາມຄຳສັ່ງຕໍ່ຂ້ານ້ອຍ. ເມື່ອທ້າວຕອບຮັບຕົກ ລົງ ຕາມຄຳຮ້ອງຂໍຂອງພະຍາຊ້າງແລ້ວ, ຊ້າງຈຶ່ງໝອບລົງໃຫ້ທ້າວຂຶ້ນຂີ່ ແລ້ວ ຈຶ່ງອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປໂດຍມີນັ້ນຕາຊ້າງປ່າຫົ້ງຫລາຍເປັນບໍລິວານແຫ່ແຫນ ໄປຕາມຢ່າງເປັນຂະບວນສະຫນ່ຳນັ້ນ ເມືອງໃນປ່າດົງພົງໄພອັນກ້ວາງໃຫ່ຍ ແຫ່ງນັ້ນ. ຈຳພວກກວາງແລະຟານເມື່ອ ໄດ້ເຫັນຂະບວນຊ້າງແຫ່ທ້າວ ຜ່ານ ໄປເຂົ້າກໍມີຄວາມຍິນດີຄອມຈຶ່ງພ້ອມກັນເຂົ້າຮ່ວມໃນຂະບວນຕື່ມຊ້ຳ ເຮັດໃຫ້ ທ້າວມີຄວາມມ່ວນຊື່ນໃນໃຈທີ່ໄດ້ເຫັນສັດຕ່າງໆມາແຫ່ແຫນທ້າວດ້ວຍຄວາມ ເຄົາລົບຢຳເກງ.

ຊ້າງ ໄດ້ພາທ້າວ ເດີນທາງຂ້າມພູຂ້າມດົງ ໄປເລື້ອຍໆຈຶ່ງ ໄປເຖິງແມ່ ນ້ຳ ໃຫ່ຍສາຍໜຶ່ງຊຶ່ງເປັນເຂດຊາຍແດນຂອງຊ້າງ. ດັ່ງນັ້ນຊ້າງຈຶ່ງພາທ້າວຢຸດ ພັກຢູ່ທີ່ນັ້ນແລ້ວເວົ້ານຳທ້າວວ່າ ຕໍ່ແຕ່ນີ້ ໄປແມ່ນເຂດແດນຂອງນົກອິນຊີ. ສຳ ລັບຝູງຂ້າທົ້ງຫລາຍ ໄດ້ເຄີຍຫາກິນມາຮອດແຕ່ພຽງທໍ່ນີ້ແລ້ວບໍ່ເຄີຍ ໄດ້ ລ່ວງ ກາຍເຂົ້າ ໄປໃນເຂດຂອງນົກອິນຊີ ຈັກເທື່ອ, ເພາະວ່າຜ່ານມານົກອິນຊີ ເຄີຍ ໄດ້ກິນຫມູ ເນື້ອລະນາຊ້າງມີ່ ໂອ ພວກຂ້າທົ້ງຫລາຍ ຈຶ່ງມີຄວາມຢ້ານ ກົວ ຕໍ່ນົກອິນຊີ ສະເຫມີມາ. ດັ່ງນັ້ນຝູງຂ້າທົ້ງຫລາຍ ມາສົ່ງທ້າວ ຮອດພຽງນີ້ ແລ້ວ ກໍຈະ ໄດ້ຂໍລາທ້າວ ກັບຄືນຖິ່ນເດີມ. ຝ່າຍທ້າວ ເຜີດ ຮູ້ ລາດ ໄດ້ ຮູ ດັ່ງ ນັ້ນ ຈຶ່ງ ເວົ້ານຳຝູງຊ້າງວ່າ ຕໍ່ແຕ່ນີ້ ໄປ ເຮົາ ຈະ ໄດ້ ເດີນ ດົງ ເດີນ ປ່າ ຄົນ ດຽວ, ຂໍ ໃຫ້ ພວກ ສູ ເຈົ້າ ທົ້ງ ຫລາຍ ຈຶ່ງ ພາ ກັນ ກັບ ຄືນ ເສຍ, ຊ້າງ ຕົວ ເປັນ ໃຫ່ຍ ຈຶ່ງ ໝອບ ລົງ ກ່າວ ອຳ ລາ ທ້າວ ແລ້ວ ຈຶ່ງ ອວນ ບໍ ລິ ວານ ກັບ ຄືນ ສູ່ ຖິ່ນ ເດີມ.

ພາຍຫລັງຊ້າງກັບຄືນແລ້ວ ທ້າວຈຶ່ງນັ່ງຄິດຢູ່ຜູ້ດຽວໃນໃຈແມ່ນຢາກເຫັນນິກອິນຊີຕົວໃຫ່ຍຄືດັ່ງພະຍາຊ້າງໄດ້ບອກນັ້ນ, ທ້າວຈຶ່ງບາຍເອົາດາບ ແລະ ເຄື່ອງວິເສດຕ່າງໆມາຖືໄວ້ ແລ້ວກໍທະຍານເຫາະຂ້າມແມ່ນ້ຳໃຫ່ຍຈົນເຖິງຝັ່ງນັ້ນຈຶ່ງລົງພັກເອົາແຮງ ເມື່ອອາບນ້ຳລ້າງກາຍຈົນເປັນທີ່ ຮຽບຮ້ອຍຈຶ່ງເຂົ້າພັກຢູ່ກ້ອງຕົ້ນໄມ້ໃຫ່ຍແຄມແມ່ນ້ຳນັ້ນ ທັງພ່ອງແນມໄປ ຕາມສາຍປ່າ, ແຕ່ກໍບໍ່ປະກົດເຫັນຮອຍສັດຊະນິດໃດເລີຍທ້າວຈຶ່ງຄິດໃນໃຈ ວ່າ ອັນນີ້ຕ້ອງແມ່ນເຂດແດນຂອງນິກອິນຊີແທ້ເພາະວ່າບໍ່ມີຮອຍສັດໃດປະ ກົດຢູ່ເລີຍ, ເມື່ອຄິດໄດ້ດັ່ງນັ້ນແລ້ວທ້າວຈຶ່ງອອກເດີນທາງຕໍ່ໄປ ທັງພ່ອງຊົມໄມ້ປ່ານານາພັນຕະຫລອດໝູ່ນົກນານາຊະນິດຮັດໃຫ້ທ້າວມີຄວາມສຸກ ໃຈ ຫາອັນປຽບບໍ່ໄດ້.

ໃນທີ່ສຸດທ້າວກໍເຂົ້າໄປເຖິງບ່ອນນິກອິນຊີໃຫ່ຍ ພໍແຕ່ນິກອິນຊີແນມ ເຫັນ ທ້າວນັ້ນກໍຄິດຈະກິນທ້າວເປັນອາຫານ ມັນຈຶ່ງບິນມາຫາທ້າວທັນທີທັນ ໃດ ໂລດ. ທ້າວໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຄິດໃນໃຈວ່າ ຈະຫຳລິດໃຫ້ເອົາສັດ ເປັນ ເພື່ອນ. ວ່າແລ້ວກໍຍືນນິ່ງລະນິກເຖິງຄຸນພໍ່ພະລືສຕາໄຟພ້ອມທັງຄວາຍ ມົນ ແກ້ວຄາຖາດິໂອມອ່ານ ຮັດໃຫ້ນິກອິນຊີເກີດມີຄວາມຢ້ານກົວແລ້ວເຂົ້າມາ ສະແດງຄວາມນອບນ້ອມຕໍ່ທ້າວ. ນິກອິນຊີໄດ້ຖາມທ້າວວ່າທ່ານມາແຕ່ໜ້ອງ ເມືອງບ້ານທີ່ໃດດອນ? ທ້າວ ໄດ້ເວົ້າມຳນິກອິນຊີວ່າ ເຮົາມີຄວາມປະສົງຈະ ເດີນທາງໄປເບື້ອງໜ້າອີກໄກ, ຖ້າພວກທ່ານຈະໄປນຳເຮົາກໍຈະເປັນການ ດີຫລາຍ, ປະກົດວ່ານິກອິນຊີ ພ້ອມດ້ວຍບໍລິວານຕອບຮັບຍິນດີໄປດ້ວຍ ທ້າວ ດັ່ງນັ້ນ, ນິກອິນຊີຈຶ່ງຈັດແບ່ງກັນອອກເປັນ 3 ຈຸ ໃຫ່ຍ ຄືຢູ່ເບື້ອງໜ້າຂອງ ທ້າວນັ້ນແມ່ນນິກອິນຊີພ້ອມບໍລິວານ, ຢູ່ດ້ານຂວາແລະຊ້າຍນັ້ນແມ່ນນິກອັດສະ ດິງພ້ອມບໍລິວານ, ຢູ່ດ້ານຫລັງນັ້ນແມ່ນຫົງຄຳພ້ອມດ້ວຍບໍລິວານແຫ່ ແຫນ

ຕາມທ້າວ. ສ່ວນວ່າທ້າວເພັດຊະລາດນັ້ນແມ່ນເຫາະຢູ່ເຄິ່ງກາງຝູງນົກ ທັງ
ຫລາຍ. ເມື່ອຂ້າມໜອິດຖິ່ງໃຫ່ຍແລ້ວຈຶ່ງພາທ້າວເວົ້ນລົງພ້ອມທັງບອກ ໃຫ້
ທ້າວຮູ້ວ່າຕໍ່ແຕ່ນີ້ແມ່ນແມ່ນ້ຳໃຫ່ຍຊຶ່ງເປັນຂອດແດນຂອງພະຍານາກ ສຳລັບ
ຝູງຂ້າທັງຫລາຍຂໍອຳລາທ້າວກັບຄືນສູ່ຮວງຮັງຖິ່ນເດີມ ຂໍໃຫ້ທ້າວເດີນທາງ
ຄົນດຽວຕໍ່ໄປ.

ທ້າວເພັດຊະລາດຈຶ່ງກ່າວຂອບໃຈນົກອິນຊີ ທີ່ໄດ້ນຳສົ່ງທ້າວຈົນເຖິງແຄມ
ແມ່ນ້ຳໃຫ່ຍແຫ່ງນີ້ ພ້ອມທັງກ່າວອວຍພອນໃຫ້ນົກອິນຊີແລະບໍລິວານຈົ່ງ ກັບ
ຄືນດ້ວຍຄວາມສຸກສຳລານແລະປອດໄພທຸກປະການ, ດັ່ງນັ້ນ ນົກອິນຊີແລະບໍ
ລິວານຈຶ່ງສົ່ງອຳລາທ້າວກັບຄືນຂອດແດນຂອງຕົນ. ຝ່າຍທ້າວເພັດຊະ ລາດ
ນັ້ນເມື່ອນົກອິນຊີກັບໄປແລ້ວ ທ້າວກໍທະຍານຂຶ້ນສູ່ກາງອາກາດແລ້ວ ເຫາະ
ຂ້າມປ່າຖິ່ງພົ້ງໄພ ໄປເລື້ອຍໆຈົນເຖິງແດນດ້ອ ໄພຫນາ ໄອຍຸນາດພະ ບາດ
ທ້າວບຸນກ້ວາງຈຶ່ງເວົ້ນລົງ. ທີ່ນັ້ນເປັນສະຖານທີ່ຊຶ່ງພະອິນໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງ ເປັນ
ສວນດອກນາລິ ດັ່ງບົດກອນຂອງນ ໄວ້ວ່າ:

ທີ່ນັ້ນແຕ່ງຕັ້ງ ເປັນສວນດອກນາລິ
ໃນເອົາຂວາງ ໂຍດຍາວໄກລ້ຳ
ທ້າວຈຶ່ງພັກຈອດຢັ້ງ ແລ້ວລ່ຳລອຍກຸ
ເຫັນໝູ່ນາລາບານ ເຮືອ ເຮືອງທັງຄ້ຍ
ຫລາຍເຫລືອລົ້ນ ໃນດົງແດນປ່ຳ
ນານາດວງດອກໄມ້ ຫອມເຮົ້າທົ່ວໄພ
ອັນວ່າບາຄົນທ້າວ ຄະນຶງໃຈ ຄິດຮ່ຳ
ອັນນັ້ລາງເລົ່ຳໄວ້ ມີແທ້ທ່ຽງຈິ່ງ ແທ້ນໍ
ບາກໍຫລິ້ງແລ້ຽມ ນາງກາຍງາມຍິ່ງ

ເໝືອນດັ່ງນາງເທບໄທ ນິມຕັ້ງຕຸ່ນງາມ
ທ້າວຈຶ່ງຊົມດອກໄມ້ ນອນໝູ່ນາລີ
ເໝືອນດັ່ງມົວນຍານ ກ່ອນພະໄມທິວແຍ້ມ
ບາຊົມຫລົມ ນາງກາຍດວງດອກ
ຫອມພອກພັ້ນ ຊົມຫລົ້ມອົ້ມກໍໃຈ
ບາກໍເດີນໄປໜ້າ ຫາຊົມຫລາຍດອກ
ທ້າວຊອກຊ້ອນ ຊົມແລ້ວເລົ່າເຊົ້າ
ໃນສວນກ້ວາງ ນາງກາຍອົ້ນປູ
ທ້າວລ່ຳຢ້ຽມ ສວນກ້ວາງນ່ອນໃຈ ເຈົ້າເອີ

ກ່າວເຖິງພະຍາຫອມ, ຂະນະທີ່ທ້າວເພັດຊະລາດພວມຊົມດອກນາລີ ທັ້ງຫລາຍເພີ້ດເພີນຢູ່ນັ້ນ. ພະຍາຫອມກໍເດີນທາງມາເພື່ອຊົມດວງດອກ ເຊັ່ນດຽວກັນ. ດັ່ງນັ້ນ ພະຍາຫອມຈຶ່ງໄດ້ມາເຫັນທ້າວເພັດຊະລາດພວມຊົມດອກນາລີຢູ່. ພະຍາຫອມຮ້າຍຂຶ້ນຢ່າງໃຫ່ຍຄຽດວ່າທ້າວຍາດຊູ້ຊົມຫລົ້ມດອກດວງມັນຈຶ່ງອອກປາກຊູ້ທ້າວວ່າ ເຮີຍ! ບັກດັກນ້ອຍຄົ້ນນີ້ງເດີນດົ້ງເດີນ ປ່ານາຄົນດຽວ ນີ້ງມີຄົ້ນບ້ານໃດເມືອງໃດກັນແທ້ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງລັກມາຊົມຊ້ອນນາລີເມຍກູນ? ໂທດຂອງນີ້ງເຖິງຂັ້ນຕັດຄໍຖົ້ມເຂົ້າໃຈບໍ?

ຝ່າຍທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຍິນພະຍາຫອມກ່າວເຊັ່ນນັ້ນຈຶ່ງຕອບອອກ ໄປວ່າ ດູລາຖ້ຳພະຍາຫອມສາໂທດ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາກ່າວໃສ່ໂທດໃສ່ ໂພຍກູແນວນ? ອັນວ່ານາລາຕົ້ນດວງຫອມພະອົ້ນປູກບໍ່ແມ່ນເມຍຂອງໃຜນາ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາກ່າວກ້າວລ່ວງແນວນ. ກູບໍ່ມີຢ່ອນຢ້ານຄົ້ນຫອມຖ້ຳຖ່ອຍ ນີ້ງຢ່ານາລ່ວງຖ້ອຍຄຳກ້າກ່າວຫານເຫ ະນາ ກູເອງບໍ່ຢາກຈາຄວາມຖ່ອຍຄ້ຳຂອງນີ້ງດອກ. ເມື່ອພະຍາຫອມໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນຍິ່ງໂກດເຄືອງຈົນອົດບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງ

ທະຍານເຂົ້າໃສ່ທ້າວທັນທີ ພ້ອມທັງສະແດງລິດເດດຍື່ນຊູ້ທ້າວ, ແຕ່ທ້າວໄດ້ ເວ້ານຳພະຍາທອນວ່າດູລາ ຖ້າພະຍາທອນໃຈບາບເຮົາຂໍທ້ານທ່ານ ໄວ້ ຄາວນ້ຳກະທຳ, ເຮົານ້ຳແມ່ນແນວນາມຄືນຂ້ ໂທດສາມານຄືທ່ານດອກ ຈຶ່ງ ບໍ່ຢາກສ້າງກຳສ້າງເວນ ໄວ້ກັບຜູ້ໃດເລີຍ. ແຕ່ພະຍາທອນຊ້ຳພັດຍົ່ງຄຽດຍົ່ມ ຂຶ້ນຕື້ມທັງເວ້າວ່າ ໂທດຂອງນ້ຶງເຖິງຂັ້ນຕາຍເຂ້ົາໃຈບໍ? ເມື່ອທ້າວໄດ້ ຟັງ ດັ່ງນັ້ນກໍອົດທົນຂວັນບໍ່ໄດ້, ທັງໄດ້ເວ້ານຳພະຍາທອນວ່າ ນ້ຶງນ້ສາໂທດ ແຫ້ ກູ້ທ້ານບໍ່ຟັງແທ້ນໍ ນ້ຶງຊ່າງອວດອ້າງດວງຕາບທັງຕະບອງນັ້ນລິ ນ້ຶງຈັກລອງ ລິດທີ່ຕ້ກູວັນນ້ຊັ້ນບໍ? ວ່າແລ້ວທ້າວກໍທະຍານເຂ້ົາໃສ່ພະຍາທອນທັນທີ.ຝ່າຍ ພະຍາທອນກໍເງືອດດາບຟັນທ້າວ ໂລດແຕ່ຟັນແນວໃດກໍບ່ຖືກ, ທ້າວກໍບາຍຕະ ບອງກວັດແກ່ວງສູ້ກັບພະຍາທອນຈົນດາບຂອງພະຍາທອນຫລຸດອອກຈາກ ມື ມັນຈຶ່ງຄວ້າຈັບເອົາຕະບອງມາສູ້ຕື້ມ ແຕ່ກໍຖືກທ້າວເອົາຕະບອງປັດປ່າຍຕະ ບອງຂອງພະຍາທອນເສຍ.

ເມື່ອເປັນແນວນັ້ນຄັນທອນທ້າວຈຶ່ງຜັນລິງເຮວເຣີບຈັບດາບໄດ້ທະຍານຂ້ົນ ສູ້ກັບທ້າວຕື້ນອີກ ແຕ່ກໍເຮັດຫຍັງໃຫ້ທ້າວບໍ່ໄດ້ ທັງນ້ຍອນວ່າລິດເດດ ເຈ້ົາ ພະລີສິຕາ ໄຟທີ່ໄດ້ສິດສອນໃຫ້ແກ່ທ້າວ, ທ້າວຈຶ່ງຣວາຍນ້ົ່ງບັງຄົມດາບຄົມ ວ້າວຂອງພະຍາທອນແລ້ວຢູ່ທ່ານ້ຶ່ງຢູ່ກາງອາກາດຢ່າງບ່ຮ້ອນບ່ເຄືອງ ແຕ່ ປະການໃດທັງສັ້ນປະໃຫ້ພະຍາທອນເຮັດສິ່ງຕາມແຕ່ຜູ້ດຮ້ວຈົນອິດຈົນ ອ່ອນ ດັ່ງນັ້ນທ້າວຈຶ່ງໄດ້ເວ້ານຳພະຍາທອນວ່ານ້ຶງຈຶ່ງເຊົ້ານະໜ້ໄປຫາງ ອ້ືນ ເສຍດ້ວນ້ຶ່ງອົດໂທຍໂຮຍແຮງຫລາຍແລ້ວທອນເອ້ີຍ.ແຕ່ພະຍາທອນ ກໍບ່ ຍອມໂວ້ຈຶ່ງເວ້ົາກັບທ້າວວ່າ ກູບ່ຢ້ານນ້ຶ່ງຈັກດ້ເຖິງໃສ່ຊາດກູກໍ່ຕ້ົ່ນໄດ້ທ້າວ ຈຶ່ງຄະນ້ຶ່ງໃນໃຈວ່າທອນຖ້ວນນ້ນຂ້ ໂທດສາມານແທ້ງທ້ານທໍ່ໃດກໍບ່ຍອມ ຟັງ ບ້ົ່ນກູ້ສະແດງລິດໃຫ້ນ້ນຮູ້ລອງເບ້ົ່ງວ່າແລ້ວທ້າວກໍຍ້ືນ້ຊ ໄປໃສ່ພະຍາທອນ

ພ້ອມທັງບອກວ່າມ້ຶງຈື່ງຕາຍດຽວນ້ ແຕ່ໃຫ້ຕາຍແຕ່ຖືວສ່ວນວ່າຫົວຂອງ ມ້ຶງ ນ້ັນບໍ່ທັນຕາຍເທ້ືອໃຫ້ຮູປາກຮູ້ວ້ຳ ໄດ້, ພ້ແຕ່ສຸດຄຳວ້ຳພະຍາທອນກໍລ້ົມລ້ົງ ກ້ັບໜ້ອງມ້ືທັງສອງວ່ຽງດາບແລະຕະບອງທ້ັນທ ໄດ້ແຕ່ກ້ົງເກ້ືອກທ້ັງ ຮ້ອງ ຄວນຄ້ຽງ ເພ້ຳະວ່າຕ້ົນຖືວຂອງມ້ັນຕາຍໜ້ົດແລ້ວຍ້ັງແຕ່ຫ້ືອກ້ັບມ້ືພ້ຶງ ໄດ້ ພະຍາທອນຈ້ຶງຟ້ຳວຍ້ົກມ້ື ໄໜ້ວທ້ຳວພ້ອມທ້ັງກ່ຳວວ່ຳ ເວລ້ຳນ້ຄວ້ຳມຕ້ຳຍ ໄດ້ ມ້ຳເຖ້ຶງຖ້ືວຂອງຂ້ຳແລ້ວຍ້ອນວ່ຳຂ້ຳເຖ້ົ້ຳຄ້ຶດບໍ່ຮອບຄອບຈ້ຶງລ່ວງກ້ຳຍ ຄຳ ທ້ຳມຂອງພະອ້ົງ ຂໍໃຫ້ພະອ້ົງຈ້ົງອະໄພຍະໂທດໂຜດຂ້ຳເຖ້ົ້ຳຄ້ຳວນ້ ເທ້ືອ ດຽວແດ້ເ້ອນ.

ທ້ຳວ ໄດ້ເຫ້ັນພະຍາທອນໜ້ົດທ້ຳງສູ້ຈ້ຶງ ໄດ້ຍ້ົກມ້ືຊ້ ໄປໃສ່ພ້ອມທ້ັງກ່ຳວວ່ຳ ມ້ຶງຈ້ຶ່ງກ້ັບຄ້ຶນມ້ຳເປ້ັນພະຍາທອນຄ້ຶດເ້ົ່ຳ, ວ່ຳແລ້ວທອນກໍກ້ັບຄ້ຶນສູ້່ສະ ພ້ຳບ ເດ້ິມທ້ັນທ ພ້ອມທ້ັງຂໍ່ອນຂໍ່ຍອມແລ້ວຈ້ຶງຟ້ຳວກ້ັບຄ້ຶນທ ຢູ້່ຂອງມ້ັນຢ່ຳງ ໄວວ່ຳ ເມ້ືອທອນກ້ັບຄ້ຶນສູ້່ຈອມດອຍຊ້ຶ່ງເປ້ັນທ ຢູ້່ຂອງມ້ັນແລ້ວ ທ້ຳວເພ້ັດຊະລ້ຳດ ກໍ ຍ້ັງພ້ັກເຊ້ົ່ຳຢູ້່ບໍ່ລິເວນດອຍໄວຍຸ້ມ້ຳດ ເພ້ືອຊ້ຶມດວ້ຽດອກມ້ຳລ້ິເປ້ັນເວ ລ້ຳ ຫລ້ຳຍວ້ັນຈ້ຶ່ງເດ້ິນທ້ຽງຕ່ ໄປ,

29. ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ເມຍ.

ໃນປ່າແຫ່ງໜຶ່ງ ມີພະລີສີເຈົ້າທີ່ງທຳຕົນປະເສີດຢູ່ສິບສ້າງສິບແກ້ວ ພຳ
ນານ, ພະລີສີອີ່ງນ ເປັນຜູ້ມີອິດທິລິດຫລາຍຢ່າງທຸກຄຳເຊົ້າວັນຄືນກໍຕັ້ງຕໍ່ ບຳ
ເພັນພາວະນາ, ບໍ່ມີໂລຄາພະຍາດອັນໃດມາບຽດບຽນໄດ້. ສາລາທີ່ພັກຂອງ
ພະລີສີອີ່ງນ ຢູ່ທ່າມກາງສວນດອກໄມ້ນານາຊະນິດ. ນອກຈາກສວນດອກ ໄມ້
ແລ້ວຍັງມີໜອງສະໃຫ່ຍຕື່ນອີກຊຶ່ງເຕັມໄປດ້ວຍດອກບົວອັນສວຍສົດງົດງາມ
ທຸກໆມື້ພະລີສີກໍລົງອາບນ້ຳຢູ່ໜອງສະພ້ອມທັ້ງເກັບດອກບົວມາບູຊາເປັນປະ
ຈຳ.

ກ່າວເຖິງນາງຄົນໜຶ່ງຊຶ່ງແມ່ນຜູ້ທີ່ຈະມາເປັນເມຍຂອງທ້າວເພັດ ຊະ
ລາດໄດ້ລົງມາເກີດໃນດິນແດນອັນເປັນອານາເຂດຂອງພະລີສີ. ໃນຄາວ ທີ
ທ້າວແລະນາງຜູ້ນ ລົງມາຈາກສະຫວັນຊັ້ນຟ້າເພື່ອມາເກີດໃນໂລກມະນຸດນັ້ນ
ຖືກລົມພັດພຸ້ມໄປຕົກຄົນລະທິດລະທາງ. ນາງຜູ້ນ ຈຶ່ງຕົກມາທ້ອງທີ່ມະພານ ໃຫ
ຍະມາດ, ແຕ່ບັ້ງເອີນບໍ່ເຫັນຜູ້ທີ່ຈະເປັນແມ່ໃຫ້ ຳເນີດຂອງນາງຢູ່ທີ່ໃດ, ດັ່ງ
ນັ້ນນາງຈຶ່ງ ໄປເຖິງທ້ອງສະພັງງາມລີສີຢູ່ ແລ້ວເຂົ້າສູ່ກາບຂອງດອກບົວ ຢູ່
ກາງສະນັ້ນເອງ. ນັບເປັນເວລາຫລາຍວັນຫລາຍຄືນດອກບົວກໍໃຫ່ຍຂຶ້ນໃຫ່ຍ
ຂຶ້ນນາງກໍອາໃສຢູ່ໃນດອກບົວນັ້ນຢ່າງສະບາຍ.

ຝ່ອນກ່າວເຖິງພະລີສີ, ໃນມື້ໜຶ່ງຂະນະທີ່ລົງ ໄປອາບນ້ຳຕາມປົກກະຕິນັ້ນ

ຈຶ່ງແນມເຫັນດອກບົວດອກໜຶ່ງຢູ່ກາງສະໃຫ່ຍຜິດປົກກະຕິຄືໃຫ່ຍເທົ່າໆ ກັບ
ກົ່ງກວຽນພຸ້ນ, ເມື່ອພະລືສີໄດ້ເຫັນດັ່ງນັ້ນກໍຄະນຶງໃນໃຈວ່າ ບະບົວດອກ ນ
ສັ່ງມາໃຫ່ຍແທ້ຫລືພາຍໃນດອກບົວອຸ ມ ອ ຫຍັ ງ ອ ໃ ສ ຢູ ບ ໍ ? ຄ ໄ ດ ແ ນ ວ ນ ັ ນ ພ ະ
ລືສີຈຶ່ງຍ່າງ ໄປສ່ອງເບິ່ງ, ຂະນະ ທ ີ ພ ະ ລ ື ສ ີ ພ ວ ມ ກ ໍ ມ ສ ່ ອ ງ ເ ບ ິ ່ ງ ນ ັ ນ ກ ໍ ພ ິ ດ ກ ັ ບ ສ າ ຍ
ລົມພັດຜ່ານມາ ກາບດອກບົວຈຶ່ງ ເ ຜ ີ ຍ ອ ອ ກ ແ ລ ້ ວ ໄ ດ ເ ຫ ັ ນ ຜ ູ ້ ຍ ິ ງ ຄ ົ ນ ໜ ຶ ່ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ
ດອກບົວ ອ ອ ດ ຸ ໆ ໄ ທ ້ ສ ຽ ງ ອ ່ ອ ນ ອ ໍ ລ ະ ຈ ອ ນ ນ ອ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ໄ ກ ສ ອ ນ ດ ອ ກ ບ ົ ວ ງ າ ມ ລ ້ ນ
ຄົນ ໄ ດ ເ ຫ ັ ນ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ນ ພ ະ ລ ື ສ ີ ຈ ຶ ່ ງ ນ ໍ ເ ອ ົ າ ນ າ ງ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ດ ອ ກ ບ ົ ວ ມ າ ຫ າ ສ າ ລ າ ທ ີ ່
ພັກແລ້ວ ພ ະ ລ ື ສ ີ ຈ ຶ ່ ງ ນ ິ ລ ະ ມ ິ ດ ນ ິ ້ ວ ກ ້ ອ ຍ ໃ ຫ ້ ດ ຸ ດ ຕ າ ງ ນ ິ ມ ຈ ົ ນ ເ ວ ລ າ ລ ວ ່ ງ ໄ ປ ໄ ດ ້
ຫລາຍວັນນາງ ຈຶ່ງ ໃ ຫ ່ ຍ ຂ ຶ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ສ າ ວ , ພ ະ ລ ື ສ ີ ໄ ດ ້ ໃ ສ ່ ຊ ື ່ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ວ ່ າ ນ າ ງ ປ ະ
ທຸມມາ ໄ ກ ສ ອ ນ ແ ກ ້ ວ ໂ ດ ຍ ອ ີ ງ ຕ າ ມ ສ ະ ຖ ານ ທ ີ ່ ນ າ ງ ເ ກ ີ ດ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ , ເ ມ ື ່ ອ ນ າ ງ
ໃ ຫ ່ ຍ ຂ ຶ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ສ າ ວ ກ ໍ ເ ປ ັ ນ ຍ ິ ງ ທ ີ ່ ສ ຸ ບ ຮ ່ າ ງ ເ ຮ ືອ ນ ໂ ສ ມ ອ ັ ນ ສ ວ ຍ ງ າ ມ ດ ັ ່ ງ ບ ຶ ດ ກ ອ ນ
ຂຽນວ່າ:

ພະກໍຫາຊຶ ້ ນ ອ ຍ ນ າ ງ ນ າ ດ ບ ຸ ດ ຕ ິ
ຕ າ ມ ຍ າ ລ ິ ໃ ສ ່ ນ າ ມ ນ າ ງ ນ ້ ອ ຍ
ຊ ື ່ ວ ່ າ ປ ະ ທ ຸ ມ ມ າ ໄ ກ ສ ອ ນ ແ ກ ້ ວ ຕ າ ມ ນ າ ມ ອ ັ ນ ເ ກ ິ ດ
ນ າ ງ ກ ໍ ຂ ຶ ້ ນ ໃ ຫ ່ ຍ ໜ ້ າ ງ າ ມ ລ ້ ນ ລ ື ນ ຂ ຽ ນ
ຜ ິ ວ ພ າ ງ ເ ນ ື ້ ອ ຄ ຶ ດ ຄ ໍ ຳ ທ ັ ້ ງ ແ ຫ ່ ງ
ຍ ານ ແ ບ ่ ງ ໜ ້ າ ປ ານ ແ ຕ ້ ນ ແ ຕ ่ ຝ ີ ມ
ຄ ິ ງ ກ ິ ນ ສ ້ ວ ຍ ແ ອ ວ ກ ິ ນ ເ ນ ື ້ ອ ອ ่ ອ ນ
ຈ ະ ຈ ่ ອ ນ ໜ ້ າ ງ າ ມ ລ ้ ນ ລ ื ນ ຄ ົ ນ
ອ ັ ນ ວ ่ າ ຜ ິ ມ ເ ກ ດ ກ ้ ຳ ໜ ອ ມ ດ ັ ່ ງ ບ ົ ວ ໜ ອ ງ
ສ ອ ງ ແ ຂ ນ ກ ິ ນ ກ ່ ອ ງ ງ າ ມ ດ ູ ລ ้ ນ

ນ້ອແລ້ວ ສະເຫມີດົ້ງທຽນສີ
ໃຜຫລິ້ງເຫັນ ຫລຸດຫວ່ງລືມເມື້ອ
ກໍຫາກດ້ວາມລ້ົ້ນ ສາວສະຫວັນສະເຫມີພາກ ກັນແລ້ວ
ສຽງປາກຕ້ານ ຫວານຈ້ອຍຊ່ຳງຈາ ເຈ້ົ້າເອີ

ເມື່ອນາງໃຫ່ຍເປັນສາວເຕັມຕົ້ງແລ້ວ ພະລີສີ້ງຄິດໃນໃຈຜູ້ດຽວວ່ຳ ກູ ນ້ົ້ເປັນນັກບວດຖືສິນພາວະນາ ບໍ່ສົມຄວນທີ່ຈະເອົານາງມາຢູ່ນ້ຳ, ຄວນທ່ ກູ ໄປ ໝິລະມິດສ້ຳງວິ ໄຊຍົນພາສາດເພື່ອໃຫ້ນາງນາດນ້ອຍເປົ້ານ້ັ້ງຜູ້ດຽວເມື່ອ ຄິດໄດ້ແລ້ວພະລີສີ້ກໍ້ຟ້ຳາວອອກຈາກອາສົນບົດສາລາມຸ່ງໜ້ຳ ໄປສູ່ສວນ ດອກ ໄ ມ້ແ ລ ະ ນ ໜ ອ ງ ສ ະ ໃ ຫ ່ ຍ ແ ລ ້ ວ ຈ ຶ ງ ນ ິ ລ ະ ມ ິ ດ ເ ປ ັ ນ ພ າ ສ າ ດ ອ ັ ນ ໜ ຶ ່ ງ ຈ ຶ ງ ປ ະ ກ ອ ບ ໄ ປ ດ ວ ຍ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ຂ ອ ງ ຕ ່ ຳ ງ ໆ ທ ຸ ກ ຢ ່ ຳ ງ ເ ພ ື ່ ອ ໃ ຫ ້ ນ ຳ ງ ໄ ດ ້ ຊ ົ ມ ໃ ຊ ້ ຕ ຳ ມ ໃ ຈ ປ ຳ ຖ ະ ໜ ຳ .

ຫລັ ງ ຈ ຳ ກ ນ ິ ລ ະ ມ ິ ດ ພ ຳ ສ ຳ ດ ແ ລ ້ ວ , ພ ະ ລ ີ ສ ີ ້ ກ ໍ ຟ ້ ຳ ວ ກ ັ ບ ມ ຳ ຫ ຳ ນ ຳ ງ ປ ະ ທ ຸ ມ ມ ຳ ຢ ູ ່ ທ ີ ສ ຳ ລ ຳ ພ ້ ອ ມ ທ ັ ້ ງ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ນ ຳ ງ ຮ ູ ້ ວ ່ ຳ ພ ໍ ່ ນ ້ ົ ເ ປ ັ ນ ນ ັ ກ ບ ວ ດ ຖ ື ສ ິ ນ ຖ ື ທ ຳ , ພ ໍ ່ ໄ ດ ້ ລ ້ ຽ ງ ລ ູ ກ ຈ ິ ນ ໃ ຫ ່ ຍ ເ ປ ັ ນ ສ ຳ ວ ເ ປ ັ ນ ນ ຳ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ ຳ ເ ປ ັ ນ ກ ຳ ນ ບ ໍ ່ ສ ົ ມ ຄ ວ ນ ຈ ະ ໃ ຫ ້ ລ ູ ກ ຢ ູ ່ ນ ້ ຳ ພ ໍ ່ . ບ ັ ດ ນ ີ ້ ພ ໍ ່ ໄ ດ ້ ສ ້ ຳ ງ ພ ຳ ສ ຳ ດ ໃ ຫ ້ ລ ູ ກ ຢ ູ ່ ແ ລ ້ ວ ຫ ັ ດ ສ ວ ນ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ແ ລ ະ ໜ ອ ງ ໃ ຫ ່ ຍ ພ ັ ນ , ລ ູ ກ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ປ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຫ ໍ ພ ຳ ສ ຳ ດ ຂ ອ ງ ລ ູ ກ ພ ັ ນ ສ ຳ ປ ະ ທ ຸ ມ ມ ຳ ເ ອ ີ ຍ .

ເ ມ ື ່ ອ ນ ຳ ງ ປ ະ ທ ຸ ມ ມ ຳ ໄ ດ ້ ຮ ູ ້ ຄ ວ ຳ ມ ປ ະ ສ ົ ງ ຂ ອ ງ ພ ະ ລ ີ ສ ີ ້ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ພ ໍ ່ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ນ ຳ ງ ກ ໍ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ຍ ັ ດ ຂ ຶ ້ ນ ແ ນ ວ ໃ ດ ເ ລ ີ ຍ , ນ ຳ ງ ໄ ດ ້ ກ ົ ້ ມ ຂ ຳ ບ ລ ຳ ພ ໍ ່ ພ ະ ລ ີ ສ ີ ້ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ໄ ປ ສ ູ ່ ພ ຳ ສ ຳ ດ ຂ ອ ງ ນ ຳ ງ ຈ ຶ ່ ງ ພ ໍ ່ ພ ະ ລ ີ ສ ີ ້ ໄ ດ ້ ສ ້ ຳ ງ ໃ ຫ ້ ຈ ຶ ່ ງ ພ ຽ ງ ພ ັ ນ ພ ້ ອ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ ຳ ງ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ນ ຳ ງ ຢ ູ ່ ຢ ່ ຳ ງ ສ ະ ໜ ຸ ກ ສ ະ ບ ຳ ຍ . ທ ຸ ກ ເ ຊ ົ ້ ຳ ຄ ่ ຳ ນ ຳ ງ ກ ໍ ປ ະ ຕ ິ ບ ັ ດ ຕ ໍ ່ ພ ະ ລ ີ ສ ີ ້ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ພ ໍ ່ ດ ວ ຍ ກ ຳ ນ ກ ັ ບ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ໄ ປ ຖ ວ ຳ ຍ ເ ພ ື ່ ອ ບ ູ ຊ ຳ ແ ລ ະ ນ ຳ ງ ເ ອ ງ ກ ໍ ຕ ັ ້ ງ ຕ ົ ນ ຢ ູ ່ ໃ ນ ສ ິ ນ 5 ບ ໍ ່ ຂ ຳ ດ .

ນັບເປັນເວລາລ່ວງເລີຍໄດ້ຫລາຍປີ ນາງໄດ້ອຸປະຖາກຕໍ່ພະລີສີ, ແຕ່ວ່ານາງຍັງບໍ່ທັນມີລາຍໃດເຂົ້າມາກ່ຽວຂ້ອງນາງຈຶ່ງຄິດໄປນາຜູ້ດຽວວ່າອັນ ນ ແມ່ນນາງດົງນາງປ່າບໍ່ມີບ້ານມີເມືອງ, ບໍ່ມີຄົນຜູ້ໃດຈະທ່ອງທ່ຽວມາ ເຖິງ ເຮົານັ່ນອນດຽວແລ້ງໃນປ່າງຜາສາດຢູ່ເຝົ້າເຈົ້າລີສະກ້ວໍ່ຕົນ, ຫລືວ່າຊາດກ່ອນແລ້ວກູໝາງຊູ້ໜ່າຍໜີ ຈຶ່ງໄດ້ລົງມາເກີດຢູ່ໃນດົງໃນປ່າຜູ້ດຽວ ຄື ແນວນີ້ ຄົນຈະຈຳສິນບວດເປັນຊີຢູ່ຄອມພໍ່ພະລີສີເມື່ອທ່ານຕາຍຈາກ ແລ້ວ ກໍຈະຢູ່ປ່າຜູ້ດຽວ, ນາງນັ່ງຄິດນອນຄຶດນາເປັນເວລາຫລາຍຄືນຫລາຍ ວັນ ດັ່ງນັ້ນ ນາງຈຶ່ງໄດ້ຕິດທຽນໄຕ້ບູຊາໄຟໄຫ້ວອນເຖິງເທບພະອິນຂໍໃຫ້ຫລິງ ລຳຢ້ຽມເພາະຢາກຮູ້ວ່າຜູ້ທີ່ຈະມາເປັນຄູ່ຮ່ວມນາງນັ້ນຢູ່ແຫ່ງຫົນໃດຫລື ວ່ານາງຫາກເກີດມາບໍ່ມີ,ບຸນ ຂໍໃຫ້ເທບພະອິນພະພົມຊ່ວຍເບິ່ງຊ່ວຍແຍງໃນ ຄາວນ້ອຍ. ຈາກຄຳໄຫ້ວອນຂອງນາງເທບພະດາຈຶ່ງລົງມາເບິ່ງນາງຈຶ່ງ ເຫັນນາງຢູ່ກາງປ່າກາງດົງຜູ້ດຽວ. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ຊັກຈູງໃຫ້ທ້າວເພັດ ຊະ ລາດໃຫ້ມີຈິດໃຈຄິດຮອດຄິດເຖິງຜູ້ທີ່ຈະເປັນສາຍນຶ່ງສາຍແນນ.

ຍ້ອນກ່າວເຖິງທ້າວເພັດຊະລາດ ນັບແຕ່ທ້າວໄດ້ຊົມນາງກາຍດວງດອກ ຫລາຍພໍ່ມີສະຫນຸກຫລົ້ນມ່ວນໃຈ. ບັດນີ້ທ້າວໄດ້ຄິດຫາຜູ້ທີ່ເປັນສາຍນຶ່ງສາຍ ແນນທີ່ແທ້ຈິງຈັກວ່າໄປເກີດຢູ່ແຫ່ງຫົນໃດ? ເມື່ອຄິດໄດ້ແນວນັ້ນທ້າວຈຶ່ງ ຕັດ ສິນໃຈອອກເດີນທາງເພື່ອຊອກຫານາງໃນອຸດົມການ. ທ້າວຄິດໃນໃຈ ວ່າ ຫາກໝູນວາດສະໜາມີ ຈະ ໄດ້ພົບຜູ້ຈະມາເປັນຄູ່ໃນວັນໜຶ່ງຈົນໄດ້, ຖ້າຫາກ ວ່າບໍ່ພົບຜູ້ເປັນເມຍແມ່ນຈັກຄືນເມືອເມືອງກໍອາຍເຂົາລ້ຳ. ວ່າແລ້ວທ້າວ ກໍ ໄຫ້ວອນເຖິງອິນພົມໃຫ້ຊ່ວຍຊັກຈູງໄປຫານາງໃນດວງໃຈ.

ຈາກນັ້ນທ້າວຈຶ່ງເໜາະລ່ວງໄປທາງອາກາດຝ່າຍພະອິນພະພົມກໍຕິດຕາມ ຄອຍເບິ່ງທ້າວຢ່າງບໍ່ປະບໍ່ວາງ. ໃນທີ່ສຸດທ້າວກໍໄປເຖິງເຂດດົງຫີນາງ ປະ

ທຸມມາ ໄກສອນພັກຢູ່ທ້າວຈົງລົງສູ່ພື້ນແລ້ວຄ່ອຍຍ່າງ ໄປໃນດົງຈົ່ງເປັນອາມາ ເຂດຂອງພະລິສີ, ທ້າວ ໄດ້ເຫັນໝູ່ດວງດອກ ໄມ້ນານາພັນອັນສວຍງາມ ຈົນ ຕາ ເວັນຄ່ຳມືດທ້າວຈົ່ງພັກນອນທີ່ນັ້ນ.

ກ່າວເຖິງນາງປະທຸມມາ ໄກສອນ ຈົ່ງນອນຢູ່ໃນຫໍພາສາດກາງປ່າ ຜູ້ ດຽວ, ເມື່ອນາງນອນຫລັບ ໄປຈົ່ງຝັນວ່າມີຕາຜ້າຂາວເອົາແຫວນຄ່ຳ ລ້ານ ວາງໃຫ້ແກ່ນາງ ແລະນາງ ໄດ້ຮັບເອົາແຫວນວົງນັ້ນມາສຸບໃສ່ມືດ້ວຍຄວາມ ດີອົກດີໃຈ, ແຫວນວົງນມລັດສະໝີສ່ອງໃສຮຸ່ງເຮືອງເອົາແທ້ເອົາວ່າ, ພໍແຕ່ ຈົບລາງຝັນນາງກໍສະດຸ້ງຕື່ນຂຶ້ນ ໄດ້ຍິນສຽງນົກຮ້ອງອັ່ນຄອນຕອນໃກ້ ແຈ້ງ ນາງຈົ່ງລຸກອາບສົ່ງສີ ແລ້ວນັ່ງຄິດທົບທວນຖິງຄຳຝັນ, ນາງຄິດໃນໃຈ ຜູ້ ດຽວວ່ານັບແຕ່ເກີດໄດ້ໃຫ່ຍມາຢູ່ໃນດົງດອນແຫ່ງນີ້ ກໍບໍ່ເຄີຍຝັນດີຈົ່ງຊ ຈັກ ເທື່ອບໍ່ຮູ້ວ່າຊ ດີຊ ຮ້າຍແນວໃດ?

ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ຖິງລາງຝັນ, ນາງຈົ່ງ ໄປໄຫ້ວພະລິສີຜູ້ເປັນພໍ້ພ້ອມທັ້ງ ເລົ່າ ລາງຝັນສູ່ພະລິສີຟັ່ງ, ເມື່ອພະລິສີ ໄດ້ຟັ່ງຈົ່ງ ໄດ້ບອກໃຫ້ນາງຮູ້ວ່າອັນນີ້ຈັກ ມີ ຜູ້ຊາຍທີ່ເປັນສາຍນົ່ງສາຍແມນຂອງລູກແຕ່ປາງເກົ່າປາງຫລັ່ງ ເດີນທາງ ມາ ພໍ້ລູກແລະລູກຈັກ ໄດ້ຄູ້ຊ ນລູກບໍ່ຕ້ອງຮ້ອນຕ້ອງເຄືອງຫຍັງຫນົດ, ພ້ອມກັນນັ້ນພະ ລິສີຜູ້ເປັນພໍ່ກໍ ໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ນາງຢູ່ດົນແຮງ ຢູ່ໃນຫໍພາສາດແຫ່ງນີ້ ດ້ວຍ ຄວາມສຸກກາຍສະບາຍໃຈທຸກປະການຫາກຈັກມີສົມພານຮຸ່ງເຮືອງ ເມື່ອໜ້າ

ກ່າວເຖິງທ້າວ ເພັດຊະລາດ ໜ່ອມລ້ຽງຄືນຢູ່ກາງດົງ ເມື່ອຕື່ນນອນອາບ ນ້ຳຊ ຳລະຮ່າງກາຍແລ້ວ ທ້າວກໍ ບາຍເອົາດາບສັ້ນ ໄຊມາຖື. ຈາກນັ້ນ ກໍ ອອກເດີນດົງຊົມປ່າທັ້ງພ່ອງຫອມດອກ ໄມ້ແລະ ໄດ້ເຫັນໝູ່ ໄມ້ນານາຊະ ນິດ ເດຍລະ ດາດ ໄປທົ່ວ, ພ້ອມດຽວກັນນັ້ກໍ ໄດ້ເຫັນຮອຍຕີນຂອງພະລິສີ ທຽວ ເກັບໝາກ ໄມ້ ໄປລັ່ນ, ດັ່ງນັ້ນ ທ້າວຈົ່ງພະຍາຍາມຍ່າງຕິດຕາມຮອຍ ຕີນ

ຂອງພະລີສີໄປຈົນເຖິງແຄມໜອງສະໃຫຍ ແລ້ວຈຶ່ງ ໄດ້ເຫັນຫໍພາສາດແຫ່ງ ໜຶ່ງຢູ່ແຄມໜອງສະນັ້ນ. ທ້າວຄະນຶງໃນໃຈວ່າພາສາດນັ້ນແມ່ນໃຜມາ ສ້າງ ໄວ້ ອັນວ່າຄົນທຳມະດານັ້ນບໍ່ມີໃຜ້ຳເຂົ້າມາເຖິງເຂດນັ້ນ ໄດ້ດອກ, ຫລື ວ່າ ພາສາດນັ້ນຫາກແມ່ນພວກຍັກສ້າງເອົາ ໄວ້ບໍ? ຕາມທີ່ທ້າວ ໄດ້ສັງເກດ ເບິ່ງ ດົງຫລວງແຫ່ງນັ້ນອາດຈະແມ່ນເຂດຂອງພະລີສີຢູ່ພ້ຳເພັ້ງພາອະນາ ເພາະ ເຫັນຮອຍເກັບດອກ ໄມ້ນັ້ນຊູ້ວັນ.

ເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າແມ່ນໃຜມາຢູ່ຫໍພາສາດຫລັງນັ້ນແທ້, ທ້າວຈຶ່ງຕັດສິນ ໃຈ ເຂ້ຳ ໄປໃນຫໍພາສາດແລະ ໄດ້ຮ້ອງຖາມເພື່ອຢາກຮູ້ວ່າມີຄົນອາ ໄສຫລືບໍ່ ດົ່ງ ບົດກອນຂຽນວ່າ:

ບາຄາມທ້າວ ຖະແຫລງຄຳຕ້ານກ່າວ
ທ້າວຮຽກຮ້ອງ ຖາມແຫ້ນາມ
ອັນວ່າຫໍປາງນັ້ ມີຄົນເຊົ້າຢູ່ ແດລີ
ຮ້ອ່ານຍັກໃຫ່ຍຮ້າຍ ສ້ວງເສ້ືອຢູ່ເນົາ ນ້ຈາ
ແຕ່ນັ້ນສົມສະເຫລົ້າແກ້ວ ໄກສອນນາງນາດ
ໄດ້ຍິນສຽງພະບາດທ້າວ ຂານເອນຮຽກຫາ
ນາງກໍຕົກໃຈແທ້ ມາແລຢ້ຽມຜ໋
ກໍຈຶ່ງເຫັນໜ້ທ້າວ ງາມລ້ົນລຶ້ນຂຽນ
ນາງກ່າວຕ້ານ ຖາມອ່ອນກຸ້ມນາມ
ອັນວ່າບາຄາມມາ ແຕ່ເມືອງໃດແທ້
ຫລືວ່າຜີສາງເສ້ືອ ໃນດົງກັບເຜດ ມາລີ
ຫ້ຳເດດເປັນໜ້ທ້າວ ມາລ້ົ່ລ່າຍພາງ
ອັນນ້ນາງ ໄຜ້ວ້ອງ ດົງຂວາງແສນຍ່ານ

ໃຜ່ ຫານ ຜ່ານ ເຂ້ົ້າ ມາ ແຫ ທ່ອງ ເຖິ ງ
ຫລ ວ່າ ອິນ ທະ ລາດ ທ້າວ ລອຍ ເລ ື ອນ ລົ ງ ມາ
ແປ ງ ກາຍ ເໝ ື ອນ ດັ ່ ງ ຄົນ ຈິ ງ ແທ້
ເພ ື ່ ອ ປະ ສົ ງ ມາ ຫລ ັ ນ ຖ ິ ນ ຣ ມ ລ ວ ງ ລ ່ າ ຍ ນ ັ ້ ນ ລ ື
ຂໍ ໃ ຫ ້ ໂ ສ ມ ສ ະ ອ າ ດ ທ ້ າ ວ ຜ າ ຍ ຜ ຽ ນ ບ ອ ກ ນ າ ແ ກ ົ ດ ອ ນ

ຝ່າຍ ທ້າວ ເພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ເມ ື ່ ອ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຄ ຳ ຖ າ ມ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ຈ ິ ງ ເ ວ ົ ້ າ ດ ອ ມ ນ າ ງ ວ ່ າ ນ າ ງ ເ ອ ີ ຍ ເ ຈ ົ ້ າ ນ ັ ້ ນ ເ ມ ົ າ ຢ ູ ່ ໃ ນ ຫ ໍ ພ າ ສ າ ດ ກ າ ງ ດ ົ ງ ກ າ ງ ປ ່ າ ນ ັ ້ ນ ຈ ັ ກ ວ ່ າ ແ ມ ່ ນ ຜ ີ ສ າ ງ ເ ສ ື ອ ຂ ຶ ້ ນ ຍ ັ ກ ໃ ຫ ຍ ່ ກ ັ ນ ນ ິ ກ ັ ບ ເ ພ ດ ພ ຽ ງ ເ ປ ັ ນ ແ ກ ້ ວ ຍ ອ ດ ນ າ ງ ຫ ວ ັ ງ ເ ພ ື ່ ອ ລ ້ ົ ມ ກ ິ ນ ອ ້ າ ຍ ເ ປ ັ ນ ອ າ ຫ ານ , ຫ ລ ວ ່ າ ອ ິ ນ ຕ າ ໄ ຫ ້ ເ ທ ິ ງ ສ ະ ຫ ວ ັ ນ ລ ົ ງ ມ າ ແ ຕ ່ ງ ແ ປ ງ ພ າ ສ າ ດ ໃ ຫ ້ ນ ້ ອ ງ ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ແ ມ ່ ນ ກ າ ງ ດ ົ ງ ກ າ ງ ປ ່ າ ຈ ະ ມ ີ ຄ ົ ນ ມ າ ຢ ູ ່ ໄ ດ ້ ແ ນ ວ ໃ ດ ຂ ໍ ໃ ຫ ້ ນ າ ງ ເ ລ ົ ່ າ ຄ ວ າ ມ ຈ ິ ງ ສ ູ ່ ຟ ັ ງ ແ ດ ່ . ອ ້ າ ຍ ນ ເ ຄ ຍ ເ ດ ີ ນ ປ ່ າ ມ າ ຫ ລ າ ຍ ແ ລ ້ ວ ບ ໍ ່ ເ ຄ ຍ ເ ຫ ັ ນ ວ ່ າ ໃ ຜ ຈ ະ ມ າ ສ ້ າ ງ ຫ ໍ ພ າ ສ າ ດ ຢ ູ ່ ກ າ ງ ດ ົ ງ ກ າ ງ ປ ່ າ ຄ ື ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ຈ ັ ກ ເ ທ ື ່ ອ ແ ລ ະ : ນ າ ງ ເ ອ ງ ເ ປ ັ ນ ຊ າ ດ ເ ຊ ື ້ ອ ໃ ດ ແ ທ ້ ໃ ຫ ບ ອ ກ ນ າ ພ ຸ ດ ນ .

ນ າ ງ ປ ະ ທ ຸ ມ ມ າ ລ າ ໄ ກ ສ ອ ນ ໄ ດ ້ ຟ ັ ງ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ຈ ຶ ່ ງ ຕ ອ ບ ທ ້ າ ວ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຈ ິ ງ ວ ່ າ ນ າ ງ ເ ອ ງ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ຍ ັ ກ ແ ມ ່ ນ ຜ ີ ສ າ ງ ນ າ ງ ໄ ນ ້ ແ ນ ວ ໃ ດ ດ ອ ກ , ນ າ ງ ຢ ູ ່ ໃ ນ ດ ົ ງ ແ ຫ ່ ງ ນ ຶ ່ ງ ດ ອ ມ ພ ໍ ່ ພ ະ ລ ິ ສ ິ ແ ຕ ່ ເ ກ ົ ່ າ ນ ານ ມ າ ພ ຸ ້ ນ , ນ າ ງ ບ ໍ ່ ເ ຄ ຍ ແ ມ ່ ນ ຳ ພ ິ ນ ເ ລ ີ ຍ ເ ພ າ ະ ວ ່ າ ເ ກ ິ ດ ຂ ຶ ້ ນ ໃ ນ ໄ ກ ສ ອ ນ ດ ອ ກ ບ ົ ວ , ພ ະ ລ ິ ສ ີ ໄ ດ ້ ເ ອ ົ າ ມ າ ລ ຽ ງ ຈ ົ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ກ ໍ ຫ ັ ນ ບ ານ ແ ລ ້ ວ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ນ ິ ລ ະ ມ ິ ດ ວ ິ ໄ ຊ ຍ ິ ນ ພ າ ສ າ ດ ຫ ລ ັ ງ ໃ ຫ ້ ຢ ู ่ ອ ้ า ไ ส . แ ต ่ ห า ก อ ู ่ พ า ส า ด ห ล ั ง น ี ้ พ ร ว ง ผ ู ้ ด ร อ น ั ้ น เ ป ็ น เ ว ล า น า น ไ ด ้ ห ล า ย ป ี ม า แ ล ้ ว , แ ล ะ บ ่ เ ค ย ม ี ผ ู ้ ใ ด ม า ธ อ ณ ม า ถ ึ ง จ ั ก เ ท ื ่ อ เ ล ย . แ ต ่ ว ่ า ท ้ า ว ม ม า แ ต ่ บ ้ า น ใ ด เ ม ื อ ง ใ ด เ ป ็ น ผ ี ห ล ื อ ว ่ า เ ป ็ น ค น ห ล ื อ ว ่ า เ ป ็ น พ ะ อ ิ น พ ะ พ ิ ม ก ั น แ ท ้ ?

ท ้ า ว เ พ ั ด ช ะ ล า ด ไ ด ้ ต อ บ น า ง ว ่ า อ ้ า ย บ ่ แ ม ่ น พ ะ อ ิ น พ ะ พ ิ ม ห ล ื อ ผ ี ย ั ก

ຜໂຮແນວໃດດອກ, ອ້າຍນ້ັດພາກ້ານມາຈາກເມືອງປັນຈາ ເພື່ອຊອກຫາ
ເມຍແກ້ວແຕ່ຫາກຍັງບໍ່ພົບສາຍໜຶ່ງສາຍແນນເທື່ອ ຈຶ່ງເດີນທາງຂ້ານ ຄ້ຶງ
ຂ້ານປ່າມາຫລາຍຍ່ານ ຈຶ່ງໄດ້ມາເຖິງຫ້ອງຄ້ຶງດອນໄພຍະມາດຈຶ່ງໄດ້ເຫັນ
ຫໍຜາສາດນ້ອງຢູ່ກາງຄ້ຶງກາງປ່າທັງ ໄດ້ພົບພໍ້ນາງຜູ້ປະເສີດຈຶ່ງເກີດໃນກາຍ
ດອກໄມ້ງາມລ້ົນລືນຂຽນ ແຕ່ຫາກບໍ່ເຫັນຜົວຂອງນາງບໍ່ຮູ້ວ່າໄປທາງ ໃດ
ຫລືວ່າຕິ້ລ້ຢູ່ໃນຜາສາດນ້ັ? ເທົ້ານ້ັ້ອາຍສັ່ງເກດເບິ່ງຫໍຜາສາດນ້ັເຊ ອ ວ່າ
ນາງຄ້ຶງມ້ີຄູ້ຊ້ອນຮຽງນ້ອງຮ່ວມນອນໄປແລ້ວ. ອ້ັນນ້ັນແມ່ນກາງຄ້ຶງກາງປ່າ
ເຫດໃດນ້ອງຊ້ີຢູ້ຜູ້ດຽວ ໄດ້ຄ້ົນບໍ່ມ້ີຄູ້ຊ້ອນຄຽງຂ້າງຮ່ວມຫມອນ, ເປັນ. ຫຍັງ
ນ້ອງຈຶ່ງບໍ່ບອກອ້າຍວ້ຍຄວາມຊ ຶ ຫລືວ່ານ້ອງຊ ຸ ລ້ໃຫ້ອ້ັ້ອາຍຖ ຶ ກຜົວຂອງນ້ອງຂ້າ
ຕາຍຊ ້ັ ນໍ?.

ນາງປະຫຸມມາ ໄກສອນຈຶ່ງບອກກ້ັບຫ້ົາວ່ານ້ອງນ ້ັ ບໍ່ທ ້ັ ນ ້ັ ມ ້ັ ຜູ້ໃດຊ ຸ ມາເປັນຄູ່
ເປັນ ຼ ນເທື່ອ ທຸກເຊ ້ົ າຄ ່ ຳ ວ ້ັ ນ ຼ ນ ກ ຶ ມ ້ ແຕ່ຄ ້ ນ ຄຽວດາຍ ບ ໍ ່ ມ ້ ສ ອ ງ ຊ ້ ອ ນ ດ ັ ່ ງ ບ ິ ດ
ກອນຂຽນວ່າ:

ນ ້ ັ ນ ້ ອ ງ ນ ເກດຊ າ ດ ນ ້ ັ ໄກ ຮ ່ າ ງ ຮ າ ມ ສ ອ ງ ອ ້ າ ຍ ເ ອ ີ ຍ
ມ ້ ແ ຕ ່ ຄ ້ ນ ຄ ຽ ວ ນ າ ງ ຢ ູ ່ ເ ນ ົ ້ າ ນ ອ ນ ແ ລ ້ ວ
ມ ້ ແ ຕ ່ ຄ ຳ ແ ດ ງ ຍ ້ ອ ມ ເ ປ ັ ນ ແ ໜ ວ ນ ແ ດ ງ ເ ປ ່ ຳ
ບ ໍ ່ ມ ້ ແ ກ ້ ວ ຂ ອ ດ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໂ ຮ ງ ຮ ້ າ ງ ຫ ່ າ ງ ນ າ ມ
ອ ັ ນ ວ ່ າ ບ ູ ຮ າ ນ ນ ້ ອ ງ ຕ າ ມ ນ າ ຊ າ ດ ເ ກ ົ ່ າ
ແ ໜ ວ ນ ຄ ຳ ຄ ວ ນ ຂ ອ ດ ເ ຂ ົ ້ ຳ ໂ ຮ ງ ກ ້ ວ າ ງ ຈ ຶ ງ ງ າ ມ
ອ ັ ນ ນ ມ ແ ຕ ່ ໂ ຮ ງ ຄ ຳ ລ ້ ວ ນ ເ ປ ັ ນ ແ ໜ ວ ນ ດ າ ຍ ເ ປ ່ ຳ
ຈ ັ ກ ເ ອ ົ າ ສ ຸ ຂ ສ ອ ດ ນ ວ ລ ື ແ ທ ້ ທ ່ ອ ນ ເ ປ ັ ນ
ຄ ັ ນ ວ ່ າ ເ ຫ ັ ນ ມ ະ ນ ຸ ໂ ຊ ແ ກ ້ ວ ເ ນ ົ ້ າ ໂ ຮ ງ ແ ໜ ວ ນ ອ າ ດ

ຈົ່ງແມ່ນທ່ານະຊາດເຊື້ອ	ແຫວນແກ້ວຄ່າໂຮງ ອ້າຍເອີ
ແຕ່ນັ້ນເພັດຊະລາດທ້າວ	ເລີຍກ່າວກອນຖະແຫລງ
ແພງສ ເອີ	ຍອດໄກສອນແກ້ວ
ພີ້ນາ ເຖິງແລ້ວ	ຫໍປາງຜາສາດ ນາງ ນ້
ເມື່ອຈັກຂຶ້ນສູ່ຫ້ອງ	ກໍ່ກົວຢ້ານບາບຄວນ ນ້ອງ ເອີ
ຮ ນ້ອົດຢ່າກນ້ຳ	ຂໍຂອດ ເຂົ້ນອີກ
ອັນໜຶ່ງ ຕົນຕົວຮ ນ	ດົ່ງ ໄຟ ລາມ ໄຫ້ມ
ພີ ຈັກ ຂໍ ລາ ໄຫ້	ຈອມ ພະ ນາງ ໄປ ກ່ອນ
ຫລອນວ່າ ໄປ ພົບ ສະ ແມ່ນ ້ຳ	ຊໍ ລອຍ ຫລົ້ນ ສ ວ່າງ ວ ອນ

ຝ່າຍນາງ ປະທຸມມາ ໄກສອນ ໄດ້ຟັງ ຄຳ ເວົ້າ ກ ວ ພາ ລາ ສ ຂອງ ທ້າວ ຄີ ຈົ່ງ ຊັ້ນ ຈຶ່ງ ຕອບ ອອກ ໄປ ວ່າ : ໃນ ປາງ ຜາ ສາດ ຂອງ ນາງ ມີ ສະ ໃຫ ຍ ຢູ່ ຄົນ ທ້າວ ຫາກ ພໍ ໃຈ ຈະ ລົງ ອາບ ກໍ ບໍ ຂັດ ຂືນ ຫຍັງ ໝົດ . ເມື່ອ ທ້າວ ເພັດ ຊະ ລາດ ໄດ້ ຟັງ ຄຳ ຕອບ ຂອງ ນາງ ດັ ນ ນ ນ

ຈະເຄືອງມັນຈັກເປັນບາບເປັນກຳແກ່ນ້ອງໃນພາຍໜ້າ, ດັ່ງນັ້ນນ້ອງຈະ ຂໍ ໄປໄຫ້ວປຶກສາຫາລືນຳພໍ່ແມ່ເສຍກ່ອນ ແລະຂໍເຊີນທ້າວໄປນຳກັນ, ຖ້າ ວ່າ ພໍ່ພະລືສິກະລຸນາໂຜດຜາຍຕ້ອາຍແລ້ວພວກເຮົາຈຶ່ງກັບຄືນມາຫໍຜາສາດແລ້ວ ຢູ່ຮ່ວມກັນຕາມຣີດຜົວເອງເມຍ.

ຈາກຄຳສະເໜີຂອງນາງ, ທ້າວກໍເຫັນດີເຫັນພ້ອມແລ້ວທັງສອງຈຶ່ງ ພາ ກັນໄປໄຫ້ວພະລືສິ, ເມື່ອພະລືສິໄດ້ເຫັນທ້າວກໍຕັດສ່ອງຮູ້ໂລດວ່າທ້າວ ທັງ ຮູບໂສພະໂນມພ້ນສອຍງາມແລະທັງເປັນຜູ້ມີບຸນສົມພາບອັນແກ່ກ້າກ່ວາຄົນ ໃນໂລກ, ທ້າວນັ້ງຫາກເປັນຄູ່ຜົວຕົວເມຍຂອງນາງປະທຸມມາໄກສອນ ນ ແທ້. ພະລືສິຈຶ່ງຖາມຖຶງຈຸດປະສົງຂອງທ້າວທີ່ດົນດຶງດົນປ່າມາຮອດ ສະ ຖານທ່ານ ແລະຊື່ສຽງຮຽງນາມຂອງທ້າວແມ່ນແນວໃດ? ມາຈາກບ້ານ ໃດ ເມືອງໃດກັນແທ້.

ທ້າວເພັດຊະລາດຈຶ່ງຕອບພະລືສິ່ວ່າ ຂ້ານ້ອຍເປັນຄົນເມືອງປັນຈາເປັນ ລູກຂອງພະຍາເມືອງປັນຈານັ້ນເອງ ແລະຂ້ານ້ອຍເອງຊື່ວ່າ ທ້າວເພັດຊະ ລາດ. ຂ້ານ້ອຍໄດ້ອອກຈາກເມືອງມາຫາທ່ຽວຊົມປ່າດົງພົງໄພ, ຊື່ວ່າ ສັດ ຮ້າຍພືສາງຍັກໂຂ ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຄີຍປ່ານເຄີຍກົວຫຍັງໜົດ ທັງນັ້ນເມືອງ ຈາກ ພໍ່ພະລືສິຕາ ໄຟໄດ້ສິດສອນວິຊາອາຄົມຕ່າງໆໃຫ້ຂ້ານ້ອຍຈົນສາມາດປາບໄດ້ ທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງ. ເມື່ອຂ້ານ້ອຍເດີນທາງມາຖຶງຫໍຜາສາດແຫ່ງນະ ໄດ້ພົບ ກັບນາງແລ້ວ ນາງຈຶ່ງບອກວ່ານາງເປັນລູກຂອງພໍ່ພະລືສິ, ດັ່ງນັ້ນຂ້າ ນ້ອຍ ຈຶ່ງ ໄດ້ເຂ້ານາ ໄຫ້ວພໍ່ພະລືສິ ເພື່ອຂໍເອົານາງປະທຸມມາ ໄກສອນ ໄປເປັນເມຍ ຢູ່ເຊີຍຊົມຊ້ອນ ຂໍໃຫ້ທ່ານທຳເຈ້ຳກຸນາຜາຍໂຜດແດ່ຖ້ອນ.

ຝ່າຍພະລືສິໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ ກໍຕັດສ່ອງສັລະຍານຕຶ່ມຈຶ່ງຮູ້ວ່າທ້າວແມ່ນ ໂພທິລາດເຈ້ຳນຳໃຊ້ບາຍ ຕວນ, ສ່ວນວ່ານາງປະທຸມມາ ໄກສອນນັ້ນກໍແມ່ນ

ເມຍຂອງບາແຕ່ກ່ອນ. ເມື່ອພະລືສັ ໄດ້ຄັ່ງນັ້ນຈຶ່ງບອກທ້າວວ່າດັ່ນແລ້ວທ້ຳ ໄດ້ເດີນທາງມາຮອດນາເຖິງ ເພາະວ່າທັ້ງສອງເຄີຍໄດ້ເປັນຄູ່ທ້າວຄູ່ນາງ ກັນມາແລ້ວ ທັ້ງສອງຈຶ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນໃນທ້ຳສາດນ ຫລືວ່າທ້າວຈະ ນຳ ເອົານາງກັບຄືນເມືອສູ່ບ້ານເກົ່າ ເມືອງຫລ້ງສຸດແລ້ວແຕ່ທັ້ງສອງຈະຕົກ ລົງ ກັນພໍ່ເອງບໍ່ມີຄວາມຂັດຂ້ອງຫຍັງຫມົດ.

ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຕອບພະລືສີ່ວ່າຖ້າລູກຈະພາກັນຫນີຈາກພໍ່ກັບ ຄືນ ເມືອງເກົ່າ ກໍຍັງເປັນການບໍ່ສົມມາພາຄວນເພາະຈະເປັນການປະປ່ອຍໃຫ້ ພໍ່ຢູ່ຜູ້ດຽວປ່ຽວພອຍ, ພວກລູກຂໍຢູ່ຮຸ ປະຖາກຮັກສາພໍ່ໄປກ່ອນ. ຕໍ່ໄປ ພາຍ ຫນ້າຫລາຍຟ້າຫລາຍປີຈຶ່ງຈະພາກັນອຳລາຕາຈາກພໍ່ລືສັ ຄືນເມືອ. ຝ່າຍ ພະລືສີ ໄດ້ຟັງຄັ່ງນັ້ນ ກໍອວຍພອນໃຫ້ທັ້ງສອງຮັກແພງກັນເປັນຜົວແກ້ວ ເມຍ ທີບ ມີອາຍຸຫມັ້ນຂວັນຢືນຢູ່ຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມສຸກກາຍສະບາຍໃຈຕະຫລອດ ໄປ.

ນັບແຕ່ນັ້ນມາທ້າວແລະນາງກໍ ໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັນເປັນຜົວ ເປັນເມຍດ້ວຍຄວາມ ສຸກສົມຫວັງແລະອຸປະຖາກພໍ່ພະລືສີ ທຸກວັນ, ທັ້ງສອງພາກັນເກັບດອກ ໄມ້ ຫນາກ ໄມ້ ໄປຖວາຍພໍ່ພະລືສີ ຜູ້ທັ້ງຫຳເປັນປະຈຳ, ທັ້ງສອງມີຄວາມພໍໃຈ ຮັກ ແພງກັນຫາອັນປຽບບໍ່ ໄດ້.

30. ທ້ອເພັດຊະລາດພາເມຍ ກັບຄືນເມືອງ.

ທັງສອງຢູ່ຮ່ວມກັນໃນຫໍພາສາດກາງປ່າດ້ວຍຄວາມສຸກສຳລານ ບານໃຈ ບໍ່ມີໂພຍໄພສິ່ງໃດມາບຮຽຍຍົມໄດ້, ຕໍ່ມານາງປະທຸມມາໄກສອນບອກ ທ້າວ ວ່ານາງໄດ້ຖືພາມານມາໄດ້ 3 ເດືອນແລ້ວ ຈັກຊິຮັດແນວໃດດີເມື່ອເຖິງ ເວລາປະສູດລູກໃຜຈະມາຊ່ວຍເບິ່ງຊ່ວຍແຍງ ເພາະມີແຕ່ອ້າຍແລະ ນ້ອງ ສອງຄົນຢູ່ກາງປ່າກາງດົງຄືແນວນັ້ນ. ເມື່ອທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຟັງນາງວ້ຳ ຕໍ່ແນວນັ້ນ ຈຶ່ງວ້ຳວ່າ ຖ້ານ້ອງຫາກຖືພາມານໄດ້ 3 ເດືອນແທ້ນ້ອງ ບໍ່ ຕ້ອງຮ້ອນຕ້ອງເຄືອງຫຍັງຫມົດພວກເຮົາຈຶ່ງພາກັນໄປຂາບໄຫ້ວອຳລາ ພໍ່ ພະລືສີເພື່ອກັບຄືນໄປສູ່ເມືອງປັນຈາອ້າຍຈະເອົານ້ອງເຫາະໄປທາງ ອາ ກາດໂລດ, ເມື່ອໃດເມື່ອເຖິງເມືອງປັນຈາແລ້ວບໍ່ຍາກຫຍັງຫມົດເພາະ ວ່າ ສາວສະຫນິມກິນມະວັງມີເຕັນໂຮງ.

ໃນຕ່ວ້ຳຖືກຕ້ອງຄ່ອງກັນແລ້ວ ທັງສອງກໍພາກັນຫາຫູບຫຽນແລະ ດອກ ໄມ້ໃສ່ຂັນເຂ້ົາໄປຂາບໄຫ້ວສະຫນິຈຸດປະສົງໃຫ້ພະລືສີຜູ້ເປັນພໍ່ຮູ້ພ້ອມ ທັງ ຂໍພອນຈາກເພິ້ນແລະກ່າວເຖິງບຸນຄຸນຂອງເພິ້ນທີ່ລ້ຽງມາພາໃຫ້ຍບຸນ ຄຸນ ຂອງເພິ້ນແມ່ນມີມາກມາຍເຫລືອຫລາຍ ທັງຂໍໃຫ້ເພິ້ນອະໄທສິກຳໃຫ້ ຫຸ ສິ່ງຫຸກຢ່າງ ເພາະວ່າຈະໄດ້ຈາກກັບຄືນບ້ານເກົ່າ ເມືອງຫລ້ຽຍນວ່ານາງ ປະທຸມມາໄກສອນໄດ້ຖືພາມານໄດ້ 3 ເດືອນແລ້ວ.

ฝ่ายพะลิสิได้ฟังถ้งนั้นจึงเว้าว่าสิมลอนแล้วพ้ำเจ้าผู้เป็นแมอนาม ภะสัดจะต้องกับเมือสร้างบ้านแปงเมือง, ส่วนว่านางปะทุมมา ไภสอนนั้นก็ได้มอบให้เป็นเมยของเจ้าแล้ว, เจ้าจึ่งพานางกับเมือ สู่บ้านสู่เมืองสาพ้าวเอ๋ย, พ้นแม่นป่าถ้งพ้ง ไพมีแต่พะลิสีมีภอดผู้ถือสิน ทำเที่ำนั้นจึงสิมลอมปู่ทางป่าทางถ้งแมอนั. ถ้าเอ๋านางเมือ ~ ธอด บ้านธอดเมืองแล้ว พ้าวจึ่งสั่งสอนเอ๋านางให้เป็นสินธุผู้ดีพ้อมถ้ง บิดาของนว่า:

เจ้าจึ่งเอ๋าบาดน้อย เป็นเมียมะเหสี
เป็นเหือ นั่งปองสิมสร้าง
สอนนางไห้ มีใจเพื่อแผ่
ธักห่วงแท้ นางน้อยย่าไล พ่อเมิ
นางบ่มีวิงสา บ่มีแม่มานดา
นางบ่มีอ้ายสา สั่งสอนคำธู้
มีแต่อ้ายภู้สอ ลมดาทำพายแผ่
นางบ่มีอาดเฮือ ลุงป้าย่ายาย
ถ้นว่านางหากฮักลำพ้าว พ่อให้เจ้าด่า
พ่อบ่ก็อแต่เจ้า บุนก้อางอิสั่งสอน พ้นท้อม

เมือพะลิสีกาวถ้งนั้นแล้ว ทั้งพ้าวและนางก็พากันยืนถวายพ้อม ทั้งยกเติมพะลิสีใส่หือสะเพาะนางปะทุมมา ไภสอนนั้นทั้งลาทั้ง ไห้ถ้วยความคิดธอดคิดถึงพะลิสีผู้เป็นพ่อที่ได้ล้วงมาพาใหย่นาง เว้าว่า บุนคุนของพ่อพะลิสีนั้นมีมากมายท่ายกองแต่นางก็บ่พ้น ได้ตอบสะหนองหยังพ่อะมาม พรงแต่ได้อุปะถากธักสาท่านอื่อหว่างอื่อ ลาว

ບັດນັ້ນພັດຊີ ໄດ້ຈາກທ່ານພະລີສິດເດີນທາງໄປນຳທ້າວປໍ ໄດ້ອຸປະຖາກຮັກ ສາ
ເຈົ້າອົກແລ້ວພໍ່ເອີຍ. ຝ່າຍພະລີສິຈຶ່ງເວົ້ານຳນາງວ່າໃຫ້ລູກໄປຄອມ ທ້າວ
ບາບຸນຜູ້ປະເສີດພໍ້ຖ້ອນ ແລະລູກຈຶ່ງຕັ້ງຕົນຢູ່ໃນສິນທຳທຸກຄຳ ເຊົ້າວັນຄືນລູກ
ຈຶ່ງ ໄຫ້ວອນຖືງບຸນຄຸນຂອງພໍ່ຫາກຈັກລຸລາບ ໄດ້ ໂດຍຄ້ານປາຖະຫນາຈັກບໍ່
ມີສິ່ງ ໃດມາບຽດບຽນເຈົ້າ ໄດ້ເລີຍ, ສ່ວນວ່າທ້າວຜູ້ ເປັນຜົວນັ້ນ ໃຫ້ລູກ ຢຳ
ເກງຄືກັບພໍ່ຜູ້ ໃຫ້ກຳເນີດຈຶ່ງ ຊິ ໝັ້ນ ຊິ ຍິນ ແລະ ຄ້ຳ ຄູນ ລູກ ເອີຍ.

ເມື່ອນາງ ແລະ ທ້າວ ລາ ພໍ່ ພະ ລີ ສິ ແລ້ວ ກໍ ກັບ ມາ ສູ່ ທີ ພາ ສາ ດ ແລ້ວ ສັ່ງ ລາ ທ້
ພາ ສາ ດ ທີ່ ໄດ້ ເຄີ ຍ ອາ ໄສ ມາ ເປັ ນ ເວ ລາ ນານ, ພ້ ອ ມ ກັ ນ ນີ້ ກໍ ສັ່ ງ ລາ ສ ວ ນ ດ ອ ກ
ໄ ມ້ ສ ະ ບ ິ ແ ລ ະ ບ ໍ ລ ິ ເ ວ ນ ປ ່ າ ຖ ິ ງ ພ ິ ງ ໄ ພ ແ ຫ ່ ງ ນ ີ ້ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ອ າ ໄ ລ ອ າ ວ ອ ນ ກ ່ ອ ນ
ຈ ະ ອ ອ ກ ຈ າ ກ ທ ີ ພ າ ສ າ ດ ໄ ປ ທ ້ າ ວ ຍ ັ ງ ພ ານ າ ງ ຍ ົ ກ ມ ື ຂ ວ ນ ໄ ຫ ້ ວ ອ ຳ ລ າ ລ ຸ ກ ຂ ວ າ ເ ທ ຍ
ພ ະ ກ າ ແ ລ ະ ພ ູ ມ ສ ະ ຖ ານ ທ ີ ຄ ຸ ນ ຄ ອ ງ ບ ໍ ລ ິ ເ ວ ນ ດ ິ ງ ໃ ຫ ່ ຍ ແ ຫ ່ ງ ນ ີ ້ .

ເ ມ ື ອ ສ ັ ່ ງ ລ າ ທ ຸ ກ ສ ິ ່ ງ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ຮ ຽ ບ ຮ ້ ອ ຍ ແ ລ ້ ວ , ท ้ า ว ผ ั ด ข ะ ล า ด จ ึ ง
ອ ຸ ້ ມ ເ ອ ົ າ ນ າ ງ ເ ທ າ ะ ข ึ ้ น ส ู ่ อ า ก า ด ม ุ ่ ง ห น ้ า ก ั บ ค ื น ส ู ่ ເ ม ื อ ง ป ั ນ จ า ผ ่ า น ข ้ า ม
ດ ິ ງ ດ ອ ນ ป ่ า ไ ม ้ ห ้ อ ย ม ้ ำ ล ำ ข ุ ผ ู ผ า ห ล า ย ข ุ ด ห ล า ย ย ่ า ม จ ึ ม ถ ึ ง ด ิ ง แ ห ่ ง
ห ນ ึ ่ ง จ ึ ่ ง พ า ນ า ง ล ิ ง ผ ั ก ข ໍ ้ า ห ล ั บ ນ อ ນ ຢ ู ่ ແ ห ่ ง ນ ั ้ ນ . ผ ี ถ ึ ง ມ ื ้ ໃ ห ม ่ ມ า ธ ອ ด ก ໍ พ า
ນ า ง ເ ທ าะ ไ ป ເ ລ ื ้ อ ย ๆ ນ ับ ເ ป ັ ນ ເ ວ ล า ห ล า ย ວ ัน ห ล า ย ค ืน จ ึ ง พ า ນ า ง ล ิ ง
ข ໍ ้ า ด ิ ง ห ล ว ง ไ พ ย ะ ม า ด ึ ก แ ห ่ ง ห ນ ึ ่ ง , ใ ນ ท ี ่ ม ั น ท ้ า ว ไ ด ้ พ า ນ า ง ย ่ า ง ช ิ ม
ด อ ก ไ ม ้ ป ่ า ม า ม า ช ะ ນ ิ ด แ ล ะ ส ัด ป ่ า ท ั ง ห ล า ย ด ้ ว ย ค ว า ม เ ผ ิ ด เ ผ ิ น ท ั ง
ผ ่ อ ง ເ ก ັ บ ด อ ก ไ ม ้ ป ะ ด ับ ก ้ ำ ผ ิ ม ช ึ ง ด อ ก ไ ม ้ แ ต ่ ล ะ ช ะ ນ ิ ด ก ໍ ล ้ ว ย ແ ต ่ ม ี ก ิ ນ
ອ ັ ນ ห อ ม ห ว ม , ท ้ า ว แ ล ะ ນ า ง ต ่ า ง ก ໍ ม ี ค ว า ม ส ุ ข ม ่ ว น ช ื ่ น ต า ม ท ำ ม ะ ช า ด อ ัน
ส ว ย ส ด ง ด ง า ม แ ล ะ ไ ด ้ ช ิ ม ฝ ู ง ส ัด ນ า ม า พ า ก ัน ย อ ก ล ้ ก ัน ต า ม ป ะ ส า ส ัด
ບ า ง ต ือ ก ໍ ต ั ้ ม , ບ า ง ต ือ ก ໍ แ ล ่ น , ບ า ง ต ือ ร ้ อ ง ก ໍ ข ัน , ผ ิ ນ ล ะ ป ู ก ล ู ก ไ ม ้ ห ม า ก

ມ້ ຫມາກມ່ວງກ້ວຍອ້ອຍສ້ອຍປ່ມລິບ, ເມື່ອນາງ ໄດ້ເຫັນກໍເກີດມີຄວາມສົງໃສ ຈຶ່ງຖາມທ້າວວ່າ ອັນນ ້ ເປັນດົງຫລວງຫີມມະວົດເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີເຄື່ອງ ປຸກ ຂອງຝັງຫລາຍແທ້ ແມ່ນໃຜເປັນຜູ້ມາປຸກ ໄວ້, ທ້າວຈຶ່ງບອກໃຫ້ນາງຮູ້ວ່າອັນ ນ ້ ຫາກແມ່ນຫີມມະວົດກ້ວາງປ່າງປະຖິມພະອິນແຕ່ງລາງ ເລົ່າ ໄວ້ປ່າງ ນັ້ນ ສືບມາພ້ແລ້ວ. ຄົນແມ່ນຄົນທໍາມະດາ ສາມັນບ່ແມ່ນເຊື້ອຫນໍ່ ໂພທິຍານແລ້ວ ບ່ ສາມາດຈະ ເດ ີ ນ ເ ຂ ້ ້ າ ມາ ເຖິງສະຖານ ທ ີ ້ ນ ້ ໄ ດ ້ ເ ລ ີ ຍ.

ເມື່ອນາງ ປະທຸມມາ ໄກສອນ ໄດ້ຟັງ ທ້າວ ເພັດຊະລາດຜູ້ ເປັນ ຜົວ ເລົ່າ ຄື ແນວນັ້ນ ກ ີ ມ ີ ໃຈ ຊ ຶ ມ ຊ ຶ ນ ຍ ິ ນ ດ ີ ທັ ້ ງ ອ ້ ອ ນ ວ ອ ນ ໃ ຫ ້ ທ ້ າ ວ ພ າ ເ ລ າ ະ ທ ່ ອ ງ ຊ ຶ ມ ຖ ້ ງ ຫລວງ ແ ຫ ່ ງ ນ ້ ່ າ ງ ທ ື ່ ອ ເ ຖ ິ ງ ຖ ້ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ຈ ຶ ່ ງ ໄ ດ ້ ພ າ ນ າ ງ ເ ລ າ ະ ຊ ຶ ມ ເ ບ ິ ່ ງ ທ ົ ວ ທັ ດ ທໍາມະຊາດ ອັນ ສ ວ ຍ ງ າ ມ ແ ຫ ່ ງ ນ ້ ້ ຈ ຶ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ໃ ຫ ິ ້ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ໃ ຈ ຖ ້ ່ ງ ປ ົ ດ ກ ອ ນ ຂ ອ ງ ນ ວ ່ າ :

ພ ີ ເ ມ ື ອ ສ ອ ງ ຈ າ ແ ລ ້ ວ ລ ິ ລ າ ຍ ົ ວ ລ ະ ຍ າ ດ
ນ າ ງ ນ າ ດ ນ ້ ອ ຍ ຕ າ ມ ທ ້ າ ວ ຄ ່ ອ ຍ ເ ດ ິ ນ
ຂ ້ າ ມ ເ ຖ ື ອ ນ ກ ້ ວ າ ງ ຖ ິ ງ ໃ ຫ ່ ຍ ສ າ ຂ ່ າ
ນ ານ າ ຫ ລ າ ຍ ສ ໍ ່ ິ ມ ນ ວ ນ ພ ້ ອ ມ
ມ ິ ທ ົ ວ ຍ ູ ງ ຍ າ ງ ໄ ມ ້ ລ ໍ ້ ານ ໃ ຫ ່ ຍ
ລ ິ ນ ໄ ປ ່ ເ ປ ັ ນ ປ ້ ອ ງ ໃ ບ ເ ຫ ລ ື ອ ງ ປ ິ ່ ນ ເ ປ ົ ວ ງ
ເ ນ ື ອ ງ ນ ັ ນ ໄ ມ ້ ສ ິ ກ ັ ນ ສ ຽ ງ ນ ່ ວ ນ
ຄ ິ ກ ່ ິ ງ ສ ຽ ງ ປ ້ ອ ມ ແ ຂ ນ ໄ ລ ພ ໍ ່ ຳ ຊ ຸ
ອ ໍ ແ ອ ໄ ມ ້ ລ ິ ນ ໄ ກ ວ ພ ັ ດ ກ ິ ່ ງ
ຄ ິ ກ ່ ິ ງ ສ ຽ ງ ຫ ີ ່ ງ ຕ ້ ອ ງ ກ ະ ດ ິ ່ ງ ພ ້ ອ ມ ພ ໍ ່ ຳ ກ ັ ນ ເ ຈ ົ ້ າ ເ ອ ີ ຍ

ເ ມ ື ອ ໄ ດ ້ ຟ ັ ງ ສ ຽ ງ ໄ ມ ້ ສ ິ ກ ັ ນ, ຟ ັ ງ ສ ຽ ງ ແ ມ ງ ອ ີ ແ ມ ງ ງ ້ ວ ງ ແ ລ ະ ສ ັ ດ ອ ື ່ ນ ໆ ຮ ້ ອ ງ ຖ ້ ອ ງ ຂ ານ ອ ັ ນ ໃ ນ ດ ົ ງ, ທ ້ າ ວ ຈ ຶ ່ ງ ເ ວ ົ ້ າ ກ ັ ບ ນ າ ງ ວ ່ າ ອ ັ ນ ນ ີ ້ ຄ ິ ກ ່ ິ ງ ສ ຽ ງ ຂ ອ ງ ວ ິ ງ ດ ິ ນ ຕ ິ

ທີ່ເສບຢູ່ໃນເມືອງປັນຈາທຸກຄ່ຳເຊົ້າອັນຄຶນນ້ອງເອີຍ, ທ້າວໄດ້ພາ ນາງ
ເລາະຊົມຈົນເປັນທີ່ພໍອົກພໍໃຈແລ້ວກໍພາກັນພັກອາບນ້ຳຢູ່ຫ້ວຍແຫ່ງ ໜຶ່ງ
ຈາກນັ້ນກໍພາກັນພັກເຊົ້າເອົາແຮງຢູ່ກ້ອງຕົ້ນ ໄຊ ໃຫ່ຍຕົ້ນໜຶ່ງຈຶ່ງມີພົ້ນ ອັນ
ແປນແລະຮາບພຽງງາມ ມີສາຍລົມເຢັນພັດຜ່ານຮັດໃຫ້ທ້າວແລະນາງ ມີ
ຄວາມສຸກສົດຊື່ນ.

31. ພັນທະມະຫາຍັກລັກເອົານາງຫນີຈາກ ທ້າວເພັດຊະລາດ.

ກ່າວເຖິງຍັກໃຫ່ຍຫມື່ຊື່ວ່າ ພັນທະມະຫາຍັກ ຊຶ່ງເປັນໃຫ່ຍຢູ່ຂົງ ເຂດ ເມືອງຂອງຜູ້ຊື່ວ່າ ເມືອງເຂົາຂົງ. ຍັກພັນທະມະຫາຍັກນັ້ນເປັນໃຫ່ຍກ່ວາຜູ້ ທັງຫລາຍ, ຍັ້ນຊື່ວ່າລິດເດດນັ້ນບໍ່ມີຍັກໂຕໃດຈະເຫນືອກ່ວາແລະເມືອງນັ້ນ ກໍ ມີອານາເຂດອັນກ້ວາງ ໄກ, ມີກຳລັງທະຫານແລະເສນາອາມາດຫລວຍ ຮັກ ສາເມືອງຢ່າງມາກມາຍກ່າຍກອງ. ພັນທະມະຫາຍັກມີເມຍຊື່ວ່າ ບຸດສະວີ ແຕ່ວ່າພັນທະມະຫາຍັກເອົາກັນກັບນາງຍັກບຸດສະວີມາກໍເປັນເວລາ ເທິ ນານຫາກບໍ່ມີລູກນຳກັນເລີຍ.

ຕໍ່ມາເມື່ອພັນທະມະຫາຍັກ ໄປຫ່ຽວສ່ວນກັບເສນາອາມາດຈຶ່ງໄປໄດ້ລູກ ສາວຢູ່ໃນດອກພັນມະຫາ ແລ້ວຈຶ່ງນຳເອົາມາລ້ຽງເປັນລູກ ສ້າງຫໍຜາສາດ ໃຫ້ຢູ່ແລະໃສ່ຊື່ນາງວ່າ ນາງອັດສະມາແກ້ວ. ແຕ່ວ່ານາງອັດສະມາແກ້ວ ນັ້ ເປັນເຊື້ອຊາດແມ່ນມະນຸດ, ເຖິງນາງຈະເປັນແມ່ນມະນຸດກໍຕາມພັນທະມະຫາ ຍັກແລະເມຍກໍຮັກນາງຄືກັບລູກເກີດຈາກອຸທອນກ້ອນເລືອດຂອງຕົນ.

ສຳລັບນາງອັດສະມາແກ້ວນັ້ ເຄີຍເປັນຄູ່ເປັນຄົນກັບທ້າວເພັດຊະ ລາດ ມາແຕ່ຊາດກ່ອນແລ້ວ, ໃນຂະນະທີ່ອັດສະມາແກ້ວກັບນາງປະທຸມມາ ໄກສອນ ລົງມາຈາກສະຫວັນເພື່ອມາເກີດໃນເມືອງມະນຸດນັ້ນຖືກລືມນຶດຕັດພັດໄປລືມ ແຈລືມນຶດແຖ ພັດໄປຄົນກໍ່ຄືນາງປະທຸມມາ ໄກສອນ ໄປເກີດໃນດອກ ບົວ.

ແລ້ວພະລີສີເປັນຜູ້ລ້ຽງ, ສ່ວນນາງອັດສະມາແກ້ວ ໄດ້ມາເກີດໃນດອກພັນມະ
ຫາແລ້ວພັນທະມາຫາຍັກເປັນຜູ້ເອົາມາລ້ຽງຈົນໃຫ່ຍ້ກາຫນ້າບານເປັນສາວ
ເປັນນາງຊຶ່ງມີຮູບໂສມຜິວພັນອັນສວຍງາມປານນາງຟ້າ. ນາງ ໄດ້ຢູ່ໃນ ຫໍ
ຜາສາດທີ່ພັນທະມະຫາຍັກສ້າງ ໃຫ້ນັ້ນດ້ວຍຄວາມຜາສຸກສະບາຍ ບໍ່ມີ ຄວາມ
ເດືອດຮ້ອນປະການໃດຈັກສິ່ງ.

ຢູ່ມາມື້ຫນຶ່ງພັນທະມະຫາຍັກກໍ່ຄິດຢາກໄປຫາທ່ອຫລົ້ນຊົມດົງຊົມປ່າ, ຈຶ່ງ
ໄດ້ສັ່ງເມຍວ່າຈະໄດ້ອອກເດີນທາງໄປທ່ອປ່າທ່ອດົງ, ພໍແຕ່ສັ່ງເມຍຮຽບ
ຮ້ອຍແລ້ວກໍທະຍານເຫາະໄປທາງອາກາດລັດໃສ່ດົງຫນາປ່າໃຫ່ຍ່ຈຶ່ງ ໄປ
ເຖິງແດນດ້າວຫິມະພານໄພຍະນາດ ຊຶ່ງເປັນບ່ອນທີ່ທ້າວເພັດຊະລາດແລະ
ນາງປະທຸມມາ ໄກສອນພາກັນພັກຜ່ອນຫລັບນອນຢູ່ກ້ອງຣົ່ມໄຊໃຫ່ຍ, ພໍແຕ່ຍັກ
ໄດ້ເຫັນທ້າວສອງຊຶ່ງມີຮູບໂສມອັນສວຍງາມກໍ່ຄິດຮັກຄິດມັກຢາກ ໄດ້ນາງ ປະ
ທຸມມາ ໄກສອນໄປເປັນເມຍ, ມັນຄິດໃນໃຈວ່າອັນນີ້ຫາກແມ່ນມະນຸດ ຫລົງ
ເຂົ້າມາໃນປ່າດົງພົງ ໄພ, ແລະເປັນຫຍັງຈຶ່ງພາເມຍເຂົ້າມາ ເຖິງ ໄດ້
ເພາະວ່າ ທ ມ ແຕ່ຝ່ງ ສັດຮ້າຍນາມາຫລາຍຢ່າງ, ຫລືຫາກວ່າ ທ້າວ ນ ເປັນ ຜູ້
ມີລິດເດດຊັ້ນບໍ ຈຶ່ງສາມາດບິນເຂົ້າມາ ໄດ້. ແຕ່ໃນໃຈກໍ່ຄິດຢາກ ໄດ້ນາງ ບໍ່
ເລີກບໍ່ແລ້ວ, ດົ່ງນັ້ນຍັກຈຶ່ງ ເສກນິນ ກ ອ ໃຫ້ ທ້າວ ແລະ ນາງ ນອນ ຫລັບ ຢ່າງ
ແຈບຈົ່ມ.

ເມື່ອພະຍາຍັກຮູ້ວ່າ ທ້າວ ສອງ ນອນ ຫລັບ ບໍ່ ຮູ້ ເມື່ອ ດົ່ງ ແລ້ວ ມັນ ກໍ ລັກ ອຸ້ມ ເອົາ
ນາງ ປະ ທຸມ ມາ ໄກ ສອນ ຫນີ ຈາກ ທ້າວ ເພັດ ຊະ ລາດ ໄປ ຢ່າງ ສະ ບ່າຍ, ຍັກ ໄດ້
ອຸ້ມ ນາງ ເຫາະ ກັບ ຄືນ ສູ່ ເມືອງ ຂ ອງ ມັນ ໂດຍ ໄວ. ພໍ ແຕ່ ໄປ ຮອດ ເມືອງ ຝ ງ ຍັກ
ຊາວ ເມືອງ ຕ່າງ ກໍ ພາ ກັນ ຫ້ວ ງ ເປັນ ສະ ນີ່ ວ່າ ພະ ຍາ ຍັກ ໄປ ໄດ້ ສາວ ມະ ນຸດ ມາ
ເປັນ ເມຍ ອຸ້ມ ຫອບ ມາ ທາງ ອາ ກາດ ພຸ້ນ. ຝ່າຍ ພັນ ທະ ມະ ຫາ ຍັກ ເມື່ອ ນ ຳ ນາງ

ມາຮອດເມືອງແລ້ວກໍອຸ້ມນາງເຂົ້າໄປໃນພາສາດ. ວາງນາງລົງໃນທີ່ອັນສົມຄວນແລ້ວກໍເປົ່ານາງໃຫ້ຕື່ນຂຶ້ນ. ເມື່ອນາງຕື່ນຂຶ້ນກໍຫລຽວພຸ້ນ ຫລຽວບ້ ເພາະບໍ່ເຫັນທ້າວເພັດຊະລາດຜູ້ເປັນຜົວ, ເຫັນແຕ່ຫໍໂຮງຫລັງໃຫ່ຍ, ນາງຈຶ່ງຄິດທົບທວນເຖິງເຫດການວ່າ ນາງເອງໄດ້ນອນຢູ່ກັບຜົວແທ້ໆແຕ່ຜໍ ຕື່ນຂຶ້ນພັດບໍ່ເຫັນຜົວຫລືວ່າກູຫາກພວມຝັນຊັ້ນບໍ? ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມີລາຊາທ້າວແຫ່ນຄຳຮຽງໃກ້ ຮ້ອຍວ່າພະຍາມານຜູ້ມີລິດເດດໄປລັກອຸ້ມເອົາມາບໍ? ນາງ ຄິດແລ້ວກໍເອົາມືຕົບຕີນເອງທັງພ່ອງ ໄຫ້ສະອຶກສະອື້ນເພາະບໍ່ຮູ້ຕົ້ນສາຍ ປາຍເຫດເປັນມາແນວໃດກັນແທ້.

ຝ່າຍພະຍາຍັກ, ເມື່ອ ໄດ້ເຫັນນາງຮ້ອງໄຫ້ດ້ວຍຄວາມເປັນທຸກໃນ ໃຈ ຍັກຈຶ່ງເວົ້ານຳນາງດ້ວຍຄວາມມ່ວນທັງຖາມຫາຊື່ສຽງແລະບ້ານເກີດເມືອງນອນຕົ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ດູລາໂສມສະເຫລົາແກ້ວ ນາງງາມຜູ້ປະເສີດ
ນາງມເກີດແຕ່ຫ້ອງ ເມືອງບ້ານທີ່ໃດ
ນາມມະຊາດເຊື້ອ ຊັ້ນຊື່ສັນໃດ
ປິຕາທັງນາມດາ ຢູ່ເມືອງໃດເຈົ້າ
ອັນວ່າບາຕາມຜູ້ ເນົາມຍນຽງຄູ່ ນາງນັ້ນ
ນາມມະຊາດເຊື້ອ ເມືອງບ້ານຢູ່ທີ່ໃດ
ຂໍໃຫ້ໝາດທະນ້ອຍ ບີນບອກຢ່າບັງ
ນາມມະກອນບາ ຊື່ລິດເນ້ອງ
ຈັກວ່ານິກາມຮ້ອນ ອົນຕາຍບັງບຽດ ຫຍັງເດ
ກໍຈຶ່ງດົນດ່ວນພ້າຍ ຖິ້ງດ້າວດ່ານໄພ
ພານາງເຂົ້າ ທ ມະພານໄພຍະມາດ

ພາມາດນ້ອງ ນອນຄ້າງແຄ່ໄພ
ແຕ່ນັ້ນປະທຸມໄກສອນແກ້ວ ນາງງາມໄພ້ໜອດ
ເລີຍຖອດຖ້ອຍ ຈາຕ້ານກ່າວກອນ ເຈົ້າເອີ

ນາງຈຶ່ງບອກພະຍາຍັກວ່າ ນາງເປັນລູກຂອງທ່ານພະລືສີທີ່ຢູ່ໃນຖິ່ງໃຫ່ຍ ແຫ່ງໜຶ່ງ. ຕໍ່ມາມຜູ້ມລຶດເດດອັນແກ້ກ້າຊື່ວ່າທ້າວເພັດຊະລາດ ໄດ້ ເດີນທາງໄປເຖິງແລ້ວ ຂໍເອົານາງຈາກພໍ່ພະລືສີມາເປັນຄູ່. ດັ່ງນັ້ນພະລືສີຈຶ່ງ ໄດ້ມອບນາງໃຫ້ທ້າວເພັດຊະລາດ, ຫລັງຈາກນັ້ນຈຶ່ງ ໄດ້ອຳລາພະລືສີ. ແລ້ວພານາງມາຈົນເຖິງຖິ່ງຫລວງບ່ອນໜຶ່ງແລ້ວກໍພາກັນພັກເຊົາຫລັບນອນຢູ່ ກ້ອງຮົ່ມໄຊໃຫ່ຍ ກໍພໍດີທ່ານໄດ້ໄປລັກເອົາມາເຖິງໜ.

ນາງປະທຸມມາ ໄກສອນ ໄດ້ຖາມພະຍາຍັກວ່າໜເປັນເຂດກ້ວາງ ເມືອງ ແກ້ຊື່ໃດ ພະອົງເດມຊື່ວ່າແນວໃດແລະເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາຊຸກຊ່ອນຂ້ອຍ ຮັດ ມະລຳມະລອຍນອກຣິດນອກຄອງ ເຈົ້າຊິພາຂ້ອຍໄປລົງມາຣິກຊັ້ນບໍ? ຝ່າຍ ພະຍາຍັກ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍຈຶ່ງພະຍາຍາມເວົ້າຕອມນາງດ້ວຍຖ້ອຍຄຳ ອັນ ອ່ອນຫວານກັບນາງວ່າໜຊື່ວ່ານັກຄະເລດກ້ວາງເມືອງໃຫ່ຍເຂົ້າຂົງ ສ່ວນ ວ່າອ້າຍເອງແມ່ນເປັນຜູ້ປົກຄອງເມືອງນ. ບັດນອ້າຍມີຄວາມດີໃຈ ຫລາຍ ນັບວ່າເປັນບຸນສົມພານທີ່ໄດ້ນາງມາສູ່ເມືອງນ ແລະຈະມອບເມືອງໃຫ່ຍເຂົ້າ ຂົງໃຫ້ແກ່ນ້ອງ ແລະຈະເອົານ້ອງເປັນມະເຫສີ, ນ້ອງບໍ່ຕ້ອງເປັນໜ່ວງ ເປັນ ໃຍເຖິງທ້າວອີກ, ເອົາໃຜກໍຄືກັນໜ ແລ້ວ.

ນາງປະທຸມມາ ໄກສອນ ໄດ້ແຕ່ຄິດອຸກໃນໃຈພໍປານວ່າກືນກິນກ້າງຂວາງຄໍ ຄາຢູ່, ແຕ່ແນວໃດນາງກໍແຂງໃຈເວົ້າກັບພະຍາຍັກວ່າ ເປັນຫຍັງພະອົງຈຶ່ງ ເວົ້າແນບ່ຊອບທຳແທ້ ເປັນຖິ່ງກະສັດສ້າງທີ່ງເມືອງຕຸ້ມໄພ່ສ້ຳງຊິພາ ໄຕ່ ເຂົ້າລົງພົ້ນແຜ່ນດິນ ແນວໃດຂ້ານ້ຳບ່ຍອມໃຫ້ພະອົງນອນຮ່ວມ ດັດ

ຂາດ. ເຈົ້າຈຶ່ງເອົາຂ້ອຍຄືນໄປສົ່ງຫາພໍ່ຂອງຂ້ອຍກ່ອນ, ເມື່ອຍັກໄດ້ ຍິນ ນາງກ່າວແນວນັ້ນກໍຮ້າຍຂຶ້ນຢ່າງໃຫ່ຍຫາວ່ານາງຖ່ຽງຄວາມບໍ່ເຄົາລົບ ຢຳ ເກງມັນ, ທັງວ້ຳວ່າເປັນຜູ້ມີລິດມີເດດຈະກິນນາງເປັນອາຫານບໍ່ໃຫ້ ພໍ ຂອງນາງໄດ້ເຫັນໜ້າອີກ. ຍັກໄດ້ຂູ່ຂັ້ນນາງຕ່າງໆນານາເພື່ອໃຫ້. ນາງ ເສຍຂວັນ.

ແຕ່ນາງໄດ້ໃຊ້ອຸບາຍກັບຍັກເພື່ອເປັນການຫ່ວງເວລາເອົາໄວ້ ເພາະ ນາງຄິດວ່າບາງເທື່ອທ້າວເພັດຊະລາດຜູ້ເປັນພໍ່ນອນຕື່ນຂຶ້ນອາດຈະ ຕິດ ຕາມມາຫານາງກໍເປັນໄດ້, ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງວ້ຳກັບພະຍາຍັກວ່າ ດຽວ ນ ນາງກໍຍັງໜຸ່ມຍັງນ້ອຍຢູ່ ຄັນວ່າພະອົງຈະເອົາເປັນຄູ່ເປັນຄົນນັ້ນກໍບໍ່ຍັດ ບໍ່ ຂືນ ແຕ່ຂໍໃຫ້ເຍື່ອນເວລາໄວ້ຈັກໜຶ່ງປີກ່ອນເພື່ອວ່ານາງຈະໄດ້ລືມພໍ່ ເກົ່າ ພໍ ຫລັງເສຍກ່ອນ, ເມື່ອຈິດໃຈຂອງນາງບໍ່ຄະນຶງເຖິງພໍ່ເກົ່າຖືວ່າ ຂາດ ຈາກກັນແລ້ວພາຍໜ້າຈຶ່ງຄ່ອຍຊົມມັນຈຶ່ງບໍ່ມີບາບມີກຳ.

ເມື່ອພະຍາຍັກໄດ້ຍິນນາງກ່າວດັ່ງນັ້ນ ກໍມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີດອນ, ຕໍ່ມາ ມັນຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ຊາວເມືອງພ້ອມກັນປຸກຫໍພາສາດໃຫ້ນາງປະທຸມມາ ໄກ ສອນ ຢູ່. ເຖິງແມ່ນນາງຈະໄດ້ຫໍພາສາດຫລັງງາມກໍຈິງແຕ່ນາງກໍຍັງຄິດຮອດ ຫາ ພໍ ຢູ່ບໍ່ມີເວລາລືມໄດ້ ນາງຈຶ່ງຍື່ນໄຫ້ວອນຖືງພະອິນພະພົມຍົມມະ ລາດ ກັບທັງເທບພະທອນທ້າວທຸກແຫ່ງຫົນ ພ້ອມທັງໄຫ້ວອນຖືງຄຸນພໍ່ພະລື ສີ ເພື່ອໃຫ້ນາຊ່ວຍເຫລືອເບິ່ງແຍງໃຫ້ພົ້ນຈາກພະຍາມານເພາະ ວ່າ ນາງຈະລັກໜີຈາກເມືອງມານໃຫ້ໄດ້ ເມື່ອໄຫ້ວອນອາທິດານແລ້ວນາງກໍ ລົງຈາກຫໍພາສາດທັນທີ.

ເນື່ອງຈາກອິນພົມຍົມມະລາດເຕະຫລອດຮອດນາງທໍລະນີ, ນາງ ເມກ ຂະ ລາ ແລະຄຸນພະລືສີໄດ້ຊ່ວຍປົກປ້ອງຄຸ້ມຄອງບັງຕົວຂອງນາງເອົາໄວ້, ພວກ

ຢູ່ຄວນຍາມຕາມປະຕູທຸກບ່ອນກໍ່ສາມາດຫັນຕົວຂອງນາງໄດ້ເລີຍ . ດ້ວຍ ວ່າເທບພະເຈົ້າຊ່ວຍຫຍິ້ແຜ່ນດິນໃຫ້ນາງຈຶ່ງເດີນທາງອອກຈາກເມືອງ ຍັກ ມີໜຶ່ງໄດ້ເຖິງ 16 ໂຍດ ແລະໃຊ້ເວລາເດີນທາງຢູ່ 3 ມື້ ຈຶ່ງໄປ ເຖິງ ສະຖານທີ່ຢູ່ຂອງພະລີສີ ຜູ້ເປັນພໍ່.

ເມື່ອຄືນມາເຖິງທີ່ພາສາດຫລັງເກົ່າ ນາງກໍ່ຍິ່ງມີຄວາມໂສກເສົ້າໜ່ວງ ໜ້ວງເພາະຫັນແຕ່ບ່ອນເຄີຍນັ່ງເຄີຍນອນ ແຕ່ບໍ່ເຫັນໜ້າຜູ້ເປັນຜົວ ຈຶ່ງ ໄດ້ຮ້ອງໄຫ້ຄໍ່ໄຮຜູ້ດຽວ. ນາງຈື່ນວ່າໃນເວລາທ້າວພານາງນອນຄ້າງ ຄືນ ຢູ່ກາງປ່າກ້ອງຮົ່ມໄຊນັ້ນ ຫລືວ່າຍັກຫາກຂ້າທ້າວຕາຍແລ້ວລັກເອົາຮ່າໄປ ບໍ? ຫລັງຈາກຈື່ນທຸກໃຈແລ້ວ ນາງກໍ່ລົງຈາກທີ່ພາສາດ ຍົກມືໄຫ້ວ ວອນ ເຖິງເທບພະເຈົ້າທັງຫລາຍທັງແປດທິດຈຶ່ງ ໄດ້ໄປລຸ້ມຄອງທ້າວ ຖ້າຫາກຍັງ ມຊ ມີ ຢູ່ ຂໍ ໃຫ້ ນ ຊ ກ ມ ້ າ ວ ບ າ ທ ້ າ ວ ຣ ອ ດ ນ າ ງ . ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ນ າ ງ ຈ ຶ ່ ง ໄ ປ ຂ ວ ນ ໄ ຫ ້ ວ ຕ ໍ ່ ພ ໍ ່ ພ ะ ລ ิ ส ี , ເ ມ ื ่ อ ພ ะ ລ ิ ส ี ไ ด ้ ห ั ้ น ก ็ จ ึ ง ถ า ม ว ่ า ເ ป ็ น แ ນ ว ใ ด ด ล ู ก ป ะ ท ุ ม ม า ພ ໍ ່ ເ ອ ີ ย ถ ื ว ่ า ม า ถ ึ ง ด ຽ ว ท ้ า ว ผ ั ด ข ะ ล า ด ผ ู ้ เ ป ็ น ผ ั ว ข อ ง ล ู ก ด ไ ป ท า ง ใ ด , ใ ส ว ่ า จ ะ พ า ก ั น ก ั บ ถ ึ ง เ ม ื อ ง บ ้ า น เ ก ่ า เ ม ื อ ง ห ล ั ง , เ ป ็ น ห ย ั ง ล ู ก จ ึ ง ก ั บ ม า ห า พ ่ อ แ ต ่ ผ ู ้ ด ຽ ว ห ร ื อ ว ่ า ท ้ า ว ห า ก ป ะ ห า ก ไ ล ่ เ จ ้ า ช ั ้ น บ ໍ , เ ป ็ น แ ນ ว ใ ด จ ึ ง บ อ ก ใ ห ้ พ ่ อ ร ู ้ ท ั ນ ก ั บ ล ู ก ร ้ อ ย .

ນາງປະທຸມມາໄກສອນຈຶ່ງຍົກມືນົບພະລີສີແລ້ວຈຶ່ງລ່ຳເຖິງເທດກາບ ທີ ເກີດຂຶ້ນສູ່ຟັງວ່າ ຍ້ອນເວນກຳຈຳພາກຂ້ານ້ອຍທັງສອງຄືທ້າວໄດ້ພາ ລູກ ເຫາະໄປຈົນເຖິງດົງໃຫ່ຍແຫ່ງໜຶ່ງຈຶ່ງລົງເຊົ່າຫລັບນອນຢູ່ກ້ອງຮົ່ມໄຊໃຫ່ຍ ຂ້ານ້ອຍທັງສອງພາກັນຫລັບຢ່າງບໍ່ຮູ້ເນື້ອຮູ້ຄົວຫຍັງໝົດ, ຍັກ ໄດ້ມາລັກ ອຸ້ມ ເອົາຂ້ານ້ອຍໜີຈາກທ້າວ ໄປສູ່ເມືອງເຊົ່າຢົ່ງແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງສັກໜ ຈາກ ມາມາ, ສ່ວນວ່າທ້າວນັ້ນບໍ່ຮູ້ຂ່າວຄາວເລີຍຈັກດີຈັກຮ້າຍຈັກຕາຍຈັກຍັງບໍ່ຮູ

ໄດ້ເລີຍ. ເມື່ອພະລີສີໄດ້ຟັງນາງເລົ່າກໍມີຄວາມອິດສົງສານນາງພະລີສີ ຈຶ່ງ ເວົ້ານຳນາງວ່າບັດນີ້ເຈົ້າໝົດເວນໝົດກຳແລ້ວ, ສ່ວນວ່າຜົວຂອງເຈົ້ານັ້ນ ກໍຍັງມີຊີວິດຢູ່ ອີກບໍ່ດົນກໍຈະມາຫາເຈົ້າ, ຂໍໃຫ້ເຈົ້າອົດຖ້າທ້າວຢູ່ຫໍຜາ ສາດ ຫລັງເກົ່າຂອງເຈົ້ານັ້ນແຫລະທ້າວຫາກຈັກມາຫາເອງດອກ. ເມື່ອນາງ ໄດ້ ຟັງດັ່ງນັ້ນກໍມີຄວາມ ຊຶມບານບໍ່ຫງ່ວມເຫງົາເສົ້າໂສກອີກ.

ຢ້ອນກ່າວເຖິງພັນທະມະຫາຍັກ ຕົນເປັນໃຫ່ຍໃນເມືອງຜີ ເມື່ອບໍ່ ເຫັນ ນາງປະທຸມມາໄກສອນ ມັນກໍຮ້າຍຂຶ້ນເປັນຟືນເປັນໄຟຢ່າງໃຫ່ຍຫົງວົດງໍ້ອັດ ສະຈັນໃຈວ່າໃນທີ່ວ່ອຍຂອດເມືອງຜົມ ໄດ້ແຕ່ງຕັ້ງຍາມໄວ້ທຸກໆປະຕູແລະ ທຸກຄຸມຂ່ອງເຫດໃດນາງຈຶ່ງລອດຕາໜີໄປໄດ້, ດັ່ງນັ້ນພັນທະມາຫາຍັກ ຈຶ່ງ ສັ່ງໃຫ້ກຳລັງພົນນັບເປັນລ້ານອອກຕິດຕາມຫານາງ ທັງສີ່ຢ່າງດັດ ຂາດ ວ່າຖ້າບໍ່ໄດ້ນາງກັບຄືນມາຈະຖືກລົງໂທດຢ່າງໜັກ. ຝ່າເສນາຊຸນນາມ ຈຶ່ງ ນຳວ່ເຕືອນກັນນຳຂະບວນອອກນ່ຳຊອກຫານາງຕາມຄຳສັ່ງຂອງພັນທະ ມະ ຫາຍັກຢ່າງຣີບຮ້ອນ.

ກ່າວເຖິງທ້າວເພັດຊະລາດທີ່ຢູ່ໃນຖ້ຳ ເມື່ອນອນຕື່ນຂຶ້ນກໍບໍ່ ເຫັນນາງທ້າວ ຈຶ່ງຊອກຫານາງ ໄປທົ່ວຖ້ຳທັງຮ້ອງທັງກູກຫາກໍບໍ່ ໄດ້ຍິນສຽງຂານຕອບ ແຕ່ ຢ່າງໃດເລີຍ. ຫລືວ່າພະຍາທອນມາລັກເອົານາງ ໄປບໍ? ແຕ່ທ້າວ ພັດຄິດ ວ່າສຳລັບພະຍາທອນບໍ່ອາດສາມາດລັກເອົານາງ ໄປໄດ້ ເພາະວ່າລິດ ເດດ ຂອງພະລີສີນັ້ນນັບດ້ວຍທອນທັງຫລາຍມີຄວາມເກງຂາມ, ອັນນຶ່ງແມ່ນແນວ ນາມເຊື້ອກັນດ້ວຍຍັກໃຫ່ຍເດີນຖ້ຳມາພົບແລ້ວ ເສກມົນສະກົດຈິດໃຫ້ ເຮົ້າ ແລະນາງຫລັບຢ່າງບໍ່ຮູ້ເມື່ອຄືແລ້ວກໍລັກເອົານາງໜີ ໄປ, ຄິດ ໄດ້ດັ່ງ ນັ້ນ ທ້າວຈຶ່ງພະຍາມຂຶ້ນສູ່ອາກາດຕັດສ່ອງສີ ລະຍານຫານາງ ໄປທົ່ວທຸກແຫ່ງ ແຕ່ ກໍບໍ່ພົບວ່ານາງຕົກຢູ່ແຫ່ງໃດ, ດັ່ງນັ້ນທ້າວຈຶ່ງລົງມາສູ່ພື້ນດິນຕື່ນອີກ ໄດ້

ແຕ້ອງໄຫ້ຮ່ຳໄຮຫານາງຈົນສະຫລົບ ໄປ່ຮູ້ວ່າເປັນກຳເປັນຄວນແນວ ໃດ ນຳຈ່ອງ ທ້ອງທີ່ຕົ້ງໃຈຈະພານາງກັບຄືນສູ່ເມືອງປັນຈາຂອງເກົ່າ, ການສູນ ເສຍນາງ ໄປໃນຄາວນ້ັ ເຮັດໃຫ້ທ້ າວມີ ຄວາມສົງ ໃສຫລາຍປະການດົ່ງ ນີ ກອນຂຽນວ່ າ:

ບັ ດນີ ພັ ດພາກ ຣ້ າງ ຣາມ ທ່ າງ ໄກນາງ
ໄປ ຄົ ນ ທ າງ ຕ່ າງ ແດນ ໄກ ລ ້ ຳ
ຄົ ນ ຈັ ກ ຄືນ ເມືອ ທ ້ ອງ ປັ ນ ຈາ ເມືອ ງ ພ ໍ ່ ກູ ນ ັ ້ ນ
ອາຍ ໄພ ້ ຟ ້ ຳ ເມືອ ງ ບ ້ ານ ອຸ ່ ແດນ
ກູ ຈັ ກ ຕາມ ທ ຳ ແກ ້ ວ ເມຍ ແພ ງ ຂອ ງ ເກົ ່ ຳ
ຄົ ນ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ແ ລ ່ ມ ເ ຈ ້ ຳ ກູ ທ ້ ຳ ວ ບ ໍ ່ ຍ ອ ມ ງ ່ ຳ ຍ ແ ລ ້ ວ
ນ ັ ້ ນ ມ ີ ໄ ຊ ຜ ສ ້ ຳ ງ ເ ສ ື ອ ເ ອ ົ ຳ ໄ ປ ຖ ິ ມ ໃ ນ ປ ່ ຳ
ມ ີ ໄ ຊ ່ ສ ້ ຳ ງ ຮ ່ ຳ ຮ ້ ຳ ຍ ກ ິ ນ ແ ກ ້ ວ ຍ ອ ດ ນ ້ ຳ ງ ດ ອ ກ ນ ຳ
ຮ ້ ອ ຍ ວ ່ ຳ ມ ີ ຜ ູ ລ ິ ດ ເ ດ ດ ກ ້ ຳ ພ ານ ປ ່ ຳ ເ ດ ີ ນ ດ ົ ້ ງ
ເ ອ ົ ຳ ນ ້ ຳ ງ ຫ ນ ີ ຈ າ ກ ກ ູ ຈ ົ ້ ງ ແ ກ ້
ກ ູ ຈ ັ ກ ຕ າ ມ ຫ ານ ້ ອ ງ ຫ ້ ຳ ງ ດ ິ ນ ຄ ູ ກ ່ ອ ນ
ຄ ົ ນ ບ ໍ ່ ເ ຫ ັ ນ ອ ່ ອ ນ ນ ້ ອ ຍ ຊ ຸ ຜ ັ ນ ພ ້ ຳ ຍ ລ ່ ອ ງ ບ ິ ນ ເ ຈ ້ ຳ ເ ອ ີ ຍ

ເມືອ ທ ້ ຳ ວ ຄ ິ ດ ໃ ນ ໃ ຈ ດ ົ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ແ ລ ້ ວ ຈ ົ ້ ງ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ ຳ ດ ຳ ບ ສ ີ ຄ ັ ນ ໄ ຊ ອ ອ ກ ເ ດ ີ ນ ທ ້ ຳ ງ ໄ ປ ຕ າ ມ ປ ່ ຳ ຕ າ ມ ດ ົ ້ ງ ຂ ້ ຳ ມ ປ ່ ຳ ຂ ້ ຳ ມ ພ ູ ຮ ່ ອ ງ ໜ ້ ວ ຍ ເ ໜ ວ ຜ ່ ຳ, ທ ້ ຳ ວ ໃ ຊ ້ ເ ວ ລ ຳ ຊ ອ ກ ຫ ານ ້ ຳ ງ ຕ າ ມ ໜ ້ ຳ ດ ິ ນ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ ຳ 3 ວ ັ ນ ກ ໍ ບ ໍ ່ ພ ົ ບ ຮ ່ ອ ງ ຮ ອ ຍ ແ ນ ວ ໃ ດ. ທ ້ ຳ ວ ຄ ິ ດ ວ ່ ຳ ອ ັ ນ ນ ີ ້ ຕ ້ ອ ງ ແ ມ ່ ນ ຍ ັ ກ ຫ ອ ບ ອ ຸ ້ ມ ເ ອ ົ ຳ ນ ້ ຳ ງ ຫ ນ ີ ໄ ປ ແ ນ ່ ນ ອ ນ, ທ ້ ຳ ວ ຈ ຶ ່ ງ ເ ຫ າ ະ ຂ ັ ້ ນ ສ ູ ່ ອ າ ກ າ ດ ກ ້ ຳ ງ ຫ ້ ຳ ວ ທ ັ ນ ທ ີ ໂ ດ ຍ ຂ ້ ຳ ມ ຜ ່ ຳ ນ ປ ່ ຳ ດ ົ ້ ງ ພ ຶ ້ ງ ໄ ພ ພ ູ ຜ ່ ຳ ຫ ລ າ ຍ ຍ ່ ຳ ນ ຈ ຶ ່ ງ ຖ ຶ ້ ງ ເ ຂ ດ ເ ມ ືອ ງ ຂ ອ ງ ຍ ັ ກ, ທ ້ ຳ ວ ໄ ດ ້ ລ ົ ້ ງ ພ ັ ກ ເ ຊ ົ ຳ ຢ ູ ່ ພ ູ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ເ ຂ ດ ແ ດ ນ ອ ້ ອ ມ ຖ ົ ວ

ເມືອງຂອງຍັກທ້າວ ໄດ້ສັ່ງເກດເບິ່ງເມືອງຍັກປະກົດວ່າເປັນຕົວເມືອງທີ່ ມີ
ອາມາເຂດກ້ວາງໃຫຍ່ ມີຫມອກຫຸ້ມປຸ່ເປັນຂົ້ວນົວ, ທ້າວ ໄດ້ພັກເຊົ່າ ເອົາ
ແຮງຢູ້ກ້ອງຮົ່ມໄມ້ຢ່າງສຸກສາຍສະບາຍໃຈຢູ່ທ່າງຊົ່ມພາບວິວທັດ ຂອງ
ເມືອງຍັກ.

32. ທ້ອເພັດຊະລາດສູ້ກັບຍັກ.

ກ່າວເຖິງຍັກພັນທຸລາຊຶ່ງເປັນເສນາອາມາດຂອງພະຍາຍັກພັນທະມະຫາ ຍັກ (ບາງບ່ອນວ່າພັນທະເວດ) ຊຶ່ງນຳກຳລັງອອກຕິດຕາມຊອກຫາມາງປະ ທຸມມາ ໄດ້ເດີນທາງມາຖິງເຂດແດນຂອງເມືອງ, ເມື່ອມີສຽງດັງສະ ນັ້ນ ທ້າວຈຶ່ງດັກຟັງດ້ວຍຄວາມປະຫລາດໃຈພ້ອມທັງຄິດໄດ້ວ່າອັນນີ້ຕ້ອງແມ່ນກຳ ລັງຂອງຍັກມາພົ້ເຮົາແລ້ວ, ແຕ່ທ້າວກໍບໍ່ ໄດ້ຮ້ອນໄດ້ເຄືອງຫຍັງຍຸທ່າງນັ່ງສະ ບາຍຢູ່ກ້ອງຮົ່ມໄມ້ ເບິ່ງພວກເຂົາຢູ່, ທ່ານີ້ກໍກຳລາບສິ້ນໄຊເອົາ ໄວ້ຢ່າງ ດີ. ພໍແຕ່ພວກຍັກເຫລົ່ານັ້ນແນມເຫັນທ້າວກໍພາກັນຫ້ວງເປັນແຊວງວ່າ ທ້າວ ເປັນຜູ້ມີຮູບງາມ, ເຂົ້າຫ້ວງວ່າອັນນີ້ແມ່ນມະນຸດນ້ອຍຫລົງປ່າເດີນມາ ແຕ່ ບ້ານໃດເມືອງໃດ, ມະນຸດນີ້ບ່ວ່າເປັນອາຫານທີ່ແຊບນິ້ວແທ້ໃດເຂົ້າ ທ້ວ ເວົ້າທ້ວຫຸ້ມເຂົ້າ ໄປຫາທ້າວຫວັງຈະກິນຕາມທີ່ເຂົ້າຄິດເອົາ ໄວ້.

ທ້າວເພັດຊະລາດບໍ່ ໄດ້ຄິດຢ້ານຄົນກົວເຂົ້າຫຍັງ ເລີຍທ້າວ ໄດ້ຫົວລໍ້ເຢາະ ເຍີ້ຍເຂົ້າຫລົ້ນ ທ້ວເວົ້າວ່າສູຊິມາກິນກູເປັນອາຫານນັ້ນຢ່າຫວັງເທາະ, ສູ ຢ່າ ໄດ້ເຂົ້າມາ ໃກ້ຕົວຂອງກູເພາະກູເໝັນສາບກູຍສູ. ຝ່າຍເສນາຍັກຜູ້ເປັນ ຫົວໜ້າ ໄດ້ຍິນຄຳນັ້ນກໍ ຮຸ ດຸ ໃຈ ຈຶ່ງທະຍານເຂົ້າໃສ່ທ້າວທັນທີ, ແຕ່ທ້າວ ໄດ້ ເສກຄາຖາອາຄົມບັງຕົນຕົວ ໄວ້ ເປັນຢ່າງດີ ພ້ອມທັງບອກພວກຍັກ ວ່າ ເຮົາບໍ່ ຢາກສ້າງບາບສ້າງກຳ ຫຍັງກັບ ໃຜ ໝົດ ຈຶ່ງ ຫລີກ ໄປ ທາງ ໃຜ ທາງ ນັ້ນ

ດີກ່ວາ. ສຳລັບກຸ່ມແມ່ນພະອິນສິ່ງລົງມາເພື່ອເປັນກະສັດກູ້ບ້ານບໍ່ກົວ ຫຍັງ ໝົດ. ຝ່າຍຍັກພັນທຸລາຜູ້ເປັນຫົວໜ້າໝູ່ຈຶ່ງຮ້ອງຟ້ຶດຮ້ອງຟ້ຶດສັ່ງກຳລັງປ້ອ ລ້ອມທັນທີໝາຍຈະບຸບທ້າວໃຫ້ມຸ່ນປ່ານແປ້ງ.

ຝ່າຍທ້າວເພັດຊະລາດຜູ້ມີລິດເດດອັນແຂງກ້າຈຶ່ງໃຊ້ດາບສີ່ຄົມ ໄຊແກ່ວງ ໄກວ ໄປມາສ່ຽງສະນັ້ນໜ່ວ ໄຫວແສງຂອງດາບ ໄດ້ຕຳຕາຝູງພີມານ ທັງ ຫລາຍພໍປານວ່າແສງຟ້າຟາດຮົດໃຫ້ກຳລັງຂອງຍັກແຕກສະຫລຸພຸ່ງພ່າຍ ທັງ ພ່ອງລົ້ມຫົວຂວ້ຳຟາດດິນ ປັບຕາຍເຂົ້າສູ່ດົງໃຫ່ຍເຫລືອແຕ່ຍັກພັນທຸລາ ທຳ ເດດກ້າຖືງ້າວແກ່ວງຕະບອງ ຖືກຕົ້ນໄມ້ຫັກເປັນລ່າວທັງພ່ອງທັກທ່ອນ ໄມ້ ຍຸງ ໄມ້ຍາງມາໃສ່ທ້າວ. ແຕ່ທ້າວ ໄດ້ເສກຄາຖາອາຄົມເປ່ົາ ໄມ້ໜີ ໄປ ທາງ ອື່ນໝົດ, ຈຳພວກເສນາຍັກທັງຫລາຍ ໄດ້ເຫັນແນວນັ້ນກໍພາກັນງຶດງໍ້ອັດ ສະ ຈັນໃນອິດທິລິດຂອງທ້າວ ແຕ່ຫາກວ່າຍັກພັນທຸລາກໍ່ບໍ່ຍອມງ່າຍໆມັນສັ່ງ ໃຫ້ ເຕົ້າໂຮມກຳລັງຕື່ມໂດຍໃຫ້ເອົາຫິນເປັນກຳແພງລ້ອມເຖົ້ວທ້າວເອົາ ໄວ້ແລ້ວ ຈຶ່ງ ເມື່ອຂາບທູນໃຫ້ພະຍາຍັກຜູ້ເປັນໃຫ່ຍ (ພັນທະມະຫາຍັກ) ໃຫ້ຮູ.

ຫລັງຈາກຍັກພັນທຸລາພາກຳລັງເອົາຫິນກໍ່ຕາຍຕັ້ນທ້າວເອົາ ໄວ້ ແລ້ວ ມັນຈຶ່ງແຕ່ງ ໃຫ້ຍັກສອງ ໂຕຟ້າວກັບຄືນ ໄປ ແຈ້ງສະພາບໃຫ້ພັນທະມະຫາ ຍັກ ຜູ້ເປັນໃຫ່ຍຮູ. ເສນາຍັກ ໄດ້ລາຍງານວ່າ ເມື່ອພວກເຂົ້ານຳກຳລັງອອກ ຕິດ ຕາມຫາມາງ ປະທຸມມາຈຶ່ງ ໄດ້ພົບຊາຍມະນຸດຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ກາງປ່າ ເປັນຜູ້ມີ ຮູບ ໂສມອັນສວຍງາມແຕ່ມະນຸດຜູ້ນີ້ມີລິດເດດອັນແກ່ກ້າຫລາຍ ພວກເຂົ້າ ໄດ້ ລ້ອມໝາຍຈະຈັບມາຖວາຍພະອົງ ແຕ່ຖືກມັນໃຊ້ພະຂັນໄຊກວັດແກ່ວງ, ກຳ ລັງພວກເຮົາພາກັນລົ້ມລະ ເນລະນາດ ໄປໝົດ. ດຽວນີ້ພວກຂ້ານ້ອຍ ໄດ້ພາກັນ ກໍ່ ກຳແພງຫິນລ້ອມ ໂຕມັນ ໄວ້ແລ້ວ ແຕ່ມັນກໍ່ບໍ່ມີທ່າທີວ່າຈະຢ້ານຈະກົວແນວ ໃດ ດຽວນີ້ພັນທຸລາກໍ່ຍັງຝ້ຳຕິດຕາມມັນຢູ່, ດັ່ງນັ້ນພວກຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງມາຂໍຄຳເຫັນຈາກ

ພະອົງວ່າຈະຮັດແນວໃດ?ຝ່າຍພັນທະມະຫາຍັກໄດ້ຟັງຄຳລາຍງານ ດັ່ງ
ນັ້ນກໍຮ້າຍຂຶ້ນພ້ອມບາດ ດັ່ງບົດກອນຂອງນວ່າ:

ເມື່ອນັ້ນຍັກໃຫ່ຍຮ້າຍ ກ້ວໂກດໂກຫາ
ຄຶງແດງປານ ດັ່ງໄຟຟ້າງຍ້ອນ
ມືຕີເຫັ້ງ ຫມອນລາຍຫີບແຜ່ນ
ເຄັ້ນໂກດກ້າ ປານຟ້າລ່ວງບົ່ນ
ອັນແຕ່ແນວຄົນແທ້ ມະນຸດສາກຳເນີດ
ມັນຈັກເປັນເຫຍື່ອທ້ອງ ເຮົາແໜ້ນສົ່ງ
ຍັກໃຫ່ຍ້ຳວ ເຕັ້ນປ່າວເສນາ
ຄ້ວງສຽງ ຟັ່ງເຟືອນໂຮງກ້ວາງ
ສູ້ບເດົ້າດາຫ້ວ ຜົ້ນຫລວງໄຫລອອກ
ໄປແວດລ້ອມ ຈັບໄກ້ຣົບມາ ໄວເຖ້ນ

ເມື່ອ ໄກ້ຣົບຄຳສັ່ງດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຕ້ອງຮ້ອງປ່າວເຕົ້າໂຮມກຳລັງຜົນ ທັນທີ ພໍແຕ່ໄດ້ຍິນສຽງຄ້ອງມຸກກະສິນຈຶ່ງເປັນເສນາຜູ້ອາວຸໂສກໍນຳກຳລັງຜົນ ມາ ໄວຍຸກັນ, ສຸລິຍົນ. ໄວຍູລາ ກໍພາກັນນຳພົນມາສົມທົບແລະຂັນອາສາຕາງພະ ຍາຍັກ.ພວກເຂົາຄຸຍໂມ້ວ່າສຳມະນຸດນ້ອຍໆຊິ ໄປຢ້ານບ່ອນໃດນັ້ນ,ຝ່າຍພັນ ທະມະຫາຍັກກໍສົ່ງຫນັກສົ່ງຫນາວ່າໃຫ້ຈັບ ໄດ້ໂຕເປັນໆມາເພາະຢາກ ເບິ່ງ ໜ້າ. ເມື່ອນຳກຳລັງ ໄປເຖິງກໍຈຶ່ງເຂ້ົ້າຊູ້ຫ້ວວ່າ ນ້ົງຕ້ອງ ເປັນອາ ຫານ ຂອງກູນັ້ນແຫລະນ້ົງຢ່າຫວັ່ງວ່າຊິ ໄດ້ຄືນເມືອເມືອງເກົ່າເມືອງຫລັງຂອງນ້ົງ ເລີຍເພາະກຳແພງຫີນສູງພຽງປາຍຕານ ໄດ້ອ້ອມນ້ົງ ໄວ້ຫມົດແລ້ວ.

ສ່ວນຫ້ວເພັດຊະລາດນັ້ນ ນ້ົງເບິ່ງແລະຟັງຄຳເວ້ົ້າອັນໂອ້ອວດ ສຳ ຫ້ວຂອງພວກຍັກ, ຫ້ວ ໄດ້ບອກກັບເຂົາວ່າດູລາເຖ້ົ້າຜົ້ນາມຍັກຖ່ອຍສູ ນ

ໃຈຫຍາບຊ້າກູຫ້າມບໍ່ຟັງແໜ້ນ. ສູຊິຫລັ້ງກິນເນື້ອຂອງກູນັ້ນຢ່າ ໄປຄິດເຫາະ ນິ
ແຕ່ອາຈົມຂອງກູນັ້ແຫລະຊິເອົາໃຫ້ສູກິນ, ເມື່ອ ພວກຍັກ ໄດ້ຍິນກໍຄຽດ ແຫ້
ຄຽດວ່າ ຈົ່ງນໍ້າກໍາລັ້ງເຂົ້າລ້ອມ, ຍັກຜູ້ເປັນຫົວໜ້າຈົ່ງຖາມຍັກພັນທຸ ລາ
ວ່າ ຢູ່ໃສມະນຸດນ້ອຍນັ້ນ ຄືວ່ານັ້ນນິລິດແຫ້, ພັນທຸລາຈົ່ງບອກວ່າດຽວນ ໄດ້
ກໍ່ກໍາແພງຫີນລ້ອມ ໄວ້ແລ້ວ, ມະນຸດນ້ອຍຜູ້ນນິລິດແຫ້ໃດ ນັ້ນແກ່ວງພະຂັ້ນ ໃຊ
ບາດໃດຕາພວກເຮົາມິ ອນຶດເຂົ້າໃກ້ບໍ່ ໄດ້ຈັກດ໊.

ແຕ່ນັ້ນຍັກນຸກລະສິ້ນ, ສຸລິຍົນແລະ ໄວຍຸລາດໃຈຂະໜາດກ້າຈາຕ້ານກ່າວ
ຫາມ, ສ່ວນຍັກ ໄວຍຸກັນນັ້ນເຕີະປາກເບ້ງນິ ຫາວຫນວດພ້ອມຫັ້ງກ່າວ ໂອ້ອວດ
ສໍ້ຫາວ່າຈະຈັບເອົາຫ້າວ ເພັດຊະລາດ ໄປຖວາຍພັ້ນທະມະຫາຍັກ ຜູ້ ເປັ້ນ
ໃຫ່ຍໃຫ້ ໄດ້. ເວ້ົາແລ້ວກໍ ສັ່ງກໍາລັ້ງ ເຂົ້າລ້ອມບຸກທັ້ນທີ ຍັກແຕ່ລະ ໂຕກໍ ສະ
ແດງລິດເດດກັ້ນຢ່າງສຸດສິ ມີ ເຊັ່ນຫອບຕົ້ນຍຸງຕົ້ນຍາງ, ຫອບຫີນຫອບ ຜາ
ແລະ ສ້ າລະພັດຕາມແຕ່ ຄິ ອອກ ໂຍນ ເຂົ້າ ໃສ່ ຫ້ າວ ຖ່ ງ ບົ ດ ກ ອ ມ ຂ ຽ ນ ວ ່ າ :

ບາງ ຕົ ວ ບ າ ຍ ເ ອົ າ ຕົ້ ນ	ຍ ຸ ງ ຍ າ ງ ຖ ຸ ້ ມ ໃ ສ ່
ບ າ ງ ພ ່ ອ ງ ຕ ິ ນ ຖ ິ ບ ້ ອ ນ	ຫ ິ ນ ຟ ້ ັ ງ ເ ກ ື ່ ອ ນ ທ ະ ລ າ ຍ
ບ າ ງ ຕ ົ ວ ບ າ ຍ ເ ອ ົ າ ກ ້ ອ ນ	ຫ ິ ນ ຫ ລ ວ ງ ຖ ຸ ້ ມ ໃ ສ ່
ບ າ ງ ພ ່ ອ ງ ຖ ອ ດ ຕ ົ ້ ນ ໄ ມ ້	ເ ຟ ື ່ ອ ນ ຟ ້ ອ ນ ແ ລ ່ ນ ມ າ
ອ ັ ນ ວ ່ າ ຝ ູ ງ ມ ານ ນ ັ ້ ນ	ທ ໍ ລ ິ ດ ທ ິ ຫ ລ າ ຍ ຢ ່ າ ງ
ບ ໍ ່ ອ າ ດ ນ ັ ບ ອ ່ ານ ອ ้ າ ງ	ຫ ມ ິ ດ ໄ ກ ້ ຊ ู ່ ເ ຊ ิ ว
ຄ ັ ນ ຫ າ ກ ເ ອ ົ າ ມ າ ໃ ກ ้	ບ າ ຄ ົ ນ ເ ພ ັ ດ ຊ ะ ລ າ ດ
ຫ ລ ิ ง ล ่ ้ ย ฐ ม	ບ າ ท ้ า ว น ่ ุ ง ห ้ ั ม
ฝ ู ง ห ม ่ ู พ ิ ้ น ผ ล ้ อ ม	ບ า ค ม ข ้ ั ้ น ย อ ด
ห ล ิ ง ล ่ ้ ย ฐ ม	ບ า ท ้ า ว อ ู ่ ส ะ บ า ย

ເຂົ້າຈຶ່ງຮວຍມີນໃຫ້ ເປັນງູຕົວໃຫ່ຍ
ໃຫ້ໄຕ່ເຂົ້າ ຫາທ້າວຜູ້ກເອົາ
ຄັ້ນວ່າງູຖຶງທ້າວ ເລີຍຫາຍເສຍເປົ່າ
ບາງພ່ອງມີນເປົ່າບ້ວງ ຕາມລົມຫມາຍຜູ້ກ ບານັ້ນ
ຄັ້ນວ່າ ໄປຮອດທ້າວ ຫາຍຈ້ອຍເປົ່າແປ ເຈົ້າເອີ

ບັນດາຍັກທັງຫລາຍຮັດທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຕາມທີ່ເຂົ້າມີລິດເດດແນວໃດນັ້ນ ທັງຝົນຫອກຝົນດາບຫລືເປົ່າໃຫ້ເກີດໄຟໄໝ້ຮັດແນວໃດກໍ່ບໍ່ຖອງຖຶງ ໄດ້ເຂົ້າໄດ້ເອົາກຳລັງອ້ອນພ້ອນທັງສະແດງລິດເດດຢູ່ເປັນເວລາຖຶງ 3ມື້ ແຕ່ທ້າວກໍຍັງຢູ່ຢ່າງສະບາຍລື້ນ້ມືຫຍັງເກີດຂຶ້ນ.

ເມື່ອສະພາບເປັນແນວນ້ັ້ນທ້າວຈຶ່ງຄິດຂະນຶ່ງໃນໃຈວ່າ ກູນ້ຈະຕາມ ຫາ ເມຍຜິດຊຶ່ມາເສຍເວລານຳຍັກພວກນ້ສາແລ້ວ, ທ້າວຈຶ່ງຈັບເອົາດາບສ້ັ ຄັ້ນ ໄຊແລະຕະບອງຜິດແລ້ວຫະຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດພ້ອມທັງກວັດແກ່ວງ ດາບ ແສງດາບກ້າປານຟ້າຜ່າ ເມື່ອງທັງເອົາດາບຟັນຫົວພວກຍັກ ເບິ່ງພວກ ຍັກ ພາກັນຕາຍເດຍລະດາດຫົວຂາດຟ້ັງກະເດນກ້ັ້ງທີ່ວ່ດິນ. ທ້າວຍັງໃຊ້ມ້ືຊ້ ບອກ ວ່າຢຸ່ນ້ທ່ີຕາຍໄປແລ້ວ ນ້ັ ຢ່າໃຫ້ມັນເອົາຫົວມາຕ່ໍ້ຄືນໄດ້ດັດຂາດ, ທ້າວ ທັງ ວ້ໍາທັງໃຊ້ດາບຟັນພວກເຂົ້າຢ່າງມັນມື, ພວກເຂົ້າຕາຍແທ້ຕາຍວ່າ. ການ ຕ່ໍ້ສູ້ໄດ້ຮັດໃຫ້ຍັກຊຶ່ນຸກລະລົນ, ສຸລິຍົນແລະພັນທຸລາ..ຕາຍຄາສະໜາມ ຣົບ ຍັງແຕ່ໄວຍຸກັນແລະ ໄວຍຸລາດຈ່ອຍກັນໃຊ້ມີນເປົ່າເອົາລູກນ້ອງແຕ່ວ່າ ເປົ່າ ແນວໃດກໍ່ບໍ່ຄືນມາໄດ້. ດັ່ງນ້ັ້ນຈຶ່ງຮັດໃຫ້ເຂົ້າຮູ້ດຂົ້ນຄຸງໃຈຈຶ່ງຈັບຕະບອງ ຫະຍານເຂ້ົ້າໃສ່ທ້າວຜິດຊະລາດທັງຮ້ອງສ່ັ ກຳລັງພົນບຸກບ່ໍ້ຕ້ອງຢ້ານ ມັນ ມະນຸດນ້ອຍໆຄົນດຽວ. ຍັກ ໄວຍຸລາດວ້ົາວ່າແຕ່ກ່ອນໜ້ັ ຈະຈັບເອົາ ທັງ ເປັນຈຶ່ງເສຍເຊ່ິງໃຫ້ມັນ, ບັດນ້ພວກເຮົາຕ້ອງຟັນມັນໃຫ້ຕາຍໄປເລ້ີຍ.

ຈາກນັ້ນນັ້ນຮົບກໍເລີ່ມຂຶ້ນອີກໂດຍແມ່ນຝ່າຍຍັກນໍ້າກໍ່ລ້ຽງເຂົ້າບຸກສະແດງ ລິດເດດປະຕິຫານຕ່າງໆນາໆແຕ່ວ່າເຮັດແນວໃດກໍສຸດປັນຍາບໍ່ສາມາດຈະ ໃຊ້ອິດທິລິດນັ້ນເຂົ້າທໍລາຍທ້າວ ໄດ້ເລີຍ, ສະນັ້ນຍັກ ໄວຍຸລາດຈຶ່ງຍິງ ສອນ ເຂົ້າໃສ່ທ້າວ, ແຕ່ທ້າວ ໄດ້ໃຊ້ຕະບອງແກ່ວງຮັບກັບລູກສອນເຮັດໃຫ້ລູກສອນ ຫັກມຸ່ນທະລາຍໄປໝົດ. ເມື່ອເຫັນເປັນແນວນັ້ນຍັກ ໄວຍຸກັນຈຶ່ງຍິງສອນ ໄປ ໃສ່ຕົ້ນ ສຽງດັງປານວ່າແຜ່ນດິນແຜ່ນຟ້າຈະພັງພິນາດຈິບຫາຍ, ແຕ່ວ່າ ລູກ ສອນບໍ່ ໄດ້ ໄປຫາທ້າວແຕ່ປະການໃດ ອັນນີ້ຍ້ອນເຕໂຊເຈົ້າກຸມມານຜູ້ ປະ ເສີດ ໄດ້ລົງມາເກີດເປັນສິນນຸນພະອິນຄອຍເບິ່ງແຍງຢູ່ຕະຫລອດເວ ລາ ແລະອີກອັນໜຶ່ງກໍເປັນເພາະພະລັສຕາ ໄຟ ໄດ້ສິດສອນເວດມົນຄາຖາດີ ທຸກ ຢ່າງ ໃຫ້ທ້າວ.

ຖ້າຫາກຈະປ່ອຍປະ ໃຫ້ແຕ່ຍັກບຸກຝ່າຍດຽວກໍເຫັນວ່າບໍ່ສົມຄວນແລະ ອີກ ອັນໜຶ່ງຖ້າຈະມາອີ່ແອ້ກັບເຂົາຢູ່ກໍຈະເສຍເວລາໃນການເດີນທາງດັ່ງ ນັ້ນ ທ້າວຈຶ່ງທະຍານເຂົ້າສູ້ກັບພວກເຂົາດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ແຕ່ນັ້ນມາຕາມທ້າວ	ທະຍານຕຶບເຂົ້າໃສ່
ຟັນປ່າຍເປື້ອງ	ຂວາຊ້າຍຊຸ່ພາຍ
ຜີຕາຍລົ້ນ	ເມືອງນອງຂຶ້ນໄຂ່ວ
ຍັກໃຫ່ຍຢ້ານ	ທະຍານເຕັ້ນແລ່ນຄືນ
ບາຕາມທ້າວ	ສະເດັດຕາມເລີຍໄລ່
ບາງພ່ອງເຂົ້າປ່າໄມ້	ໄປຊົ້ນຫລົບຫົນ
ບາງພ່ອງຕຳຕີ້ທ້າວ	ທະຍານລົງເໜອຮ່ອມ
ຍັກໂຍບຄ້ານ	ຄືນເຂົ້າສູ່ເມືອງ
ບາບ່າວທ້າວ	ເລີຍໄລ່ຕາມໄປ

ເຖິງແດນເມືອງ ຊື່ວພິຄາວມ້ີ
ໂສມສະເຫລົ້າທ້າວ ເຊົ້າແຮງພັກເມ້ືອຍ
ເທ້ົາມ້ົງແລ້ວ ເຊົ້າຢ້ັງຣີ້ມ ໄຊ
ຝ້ງວ ໝູ້ ຜ ໄຫລ ເຂ ້ົ ຳ ເຖິງ ເມືອງ ທ ນ ຄ ອ ບ
ພ ນ ທ ະ ມ ະ ຫ າ ຍ ັ ກ ທ ້ ົ າ ວ ໃ ຈ ກ ້ າ ໂ ກ ດ ເ ຄ ັ ມ
ຕ ນ ຫ ຳ ພ ້ ົ ນ ໂ ຮ ງ ຫ ລ ວ ງ ຄ ິ ຈ ັ ກ ແ ຕ ກ
ພ າ ດ ງ ຕ ້ າ ນ ສ ຽ ງ ກ ້ າ ຟ າ ດ ຫ ມ ອ ນ
ສ ົ ງ ວ ່ ຳ ຢ ຸ ດ ຍ ່ ອ ນ ຢ ້ ຳ ນ ຫ ັ ກ ໂ ຍ ນ ຄ ື ນ ມ າ ນ ດ
ອ ັ ນ ວ ່ ຳ ໂ ຍ ທ າ ທ ານ ອ ອ ກ ໄ ປ ຫ ລ າ ຍ ລ ້ ານ
ສ ົ ງ ຊ ິ ໄ ປ ກ ົ ວ ຢ ້ ຳ ນ ຈ ຳ ຍ ດ ຽ ວ ມ ະ ນ ຸ ດ ຊ ຳ ດ ສ ັ ນ ນ
ອ ັ ນ ວ ່ ຳ ລ ິ ດ ເ ດ ດ ກ ້ ຳ ມ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ກ ່ ຳ ລ ື ນ ດ
ຝ ່ າ ຍ ຍ ັ ກ ໄ ດ ຍ ຸ ກ ັ ນ ກ ໍ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ຂ ານ ຫ ູ ນ ລ າ ຍ ງ ານ ໃ ຫ ້ ພ ັ ນ ທ ະ ມ ະ ຫ າ ຍ ັ ກ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ
ໃ ຫ ່ ຍ ຮ ູ ້ ຊ ຸ ປ ະ ກ ານ ຫ ັ ງ ເ ວ ້ ົ າ ວ ່ ຳ ຄ ັ ນ ພ ະ ອ ົ ງ ບ ໍ ່ ລ ຽ ງ ກ ໍ ແ ມ ່ ນ ຕ າ ຍ ຫ ໍ ່ ມ ັ ້ ນ ແ ຫ ລ ະ ເ ພ າ ະ
ວ ່ ຳ ມ ະ ນ ຸ ດ ນ ້ ອ ຍ ຜ ູ ້ ນ ຫ າ ກ ມ ີ ລ ິ ດ ເ ດ ດ ກ ້ ຳ ແ ຂ ງ ແ ຮ ງ ພ ວ ກ ຜ ູ ້ ຂ ຳ ໃ ຊ ້ ຫ ມ ິ ດ ວ ິ ຊ ຳ ອ ຳ
ຄ ນ ແ ຕ ່ ບ ໍ ່ ສ ຳ ມ ຳ ດ ຈ ະ ຈ ັ ບ ຕ ົ ວ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ໄ ດ ້ ເ ມ ື ່ ອ ຫ ຍ ັ ບ ເ ຂ ້ ຳ ໄ ປ ໃ ກ ້ ງ ກ ໍ ບ ໍ ່ ສ ຳ ມ ຳ ດ ຈ ະ
ເ ຫ ັ ນ ຕ ົ ວ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ ໄ ດ ້ ເ ພ າ ະ ມ ຶ ດ ໄ ປ ຫ ມ ຶ ດ ພ ະ ອ ົ ງ ເ ອ ີ ຍ . ຍ ັ ກ ໄ ດ ຍ ຸ ກ ັ ນ ເ ລ ່ ຳ ວ ່ ຳ
ເ ມ ື ່ ອ ຈ ັ ບ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ກ ໍ ພ ອ ມ ກ ັ ນ ຈ ະ ຂ ້ ຳ ໃ ຫ ້ ຕ າ ຍ ແ ຕ ່ ວ ່ ຳ ເ ຮ ັ ດ ແ ນ ວ ໃ ດ ກ ໍ ບ ໍ ່ ສ ຳ ເ ລ ັ ດ , . . ມ ັ ນ
ໄ ດ ້ ເ ຫ າ ະ ຂ ຶ ້ ນ ສ ູ ່ ອ າ ກ າ ດ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ໃ ຊ ້ ດ າ ບ ຟ ັ ນ ກ ຳ ລ ັ ງ ພ ົ ນ ຕ າ ຍ ເ ດ ຍ ລ ະ ດ າ ດ ແ ລ ະ
ຊ ຸ ມ ທ ີ ຕ າ ຍ ກ ໍ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ຈ ະ ເ ປ ຳ ຄ ຶ ນ ມ າ ໄ ດ ້ ຍ ິ ງ ໄ ປ ວ ່ ຳ ນ ັ ້ ນ ພ ະ ຍ າ ທ ີ ເ ປ ັ ນ ຫ ົ ວ ໜ ້ ຳ
ແ ຕ ່ ລ ະ ຂ ະ ບ ວ ນ ກ ໍ ຕ າ ຍ ໄ ປ ຕ ື ມ ອ ີ ກ ຈ ຶ ງ ຂ ໍ ໃ ຫ ້ ພ ະ ອ ົ ງ ໄ ດ ້ ກ ະ ລ ຸ ນ າ ໂ ຜ ດ ຜ າ ຍ ຕ ົ ວ ຂ ້ ຳ
ແ ດ ່ ຖ ອ ນ .

ເ ມ ື ່ ອ ພ ັ ນ ທ ະ ມ ະ ຫ າ ຍ ັ ກ ໄ ດ ້ ຟ ັ ງ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ຮ ້ າ ຍ ຂ ຶ ້ ນ ຈ ົ ນ ຄ ັ ງ ແ ດ ງ ປ ານ ໄ ຟ ຕ ື ມ ທ ຳ

ພື້ນໂຮງສະນັ້ນທາງປາກກໍຄຸຍໂມ້ວ່າໃນເຂດນີ້ເຂົ້າກໍລືກູຜູ້ດຽວນີ້ໃຜແດ່ທີ່ ຈະມີລິດເດດລົ້ນກູໄປໄດ້, ມັນກູຊິໄປຕັດຄົນຖິ້ມ, ອັນພໍປານມະນຸດນ້ອຍໆບໍ່ ທໍ້ຝຸ່ນຕົນກູດອກ, ແມ່ນວ່າກູຊິກິນມັນກໍບໍ່ຊຸນຮອດແຂ້ວຂອງກູຈ້ຳເປັນຫຍັງມັນ ຈຶ່ງອວດອ້າງເດີນທາງມາຕາຍລ້ຳໆ ວ່າແລ້ວພະຍາຍັກກໍສະແດງລິດ ອັນ ເປັນຕາຢ້ານອອກມາຄືນລະນິດຕົວຂອງມັນໃຫ້ໃຫ່ຍສູງຊື່ວລຳຕານສາມ ຕົ້ນ ມືຍົນປົ່ງອອກມາທົ່ວຕົວຍາວມືສິດຈຳພໍປານຍົນຫມູປ່າ, ມີແຂນປົ່ງອອກ 8 ແຂນແຕ່ລະແຂນມືກໍຄຳດາບກຳຫອກ ກຳທະນູ ກຳລູກສອນ, ຕາແດງ ເຂັ້ມ ເປັນແສງເມືອງມານ ປາກຄາບແກ້ວເຟັນແຂ້ວທໍ່ວ, ຫູກໍວາງ 3 ວາປາຍ ສອກ, ຕາກໍໃຫ່ຍປານລຳຕານ ສະແດງທ່າພ້ອນແອະພ້ອນແອ່ນທັງປະ ກາດ ວ່າບໍ່ຢ້ານຫຍັງຫມົດ.

ພ້ອມດຽວກັນນັ້ນ ເສນາຖ້ຳພະຍາຜ້ຳເລືອດກັບທັງຟ້າເກືອນພ້ອມ ກໍ ມາອາສາຕາຍຕາງພັນທະມະຫາຍັກຜູ້ເປັນໃຫ່ຍ. ຈຳນວນພະຍາຜຫມາຣອງ ຣັບຕາຍຕາງນັບໄດ້ 12 ຕົວ ສ່ວນເສນາອາມາດນັ້ນມີ 4 ຝັນ ຈຶ່ງ ລ້ວນ ແຕ່ມີລິດເດດທຸກຕົວ. ຂະບວນແຫ່ພັນທະມະຫາຍັກອອກສູ່ສະໜາມຣົບ ເປັນ ຂະບວນທີ່ມືດຟ້າມົວດິນ ເພາະວ່າມີທັງກຳລັງໜ້າດິນແລະກຳລັງທາງ ອາ ກາດ.

ກ່າວເຖິງທ້າວເພັດຊະລາດ ເມື່ອໄດ້ເຫັນຂະບວນຍັກມືດຟ້າມົວດິນ ມາ ຄືແນວນັ້ນ ທ້າວຈຶ່ງຄະນຶງເຖິງບຸນຄຸນຂອງພະລີສີຕາ ໄຟແລະຄຸນຂອງພະອິນ ແລ້ວຈຶ່ງຍົກໃຫ້ເປັນຕຽງຄຳແລ້ວຈຶ່ງນອນຫລົນສະບາຍ. ເພື່ອເປັນ ການ ປ້ອງກັນຕົວເອົາໄວ້ທ້າວຈຶ່ງຊຸມອັນຮອບຕົນເອງບໍ່ໃຫ້ຍັກເຫັນໄດ້, ວິງອ້ອມ ທຸຍນເປັນເໝືອນກຳແພງໃຫ່ຍ ຢູ່ຫ່າງຕົວຂອງທ້າວປະມານ 20 ວາ ສາ ມາດກັ້ນກາງບໍ່ໃຫ້ຝູງກຳລັງເຂົ້າໃກ້ໄດ້, ເມື່ອພະຍາຍັກແນມເຫັນທ້າວ ນິ່ງ

ຢູ່ຈຶ່ງຄິດໃນໃຈວ່າ ອັນນີ້ນັ້ນຕ້ອງພາເມຍມາພັກຢູ່ຫນ. ຕໍ່ມາທ້າວຜັດ ຊະ ລາດໄດ້ເຫາະຂຶ້ນສູ່ອາກາດຢູ່ເທິງຫົວຂອງພະຍາຍັກ, ດັ່ງນັ້ນພະຍາ ຍັກຈຶ່ງ ຄຽດຢ່າງໃຫ່ຍ ທະຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດພ້ອມດ້ວຍກຳລັງພົນ 3 ແສນເພື່ອປົກ ລ້ອມທ້າວເອົາໄວ້, ຍັກທຸກໂຕຖືອາວຸດຄົບມືກວັດແກ່ວງຕະບອງເຂົ້າໃສ່ ທັນ ທ. ທ້າວຜັດຊະລາດຈຶ່ງໃຊ້ຕະບອງປັກປ່າຍອາວຸດຂອງຍັກຖົມຢ່າງສະບາຍ ສະບາຍ ແຕ່ກຳລັງຂອງຍັກກໍບ່ຍອມງ່າຍໆຫຸ້ມເຂົ້າໃສ່ຈົນມືດຟ້າມົວດິນພ້ອມ ທັງໃຊ້ລີ້ດເດດຕ່າງໆໃສ່ທ້າວ, ແຕ່ທ້າວກໍ ໄດ້ຕໍ່ສູ້ຄືນຢ່າງອົງອາດກ້າ ຫານ ເຮັດໃຫ້ພວກເຂົ້າຕາຍເດຍລະດາດຕາມພື້ນດິນ. ທ້າວຜັດຊະລາດຄົນດຽວ ສູ້ກັບຍັກເປັນແສນໆແຕ່ທ້າວກໍບ່ຢ້ານບ່ກົວເຂົ້າຈັກດ໊ເລີຍ ທັງຖືວ່າເປັນຄາມ ສະໜຸກອີກຊ້ຳ.

ການສູ້ຮົບກັນດຳເນີນມາຈົນເຖິງຕອນບ່າຍທ້າວຈຶ່ງຄິດວ່າ ຄາວນ໊ຕ້ອງຂ້າ ເຂົ້າໃຫ້ຕາຍຫມົດວ່າແລ້ວກໍບາຍເອົາດາບກາຍຍະສິດສັ້ນໄຊກວັດ ແກ່ວງ ແສງດາບຕ້ອງຕາຄົນມືດມົວ, ເມື່ອເຫັນວ່າຍັກທັງຫລາຍຕາມົວແລ້ວທ້າວຈຶ່ງ ຟັນເຂົ້າໃຫ້ລົ້ມຕາຍນັບບ່ ໄຂ່ວ ເລືອດຊະລົງເຕັມດິນ, ພະຍາຍັກເຫັນດັ່ງ ນັ້ນ ກໍຟ້າວເສກນົນເປົ່າເອົາລູກນ້ອງຄືນມາແລະ ເພີ່ມຂຶ້ນຫລາຍກ່ວາເກົ່າ. ທ້າວ ຜັດຊະລາດຈຶ່ງຊ໊ົມບອກວ່າຊຸມ ທ໊ ຕາຍໄປແລ້ວຢ່າ ໄດ້ຄືນມາດັດຂາດ.

ຈາກນັ້ນສູ້ຮົບຕອນນ ຍັກຈຳນວນ ທ໊ ຕາຍ ກໍ ພາກັນແຕກ ໜ ໄປຈາກ ທ້າວ ທັງ ພ ່ອງ ເວ ນ ດ ່ າ ທ ້ າ ວ ວ ່ າ ເດັກ ນ ້ ອ ຍ ໆ ສ ົ ງ ວ ່ າ ມ ີ ລ ິ ດ ເດ ດ ແ ທ ້ ຂ ້ າ ພ ັ ກ ພ ວ ກ ຂ ອ ງ ພ ວ ກ ເ ຮ ົ າ ຕ າ ຍ ແ ທ ້ ຕ າ ຍ ວ ່ າ , ເ ອ ົ າ ເ ຫ າ ະ ດ ຽ ວ ນ ຄ ່ ໍ ແ ລ ້ ວ ຂ ໍ ພ ັ ກ ຜ ່ ອ ນ ເ ອ ົ າ ແ ຮ ງ ກ ່ ອ ນ ມ ື ້ ນ ີ ້ ຈ ຶ ່ ง ສ ູ ້ ກ ັ ນ ໃ ຫ ່ ມ . ເ ມ ື ່ ອ ຍ ັ ກ ແ ຕ ກ ໜ ໄ ປ ພ ັ ກ ເ ພ ື ່ ອ ທ ້ ອ ນ ໂ ຣ ມ ກ ຳ ລ ັ ง ກ ັ ນ ນ ັ ້ ນ , ท ้ า ว ผ ั ด ช ะ ล า ด ก ็ ล ิ ง ม า ส ู ่ พ ื ้ น ด ิ น พ ั ก ผ ่ อ น อ ย ่ า ง ส ะ บ า ย บ ่ เ ก ื อ ด บ ่ ร ้ อ น แ ม ว ใ ด .

ເຊ້ຳມື້ຕໍ່ມາຍັກກໍໂຮມກຳລັງພົນໄດ້ຢ່າງຫລວງຫລາຍແລ້ວເຄື່ອນທັບ ໄປ
ຫາທ້າວ, ຄາວນັ້ນເຂົາເວົ້າກັນວ່າ ຕ້ອງຕັ້ງທັບຢູ່ ຫ່າງໆແລ້ວຈຶ່ງຍິງສອນໄປ
ໃສ່ເອົາ ຖ້າຫາກເຂົ້າໄປໃກ້ຄືເກົ່າແມ່ນເສຍໄຊ ໃຫ້ນັບອົກເພາະມັນ ມີ
ລິດເດດກ້າກ່ວາພວກເຮົາຂ້າແນວໃດມັນກໍບໍ່ຕາຍ. ຝ່າຍທ້າວເພັດຊະລາດ
ຮູ້ວ່າຍັກຍົກຂະບວນມາໃຫ່ມ ກໍຈຶ່ງຍົມລະນຶກເຖິງພໍ່ພະລີສີຕາ ໄຟແລ້ວກໍເສກ
ຄາຖາປ້ອງກັນຕົວ ເອົາໄວ້ ໂດຍບໍ່ຢ້ານບໍ່ກົວຈັກໜ້ອຍ.

33. ພັນທະມະຫາຍັກຕາຍ.

ບັ້ນສັ້ຣົບຄັ້ງນ້ັຍັກ ໄດ້ຍິງສອນຂ້ຳ ໃສ່ທ້ຳວ ເພ້ັດຂະລາດ ສຽງດັ້ງ ປານ ແຜ່ນ ຟ້ຳ ແຜ່ນດິນ ຈະ ມ້ຳ ງມຸ່ນ, ແຕ່ ວ່ຳ ສອນ ທ້ຍິງ ໄປ ນ້ັນ ບ່ ໄດ້ ໄປ ໃກ້ ທ້ຳວ ເລີຍ ບ່ ຮ້ ວ່ຳ ມ້ນ ໄປ ທ່ຳ ງ ໃດ ໝ້ົດ. ແຕ່ ພວກ ພະ ຍຳ ຍັກ ທ້ັງ ຫລຳ ຍ ກ ໍ ບ່ ຍອມ ງ່ຳ ຍ ໆ ຈ້ົ່ງ ພ ຳ ກ ັ ນ ໃ ຊ ້ ວ ິ ຊ ຳ ອ ຳ ຄ ົ ມ ເ ສ ກ ໃ ຫ ້ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ນ ້ ຳ, ເ ປ ັ ນ ໄ ຟ, ເ ປ ັ ນ ບ ້ ວ ງ ບ ຳ ດ ແ ລ ະ ອ ຶ ນ ໆ ແ ຕ ່ ກ ໍ ເ ຮ ັ ດ ຫ ຍ ັ ງ ໃ ຫ ້ ທ ້ ຳ ວ ບ ່ ໄ ດ ້ ຈ ົ ນ ພ ະ ຍ ຳ ຍ ັ ກ ຫ ລ ຳ ຍ ຕ ົ ວ ອ ່ ອ ນ ກ ຳ ລ ັ ງ ໃ ຈ.

ນ ັ ບ ແ ຕ ່ ເ ລ ີ ່ ມ ສ ັ ້ ຣ ົ ບ ກ ັ ນ ບ ັ ້ ນ ທ ີ ສ ອ ງ ນ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ ຳ ໄ ດ ້ 7 ວ ັ ນ 7 ຄ ື ນ, ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ຳ ວ ເ ພ ້ ັ ດ ຂ ະ ລ ຳ ດ ຈ ຶ ່ ງ ເ ວ ົ ້ ຳ ນ ອ ກ ພ ວ ກ ເ ຂ ົ ້ ຳ ວ ່ ຳ ພ ວ ກ ສ ູ ຢ ່ ຳ ມ ຳ ຈ ່ ອ ງ ລ ້ ຳ ງ ຈ ່ ອ ງ ຜ ຳ ນ ກ ູ ເ ຫ ຳ ະ, ກ ູ ມ ຳ ຊ ອ ກ ຫ ຳ ເ ມ ຍ ຂ ອ ງ ກ ູ ຕ ່ ຳ ງ ຫ ຳ ກ ບ ່ ແ ມ ່ ນ ຊ ິ ມ ຳ ຣ ົ ບ ມ ຳ ຂ ້ ຳ ກ ັ ບ ໃ ຜ ມ ່ ຳ, ຄ ັ ນ ຫ ຳ ກ ກ ູ ພ ້ ົ ເ ມ ຍ ກ ູ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ຈ ະ ພ ຳ ນ ຳ ງ ກ ັ ບ ຄ ື ນ ບ ້ ຳ ນ ເ ກ ີ ດ ເ ມ ື ອ ງ ນ ອ ນ ຂ ອ ງ ກ ູ ໂ ລ ດ. ຝ ່ ຳ ຍ ພ ັ ນ ທ ະ ມ ະ ຫ ຳ ຍ ັ ກ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ໃ ຫ ຍ ່ ກ ວ ່ ຳ ຫ ມ ູ ່ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ພ ໍ ປ ຳ ນ ຖ ອ ກ ນ ້ ັ ນ ໃ ສ ່ ໄ ຟ ຮ ້ ຳ ຍ ຢ ້ ົ ນ ຢ ່ ຳ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ຝ ້ ຳ ວ ທ ະ ຍ ຳ ນ ຕ ິ ນ ອ ອ ກ ໄ ປ ສ ະ ແ ດ ງ ລ ິ ດ ດ ເ ດ ດ ໃ ຫ ້ ທ ້ ຳ ວ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ມ ີ ແ ຂ ນ 8 ແ ຂ ນ ຖ ື ທ ະ ນ ູ ຄ ົ ນ ມ ີ ກ ວ ັ ດ ແ ກ ່ ວ ງ ໄ ປ ມ ຳ ໆ ເ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ພ ູ ຜ ຳ ປ ่ ຳ ໄ ມ ້ ຫ ັ ກ ເ ປ ັ ນ ລ ່ ຳ ວ ໄ ປ ໝ ົ ດ, ແ ຕ ່ ທ ້ ຳ ວ ເ ພ ້ ັ ດ ຂ ະ ລ ຳ ດ ກ ໍ ບ ່ ໄ ດ ້ ຢ ຳ ນ ຈ ັ ກ ດ ີ ແ ຕ ່ ຄ ິ ດ ວ ່ ຳ ຕ ິ ນ ເ ອ ງ ໄ ດ ້ ມ ຳ ເ ສ ຍ ເ ວ ລ ຳ ເ ດ ີ ນ ທ ຳ ງ ຢ ູ ່ ນ ຳ ຍ ັ ກ ພ ວ ກ ນ ັ ້ ຕ ົ ວ 7 ມ ື ້ 7 ຄ ື ນ ແ ລ ້ ວ.

ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ທ ້ ຳ ວ ຈ ຶ ່ ງ ຕ ັ ດ ສ ິ ນ ໃ ຈ ຊ ຸ ມ ື ໄ ປ ໃ ສ ່ ຝ ູ ງ ມ ຳ ນ ທ ້ ັ ງ ຫ ລ ຳ ຍ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ບ ບ ອ ກ ວ ່ ຳ

ພວກສູຫົ້ງແຫລ້ງຫົ້ງນາຍຈຶ່ງພ້ອມກັນກາຍເປັນຄົ້ງແຂ້ງ ດຽວນ້ ແຕ່ໃຫ້ສູຍັງ ສາມາດປາກເວ້ົ້າໄດ້.

ພໍແຕ່ສຸດຄຳສັ່ງ ພວກຍັກຫົ້ງແຫລ້ງຫົ້ງນາຍກໍພາກັນຄົ້ງແຂ້ງນອນ ດາຍ ລະດາດປານຂອນໄຮ່ ອາວຸດຢູ່ມືກໍຕົກອອກໝົດ, ສະເພາະພະຍາຍັກຜູ້ເປັນ ໃຫ່ຍນັ້ນນອນຢຽດຮັດຄົ້ງແຂ້ງແນນເບິ້ງພໍປານພູຜາລ້ົ້ມ.ຊ້ ບ່ໜ້ຳແຂນຫົ້ງ 8 ກໍມະຫັນມະຫາຍໄປ ຍັ້ງແຕ່ສອງແຂນແລະຕີນຕົວກໍຫ້ຳມະດາ.ແຕ່ຍັກມັນ ກໍບ່ຍອມຖ້ມສັນດານຂອ້ງຄວາມເປັນຍັກ, ມັນຈຶ້ງບອກຫ້ົ້ວເພ້ົ້ດຊະລາດ: ວ່າ ຈຶ່ງຂ້ົ້ານ້ ໃຫ້ຕາຍເສຍດີ້ກ່ວ້ານ້ ຈະຍັ້ງມ້ ຊ້ ວ້ິດຢູ່ຢ່ ້ານ້ ອັບອາຍຂ ້ານ້ ໜ້ານ້ ເສນ ້ານ ້ ມ ານ ແລະໝ ່ ເຫ ບ ພ ະ ເຈ ້ ານ ້ ຫ ້ ງ ຫ ລ ານ ແລ ະ ມ ້ ງ ຊ ້ ວ ່ ານ ແ ນ ວ ໃ ດ ແ ຫ ້ ນ ມ ານ ຕ ້ ຈ ່ ວ ່ ານ ມ ້ ລ ິ ດ ມ ້ ດ ດ ເ ໜ ້ ອ ນ ນ ້ , ຂ ້ ານ ້ ຕ ້ ມ ້ ງ ຂ ້ ານ ້ ນ ້ ຖ ້ ມ ດ ຽ ວ ນ ້ ໂ ລ ດ , ນ ້ ນ ້ ອ ານ ແ ຫ ້ ອ ານ ຍ ວ ່ ານ ນ ້ ມ ັ ນ ແ ມ ່ ນ ກ ະ ສ ັ ດ ຍ ັ ກ ຫ ົ ້ ງ ຫ ລ ານ ໃ ນ ເ ມ ້ ອ ເ ສ ຍ ປ ຽ ນ ໃ ຫ ້ ມ ້ ງ ແ ໜ ວ ່ ານ ນ ້ ຕ າ ຍ ດ ີ ກ ່ ວ ້ ານ .

ຫ ້ ວ ເ ພ ້ ດ ຊ ະ ລ ານ ດ ຈ ຶ ່ ງ ບ ອ ກ ຍ ັ ກ ວ ່ ານ ເ ຮ ົ ້ ານ ບ ່ ແ ມ ່ ນ ຄ ົ ນ ໂ ລ ເ ລ ຂ ໂ ຫ ດ ສ ານ ານ ຕ ີ ພ ວ ກ ໂ ຕ ດ ອ ກ , ເ ຮ ົ ້ ານ ແ ມ ່ ນ ພ ະ ອ ິ ນ ສ ິ ່ ງ ລ ົ ງ ນ ານ ເ ປ ັ ນ ກ ະ ສ ັ ດ ບ ່ ຫ ່ ອ ນ ທ ຳ ບ ານ ຄ ວ ນ ກ ັ ບ ໃ ຜ ຫ ມ ົ ດ . ເ ຮ ົ ້ ານ ພ ້ ອ ມ ແ ລ ້ ວ ທ ີ ຈ ະ ເ ປ ່ ານ ເ ອ ົ ້ ານ ່ ານ ພ ້ ອ ມ ດ ວ ຍ ເ ສ ນ ້ ານ ້ ຫ ົ ້ ງ ຫ ມ ົ ດ ຄ ຶ ນ ນ ານ ຢ ູ ່ ດ ອ ກ , ອ ັ ນ ນ ້ ເ ຮ ົ ້ ານ ພ ຽ ງ ແ ຕ ່ ຮ ັ ດ ຫ ລ ົ ນ ຊ ຶ ້ ງ ພ ໍ ໃ ຫ ້ ່ ານ ຮ ູ ້ ລ ິ ດ ດ ດ ທ ໍ ່ ນ ້ ນ ແ ຫ ລ ະ ເ ຮ ົ ້ ານ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ໝ ານ ຍ ຈ ະ ນ ານ ຮ ັ ດ ສ ິ ງ ຄ ານ ມ ຫ ຍ ັ ງ ເ ຮ ົ ້ ານ ານ ຊ ອ ກ ຫ ານ ເ ມ ຍ ເ ຮ ົ ້ ານ ຕ ່ ານ ງ ຫ ານ , ພ ວ ກ ສ ູ ເ ຈ ້ ານ ຫ ານ ກ ານ ານ ຣ ານ ວ ້ ກ ່ ອ ນ ຊ ຶ ້ ງ ກ ໍ ເ ລ ີ ຍ ສ ະ ແ ດ ງ ໃ ຫ ້ ໄ ດ ້ ເ ຫ ັ ນ ສ ື ມ ະ ນ ຸ ດ ນ ້ ອ ຍ ໆ ຢ ່ ານ ເ ຮ ົ ້ ານ ລ ອ ງ ເ ບ ິ ້ ງ , ່ ານ ຢ ່ ານ ຢ ຽ ດ ຍ ຶ ມ ຫ ລ ື ຜ ູ ກ ກ ຳ ຈ ່ ອ ງ ເ ວ ນ ຫ ຍ ັ ງ ກ ັ ບ ເ ຮ ົ ້ ານ ເ ລ ີ ຍ .

ພ ັ ນ ທ ະ ມ ະ ຫ ານ ຍ ັ ກ ຍ ັ ້ ງ ໂ ມ ໂ ຫ ໂ ຫ ໂ ສ ້ ນ ຕ ື ມ ມ ັ ນ ຮ ້ ານ ຍ ັ ້ ງ ຢ ້ ນ ້ ນ ້ ກ ູ ນ ແ ມ ່ ນ ພ ະ ຍ ານ ຍ ັ ກ ໂ ລ ກ ລ ີ ທ ັ ້ ງ ຄ ້ ານ ຍ ແ ຕ ່ ນ ານ ເ ສ ຍ ທ ່ ານ ໃ ຫ ້ ຄ ິ ດ ແ ນ ວ ນ ້ ມ ທ ານ ງ ່ ດ ຽ ວ ແ ຕ ່ ຕ ານ ຍ . ຂ ້ ່ ານ ຈ ຶ ່ ງ ຂ ້ ານ ເ ຮ ົ ້ ານ ດ ຽ ວ ນ ້ ຖ ້ ານ ບ ່ ຍ ອ ມ ຂ ້ ານ ເ ຮ ົ ້ ານ ຈ ະ ຂ ອ ດ ນ ກ ຳ ຫ ້ ຳ ເ ວ ນ ກ ັ ບ ່ ານ ຕ ະ

ຫລອດໄປ.

ເມື່ອທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຍິນດັ່ງນັ້ນ ກໍຄິດໃນໃຈວ່າຍັກໂຕນີ້ມັນຊູຊີ ແທ້ໆຈັ່ງໃດໆມັນກໍຊິຂອດກຳຂອດຄວນກັບເຮົາຈົນໄດ້. ເມື່ອຄິດໄດ້ແນວ ນັ້ນ ທ້າວຈຶ່ງເຊີນເອົາເທບພະເຈົ້າທັງຫລາຍພ້ອມທັງເປົ່າເອົາເສນາອາ ມາດ ຂອງຍັກໃຫ້ລຸກຂຶ້ນມາເປັນສັກຂີພິຍານນຳ. ຫລັງຈາກເທບພະເຈົ້າແລະ ເສ ນາອາມາດມາໂຮມກັນແລ້ວ. ທ້າວຈຶ່ງເວົ້າວ່າດຽວນພະຍາຂອງພວກ ທ່ານ ບອກໃຫ້ເຮົາຂ້າໃຫ້ຕາຍ ຖ້າເຮົາບໍ່ຂ້າເອົາຊະຂອດກຳຂອດຄວນບໍ່ ລືກ ບໍ່ແລ້ວ, ເຮົາຈຶ່ງຂໍໃຫ້ທຸກໆທ່ານຕະຫລອດເທບພະເຈົ້າຈົ່ງເປັນສັກຂີພິ ຍານ ເອົາໄວ້ ແລະອີກປະການໜຶ່ງກໍແມ່ນຫມິດຊື່ອອາຍຸສັ້ງຂານຂອງພະຍາ ຍັກ ຂອງພວກສູເຈົ້າແລ້ວ ດັ່ງນັ້ນ ເຮົາຫ້າມແນວໃດຈຶ່ງບໍ່ຍອມ.

ຈາກນັ້ນ, ທ້າວຈຶ່ງຊຸມືໄປໃສ່ພື້ນທະນະທາຍັກຈຶ່ງນອນຄ້ຽແຂວງຢູ່ເທິງ ດິນ ພ້ອມກັບບອກໃຫ້ຕາຍໄດ້ດັ່ງສົມໃຈປາຖະໜາດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ແຕ່ນັ້ນທະສັດຕານ້ອຍ	ຍິ່ນຍໍ້ໃສ່
ຍັກໃຫ່ຍຮ້າຍ	ເລຍນ້ອນນອດຊໍ້ວັ້ງ
ພະຍາຍັກເຈົ້າ	ລືດຊື່ອມໍລະນາ
ເຜືອວ່າໂກທາແຂວງ	ກ່າວຄຳອົມອ້ວງ
ແຕ່ນັ້ນເສນາຖ້ຳ	ຝ້ວງຜ້ຳນສິ່ນ
ກໍຈຶ່ງນິບນ້ອມໄຫ້ວ	ຫູນທ້າວຊູ່ຕົວ
ຂໍໂທດຖ້ອນ	ພະບາດອົ້ງກະສັດ
ຂໍກູນາ	ແກ່ນານຝ້ວງໃບ້
ຕົວຂອງຂ້າ	ຂໍເປັນເສນາໃຊ້ຊ່ວງ
ການທ້ອນ	ຂໍຄ້ຳຊູ່ປະການ ເຈົ້າເອີ້ຍ

ເມື່ອທ້າວ ໄດ້ຟັງດັ່ງນັ້ນ ກໍ ບອກວ່າ ເຮົາ ເອງ ກໍ ໄດ້ ໂຜດ ຜາຍ ຊີວິດ ອື່ນ ຊິ ຂອງ ພວກ ທ່ານ ໄວ້ ແລ້ວ ດ, ເຮົາ ບໍ ໄດ້ ໝາຍ ມາ ມ້າງ ບ້ານ ຜ ເມືອງ ຂອງ ໃຜ ນ່ ຳ. ເຮົາ ເອງ ແມ່ນ ມາ ຊອກ ຫາ ເມຍ ຂອງ ເຮົາ ຕ່າງ ຫາກ ພວກ ສູ ເຈົ້າ ປະ ກົດ ເຫັນ ພະ ຍາ ຍັກ ເອົາ ນາງ ມາ ທາງ ນ ແມ່ ບໍ?

ຈາກ ນັ້ນ ເສນາ ຜູ ໃຫ ຍ ຂອງ ຍັກ ພັນ ທະ ມະ ຫາ ຈຶ ງ ໄດ ເລົ່ າ ສູ ທ້າວ ຟັງ ຕັ ງ ແຕ່ ຕົ ນ ນັ ບ ແຕ່ ນາງ ໄດ ມາ ຢູ ເມືອງ ຍັກ ແລ ວ ລັ ກ ໜີ ໄປ ທາງ ໃດ ບໍ ຮູ. ຈົ ນ ພະ ຍາ ຍັກ ໃຊ ໃຫ ຕິ ດ ຕາ ມ ຫາ ນາງ. ໃນ ທີ ສຸ ດ ຈຶ ງ ໄດ ພົ ບ ກັ ບ ທ້າວ ແລ ວ ກໍ ເກີ ດ ສົ ງ ຄາ ມ ກັ ນ ຂຶ ນ ເມື ່ ອ ທ້າວ ໄດ ຟັ ງ ດັ ່ ງ ນັ ້ ນ ກໍ ໄດ ແຕ ່ ຄິ ດ ຮອ ດ ຫາ ນາ ງ ບໍ ຮູ ້ ວ ່ າ ໄປ ຢູ ່ ທາ ງ ໃ ດ ຈັ ກ ວ ່ າ ຕາ ຍ ຫລ ີ ຍ ງ ກັ ນ ນ ໍ .

ຫລັ ງ ຈາ ກ ນັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ຈຶ ງ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ເ ສ ນ າ ຍ ັ ກ ຟ ້ າ ວ ກ ັ ບ ເ ມ ື ອ ເ ມ ື ອ ງ ຂ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ເ ພ ື ່ ອ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ເ ມ ຍ ຂ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ະ ມ ະ ຫ າ ຍ ັ ກ ພ ້ ອ ມ ດ ້ ວ ຍ ຊ າ ວ ເ ມ ື ອ ງ ໄ ດ ້ ຮ ູ ຖ ິ ງ ຊ າ ຕ າ ກ ຳ ຂ ອ ງ ຜ ົ ວ ແ ລ ້ ວ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ບ ມ າ ສ ິ ່ ງ ສ ະ ກ ານ . ເ ມ ື ່ ອ ເ ສ ນ າ ເ ມ ື ່ ອ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ຮ ູ ແ ລ ້ ວ ນ າ ງ ບ ຸ ດ ສ ະ ບ ົ ງ ແ ກ ້ ວ ຈ ຶ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ມ ຍ ຂ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ະ ມ ະ ຫ າ ຍ ັ ກ ນ າ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ຮ ້ ອ ງ ໄ ຫ ້ ຮ ່ ຳ ໄ ຮ ອ າ ໄ ລ ອ າ ວ ອ ນ ຖ ິ ງ ຜ ົ ວ ຈ ົ ນ ສ ະ ຫ ລ ົ ບ , ຊ ຸ ມ ສ າ ວ ສ ະ ຫ ນ ິ ມ ທ ັ ງ ຫ ລ າ ຍ ກ ໍ ພ າ ກ ັ ນ ໄ ຫ ້ ລ ะ ງ ົ ມ ໄ ປ ທ ີ ່ ວ ພ າ ສ າ ດ .

ເ ມ ື ່ ອ ນ າ ງ ບ ຸ ດ ສ ะ ບ ົ ງ ແ ກ ້ ວ ຜ ູ ເ ປ ັ ນ ເ ມ ຍ ຂ ອ ງ ພ ັ ນ ທ ะ ມ ะ ຫ າ ຍ ັ ກ ຕ ັ ້ ງ ສ ะ ຕ ิ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ ຈ ຶ ງ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ຊ າ ວ ເ ມ ື ອ ງ ພ າ ກ ັ ນ ເ ດ ີ ນ ທ າ ງ ໄ ປ ນ ັ ມ ສ ົ ນ ຊ າ ກ ສ ິ ່ ງ ສ ะ ກ ານ ພ ັ ນ ທ ะ ມ ะ ຫ າ ຍ ັ ກ . ພ ໍ ແ ຕ ່ ນ າ ງ ບ ຸ ດ ສ ะ ວ ົ ງ ແ ກ ້ ວ ນ ำ ເ ສ ນ າ ແ ລ ะ ຊ າ ວ ເ ມ ື ອ ງ ໄ ປ ຮ ອ ດ ບ ่ ອ ນ ຜ ົ ວ ຕ າ ຍ , ນ າ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ຮ ້ ອ ງ ໄ ຫ ້ ຮ ่ ຳ ໄ ຮ ຫ າ ຜ ົ ວ ປ ານ ວ ่ າ ໃ ຈ ຈ ะ ຂ າ ດ ຕ າ ຍ ຕ າ ມ ແ ລ ะ ນ າ ງ ກ ໍ ຮ ู ແ ກ ่ ໃ ຈ ວ ่ າ ກ ານ ທ ี ່ ຜ ົ ວ ຕ ้ ອ ງ ຕ າ ຍ ຈ າ ກ ນ າ ງ ນ ี ້ ຍ ອ ມ ວ ่ າ ຜ ົ ວ ຂ ອ ງ ນ າ ງ ມ ี ຈ ิ ດ ໃ ຈ ໂ ຫ ด ร ้ า ย แ ล ะ ข ้ โ ห ด ส า ม า ร ถ ย อ ม เ ส ย ป ร ะ ใ ผ , อ ี ก อ ั น ห ึ ่ ง ก ็ ย ้ อ ม ว ่ า ห ม ิ ด เ ข ต อ า ย ุ ส ั ้ ง ข า ม ข อ ง พ ั น ท ะ ม ะ ห า ย ั ก เ อ ง .

ກ່ອນຈະທຳພິທີເລີກຊາກສົ່ງສະການ ພັນທະມະຫາຍັກນັ້ນ, ທ້າວ ເພັດຊະ ລາດໄດ້ຍົກມືຊົ້ ຊ້ ບອກໃຫ້ ເກີດ ເປັນຫໍພະ ເມມຕັ້ງຫລ້ງສູງຍາວ ໃຫ່ຍ. ມາບ ໆ ເຫລື້ອມຄຳ ແກ້ວ ເຮືອ ເຮືອ ງ, ສົບ ຂອງ ພັນທະມະຫາຍັກ ໄດ້ ຄົບ ວັນ ຢູ່ ເຖິ ງ 3 ມື້ 3 ຄືນ ຈຶ ງ ໄດ້ ຈູດ ແລ້ ວ ກໍ ເກັບ ເຖົ ກ ໍ ທາດ ເອົ າ ໄວ້.

34. ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ລູກສາວພັນທະມະ ຫາຍັກເປັນເມຍ.

ຫລັງຈາກເສັດພິທີປົງສົບພັນທະມະຫາຍັກເປັນທີ່ຮຽບຮ້ອຍແລ້ວ. ບັນດາ ຊາວເມືອງຕະຫລອດຮອດນາງບຸດສະວີງແກ້ວຈຶ່ງເປັນຫ່ວງຂອງພັນທະມະ ຫາຍັກຕ່າງກໍມີຄວາມສະອອນອົກສະອອນໃຈໃນຮູບໂສມຜ່ວພັນຂອງ ທ້າວ ເພັດຊະລາດເອົາແທ້ເອົາວ່າ ທັງມີຄວາມເຫລື້ອມໃສໃນລິດເດດອັນ ເກັ່ງ ກ້າຂອງທ້າວ.

ດັ່ງນັ້ນ ນາງບຸດສະວີງແກ້ວຈຶ່ງເວົ້າວ່າອັນນ້ຶ່ງແມ່ນເທບພະທ່ານໃຫ້ມັນ ດົນໃຈໃຫ້ທ້າວເດີນທາງມາເຖິງທ່ານ ແມ່ນອນເພາະວ່າແຕ່ນໄປຫາ ເມືອງ ມະນຸດນັ້ນໄກແສນໄກ ແລະບໍ່ເຄີຍມີໃຜຈະເດີນທາງເຂ້ົ້ามາເຂດນ້ຶ່ໄດ້ງ່ວ ນ້ຶ່ພະຍາຍັກຜູ້ເປັນໃຫ່ຍກໍເສຍຊີວິດໄປແລ້ວຈຶ່ງສົມຄວນເຊີນທ້າວເຂ້ົ້າ ໄປ ສະເໜີຍເມືອງແທນ. ສ່ວນລູກສາວຂອງເຮົາຄືນາງອັດສະມາລາແກ້ວ ຈຶ່ງ ມີເຊ້ືອຊາດເປັນມະນຸດນັ້ນກໍສົມຄວນທ້ຈະເປັນເມຍຂອງທ້າວທຸກປະການ.

ຈາກຄຳຄິດຄຳເຫັນຂອງນາງບຸດສະວີງແກ້ວນ້ຶ່ປະກົດວ່າຝ່ງເສນາ ອາ ມາດຕະຫລອດຊາວເມືອງຕ່າງກໍເຫັນດີເຫັນພ້ອມຫມົດ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງໄດ້ ເຊີນ ທ້າວເຂ້ົ້າສູ່ເມືອງ. ທ້າວຈຶ່ງຖາມວ່ານາງອັດສະມາລານັ້ນແມ່ນລູກຄ ຂອງ ພະຍາຍັກແທ້ບໍ? ພວກເສນາຈຶ່ງຕອບວ່າລູກຂອງພະຍາຍັກນັ້ນບໍ່ມີຈັກ ຄົນ ສ່ວນວ່ານາງອັດສະມາລານ້ຶ່ແມ່ນເປັນເຊ້ືອຊາດມະນຸດເກີດໃນດອກຝັ່ນ ມະ

ຫາແລ້ວພະຍາຍັກໄດ້ນຳນາລ້ຽງເປັນລູກ, ນາງນ້ອຍໂສມຜ້ວພັນງົດງາມຜິດ
ຈາກພວກຍັກທັງຫລາຍ ດຽວນອາຍຸໄດ້ 14 ປີ.ຂໍໃຫ້ພະອົງຈົ່ງສະ ເດັດ
ເຂົ້າໄປສະເໜີຍເມືອງຕຸ້ມໄພ່ຕາມຄຳເຊີນນຖອນ ແລ້ວພວກຜູ້ຂ້າຈະມອບ
ນາງໃຫ້ເປັນເມຍຂອງທ່ານ.

ເມື່ອທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຟັງການບອກກ່າວຂອງເສນາດັ່ງນັ້ນ ກໍຈົ່ງຄິດ
ໃນໃຈວ່າອັນນ້ອາດແມ່ນສາຍນົ່ງສາຍແນນມາແຕ່ຊາດກ່ອນພຸ້ນທີ່ພະອິນ ສົ່ງ
ລົງມາໃຫ້, ແຕ່ວ່າເວລາລົງມາຈາກສະຫວັນຊັ້ນຟ້າລືມໄດ້ພັດເອົານາງ ຕິກ
ມາເກີດໃນເຂດແດນຂອງຍັກ, ບັດນຸ້ນຂອງນາງສົ່ງໃຫ້ຄາດໄດ້ມາເປັນ ຄູ່
ກັບເຮົາແລ້ວ ທ້າວຈົ່ງຖາມເສນາວ່າຕົນເປັນມະນຸດຈະມາປົກຄອງ ບ້ານ
ເມືອງຂອງຍັກຂອງຜູ້ຄົ້ງບົດກອນຊ່ນວ່າ:

ພໍແຕ່ທ້າວຄິດແລ້ວ ເລີຍຕອບເສນາ
ເຮົາມ້ຜິດພາສ້າ ຕ່າງແນວນາມເຊ້ືອ
ພ້ແລະຄົນສ້າງ ດອມກັນມັນອຸ້ຍອບ ຄວນລ
ບັດນ້ມາມອບບ້ານ ເມືອງໃຫ້ແກ່ເຮົາ ດັ່ງນ້
ຄັນວ່ານາດທະນ້ອງ ບ່ຄ້ດຄ່ອງຄຳພະ ໄນ ນັ້ນດ
ອັນວ່າຈ້ດໃຈນາງ ດັ່ງໃດ່ນ້ມ້ຮ
ອັນວ່ານາມດາແກ້ວ ເສນາຖວາຍມອບ ເຮົານັ້ນ
ລາງເທ້ືອໃຈນາດນ້ອງ ນາງນ້ອຍບ່ຄ່ອງຄຳ ແຫ້ດາຍ

ເມ້ືອ ໄດ້ຟັງທ້າວກ່າວດັ່ງນັ້ນ ເສນາຜູ້ໃຫ່ຍຈ້ງຟ້າວ ໄປຫານາງອັດສະນາ
ລາແກ້ວຢູ່ທ້ພາສາດ, ເມ້ືອນາງ ໄດ້ເຫ້ນເສນາ ໄປຫາກ້ແປກໃນໃຈຈ້ງ ຖາມ
ວ່າພວກທ່ານມາຫາເຮົາເຮ້ດຫ້ຍ ເພາະທ້ພາສາດຂອງເຮົານພະຍາພ້ຫ້ານ
ບ່ໃຫ້ຜູ້ຊາຍເຂ້ົ້ານາເດ້ດຂາດ ຫລ້ວ່າພະຍາພ້ໃຊ້ໃຫ້ພວກທ່ານມາ ຊັ້ນບ້?

ພວກເສນາຈຶ່ງບອກໃຫ້ນາງຮູ້ວ່າດຽວນີ້ທ້າວຜູ້ໜຶ່ງຊື່ວ່າເພັດຊະລາດ ໄດ້ເຫາະມາຈາກເມືອງປັນຈາ ມາເຖິງເຂດເມືອງຂອງເຮົາພ, ແຕ່ພະ ຍາເມືອງ ໄດ້ຍົກທັບ ໄປຕີກັບທ້າວຢູ່ຫລາຍວັນແຕ່ວ່າທ້າວນັ້ນເປັນຜູ້ມີລິດເດດ ກ້າໃນທີ່ສຸດກໍຈຶ່ງສູນເສຍພະຍາເມືອງຂອງເຮົາ. ຫລັງຈາກນັ້ນຮູ້ຈາກສິ່ງ ສະ ການພະຍາເມືອງແລ້ວ ອົງເອກເຈົ້ານາງນາດມະເຫສີພ້ອມດ້ວຍເສນາອາ ມາດ ໄດ້ຕົກລົງມອບໃຫ້ທ້າວປົກຄອງພ້ອມທັງມອບນາງ ໃຫ້ນຳພ້ອມ. ດັ່ງ ນັ້ນ ທ້າວຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ມາ ໄຕ່ຖາມນາງເບິ່ງວ່ານາງຈະຕົກລົງປົງ ໃຈເປັນເມຍຂອງ ທ້າວຫລືບໍ່?

ເມື່ອນາງ ໄດ້ຮູ້ກ່ຽວກັບການສູນເສຍພັນທະມະຫາຍັກຜູ້ເປັນພໍ່ນາງຈຶ່ງນ້ຳ ຕາອາບແກ້ມ ທັງຄຶດເຖິງບຸນຄຸນທີ່ ໄດ້ລ້ຽງນາງມາດ້ວຍຄວາມຮັກ ແພງ ພ້ອມກັນນັ້ນນາງກໍຄຶດຮອດຄຳຝັນທີ່ນາງ ໄດ້ຝັນຕອນທີ່ ໄດ້ລັກເອົານາງປະທຸມ ມາເຂົ້າມາຢູ່ໃນເມືອງ ເຊິ່ງມັນເປັນນິມິດໝາຍບອກລ່ວງ ຮ້າຍຕໍ່ຊີວິດຂອງພໍ່ ລ່ວງຝັນນັ້ນດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ນາງກໍຝັນເຫັນຜາສາດເຈົ້າ	ພະພໍ່ປີ ຕາ
ເຫັນລາຊາ	ຢູ່ດຽວໃນຫ້ອງ
ຝັນວ່າຄວັນ ໄຟກຸ້ມ	ຫໍປາງ ໄຫ້ມຢູ່
ໜ້ອຍໜຶ່ງຄວັນມືດກຸ້ມ	ພະອົງເຈົ້າບໍ່ ເຫັນ
ເລີຍເລື່ອຍັບ ເສຍແທ້	ແສງ ໄຟມຸດມອດ
ເມືອງ ໃຫ່ຍກ້ວາງ	ແສງ ສ້ຳມືດມົວ
ຍາມດຽວ ໄດ້	ຝັນ ເຫັນມະນີ ໂຊດ
ເຮືອງຮຸ່ງແຈ້ງ	ລຸງ ຟ້າຊຸ່ພາຍ
ຝັນວ່ານາງ ຄາມ ໄດ້	ມະນີ ໂຊດ ວາງ ໃຫ່ຍ

ເກີດເປັນແຫວນຄ່ຳລ້ານ ເງົາເຫລື້ອມສ່ອງສີ
ນາງກໍຍິນດີໄດ້ ແຫວນຄຳມຸມາອດ
ເລີຍສະດຸ້ງ ນາງແກ້ວຕື່ນຕົນ ເຈົ້າເອີຍ

ນາງ ໄດ້ບອກກັບເສນາທັງສອງວ່າໃຫ້ໄປເຊີນທ້າວເຈົ້ຳມາປົກ ຄອງ ເມືອງ ເລື່ອງທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງສຸດແລ້ວແຕ່ແມ່ແລະເສນາອາມາດຈະ ເຫັນ ດີ ນາງບໍ່ຂັດຂືນ. ຈາກນັ້ນນາງຈຶ່ງໂຫດແຕ່ງແປງຕົວດ້ວຍເຄື່ອງປະດັບ ເອ ັ ຍ ງ ມ ັ ຜ ້ າ ສ ະ ໄ ບ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ຜ ້ າ ຕ ຸ ້ ມ ຊ ຶ ່ ງ ເ ກ ີ ດ ມ າ ດ ອ ມ ນ າ ງ ທ ີ ່ ຕ ັ ມ ໄ ປ ດ ວ ຍ ທ ຶ ນ ທ ອ ມ ຂ ອ ງ ດອກພັນມະນາ ທາ ທອມອ່ອນ ກ່ຽວ ກັບ ທຶນ ຂອງ ນາງ ເອງ. ຕໍ່ ມ ານ າ ງ ກ ໍ ຖ ອ ດ ເ ອ ົ ່ າ ແ ຫ ວ ນ ແ ລ ະ ຜ ້ າ ສ ະ ໄ ບ ໃ ສ ່ ໃ ນ ຊ ູ ບ ແ ກ ້ ວ ພ ້ ອ ມ ດ ວ ້ ຍ ຄ ວ ງ ສ ານ ສ ິ ່ ງ ໄ ປ ໃ ຫ ້ ທ ້ າ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ . ເ ມ ື ່ ອ ໃ ນ ຂ ອ ງ ສ ານ ຂ ຽ ນ ວ ່ າ ຄ ົ ນ ຫ າ ກ ແ ມ ່ ນ ບ ຸ ຣ ານ ສ ິ ມ ພ ານ ກ ັ ບ ນ າ ງ ແ ຫ ້ ຂ ໃ ຫ ້ ທ ້ າ ວ ເ ຈ ົ ້ ຳ ມ າ ປ ົ ກ ຄ ອ ງ ບ ້ ານ ເ ມ ື ອ ງ ແ ລ ະ ຢ ູ ່ ຮ ່ ວ ມ ກ ັ ບ ນ າ ງ , ຖ ້ າ ຫ າ ກ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ບ ຸ ຣ ານ ສ ິ ມ ພ ານ ຂ ໃ ຫ ້ ທ ້ າ ວ ຈ ຶ ່ ງ ຫ ລ ົ ກ ໜ ີ ໄ ປ ທ າ ງ ອ ື ່ ນ ເ ສ ຍ .

ເ ມ ື ່ ອ ເ ສ ນ າ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ນ ຳ ຊ ູ ບ ແ ກ ້ ວ ນ ັ ້ ນ ໄ ປ ມ ອ ບ ໃ ຫ ້ ປ ະ ກ ົ ດ ວ ່ າ ທ ້ າ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ຍ ິ ນ ດ ີ ຖ ື ກ ອ ົ ກ ຖ ື ກ ໃ ຈ ຈ ຶ ່ ງ ຟ ້ າ ວ ຮ ັ ບ ເ ອ ົ ້ ຳ . ເ ມ ື ່ ອ ໄ ຂ ຊ ູ ບ ອ ອ ກ ກ ໍ ໄ ດ ້ ທ ຶ ນ ທ ອ ມ ຈ ັ ບ ທ ້ າ ວ ເ ກ ີ ດ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ກ ະ ສ ັ ນ ແ ລ ້ ວ ຈ ຶ ່ ງ ຈ ັ ບ ເ ອ ົ ້ ຳ ສ ານ ມ າ ອ ່ ານ . ຈ າ ກ ນ ັ ້ ນ ມ ະ ຫ ສ ີ ໜ ້ າ ຍ ຂ ອ ງ ພ ະ ຍ າ ຍ ັ ກ ພ ້ ອ ມ ດ ວ ້ ຍ ເ ສ ນ າ ຜ ູ ້ ໃ ຫ ່ ຍ ຈ ຶ ່ ງ ເ ຊ ີ ນ ທ ້ າ ວ ເ ຈ ົ ້ ຳ ສ ູ ່ ເ ມ ື ອ ງ ຊ ຶ ່ ງ ທ ້ າ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ກ ໍ ຕ ອ ບ ຮ ັ ບ ຍ ິ ນ ດ ີ ບ ໍ ່ ສ າ ມ າ ດ ຈ ະ ຫ ລ ີ ກ ລ ້ ຽ ງ ບ ຸ ຣ ານ ສ ິ ມ ພ ານ ໄ ດ ້ . ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ບ ັ ນ ດ າ ຍ ັ ກ ທ ັ ງ ຫ ລ າ ຍ ຈ ຶ ່ ງ ຈ ັ ດ ຂ ະ ບ ວ ນ ແ ຫ ່ ທ ້ າ ວ ເ ຈ ົ ້ ຳ ສ ູ ່ ເ ມ ື ອ ງ ເ ປ ັ ນ ຂ ະ ບ ວ ນ ອ ັ ນ ຟ ຶ ດ ຟ ື ້ ນ .

ເ ມ ື ່ ອ ເ ຈ ົ ້ ຳ ສ ູ ່ ພ າ ສ າ ດ ເ ປ ັ ນ ທ ີ ່ ຮ ຽ ບ ຮ ้ ອ ຍ ແ ລ ้ ວ ຈ ຶ ່ ງ ເ ຊ ີ ນ ເ ອ ົ ້ ຳ ນ າ ງ ອ ັ ດ ສ ะ ນ າ ລ າ ແ ກ ້ ວ ອ ອ ກ ມ າ ນ ั ่ ง ຮ ຽ ງ ທ ้ າ ວ . ນ າ ງ ຈ ຶ ່ ງ ຖ າ ມ ຖ ึ ง ຄ ວ າ ມ ເ ป ั น ม า ข อ ง ท ้ า ว ท ุ ก ย ่ า ง , ท ้ า อ ไ ด ้ ต อ บ น า ง ว ่ า บ ่ ไ ด ้ ห ล ี ง ป ่ า ห ล ี ง ท า ง ห ย ั ง ท ้ า อ เ ด ิ น ท า ง

ມາແຕ່ເມືອງປັນຈາຈຶ່ງ ເມືອງນັ້ນພໍ່ແມ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງດ້ວຍດີ, ທ້າວເອງ ເປັນ ຊາຍໂສດຈຶ່ງອອກເດີນທາງຊອກຫານາງຜູ້ຈະ ເປັນເມຍຈຶ່ງໄດ້ພົບຜູ້ທີ ເປັນ ສາຍນຶ່ງສາຍແນນຈຶ່ງຂໍ ຕົກລົງປົງໃຈຢູ່ຮ່ວມກັບນ້ອງ.

ຫລັງຈາກນັ້ນ ເສນາຜູ້ໃຫ່ຍຈຶ່ງ ໄດ້ ເຊີນ ທ້າວ ແລະ ນາງ ເຂົ້າ ສູ່ ຫໍ ສີ່ງ ຕາມ ປະ ເພນີ ເພື່ອ ຫົດ ສີ່ງ ທ້າວ ແລະ ນາງ ໃຫ້ ເປັນ ຄູ່ ກັນ ທັ້ງ ພ້ອມ ກັນ ປົກ ຄອງ ບ້ານ ເມືອງ ສືບ ຕໍ່ ໄປ. ເມື່ອ ເຮັດ ພິ ທີ ສີ່ງ ນ້ ແລ້ວ ກໍ ເຊີນ ທ້າວ ແລະ ນາງ ເຂົ້າ ສູ່ ພາ ຂວັນ ໂດຍ ມີ ຫມໍ ພອນ ເປັນ ຜູ້ ກ່າວ ພອນ ຕາມ ຮີດ ຄອງ ປະ ເພນີ ມາ ຜູກ ຂໍ ຕໍ ແຂນ ແລະ ນ່ອນ ຊຶ ນ ຊຸມ ແຊ ວ, ຕອນ ຄ່ ຳ ມາ ກໍ ມີ ການ ນ່ອນ ຊຶ ນ ຕຶ ມ ຈົນ ເຖິ ງ 3 ມື 3 ຄືນ ຈຶ່ງ ລາ ກັນ ໄປ ເຮືອນ ໃຜ ເຮືອນ ມັນ.

ນັບ ແຕ່ ທ້າວ ເພັດ ຊະ ລາດ ໄດ້ ປົກ ຄອງ ເມືອງ ແທນ ພັນ ທະ ມະ ຫາ ຍັກ ແລະ ໄດ້ ນາງ ອັດ ສະ ມາ ລາ ແກ້ ວ ເປັນ ເມຍ, ທ້າວ ແລະ ນາງ ກໍ ມີ ແຕ່ ຄວາມ ສຸກ ກາຍ ສະ ບາຍ ໃຈ, ທ້າວ ເອງ ກໍ ໄດ້ ປົກ ຄອງ ສີ່ງ ສອນ ພວກ ຍັກ ພວກ ມານ ທັ້ງ ຫລາຍ ໃຫ້ ຮູ້ ບາບ ບຸນ ຄຸນ ໂທດ ໃຫ້ ດຳ ລົງ ຊີ ວິ ດ ຢູ່ ຄື ກັບ ຊາ ດ ມະ ນຸ ດ. ທ້າວ ໄດ້ ປົກ ຄອງ ເມືອງ ຢູ່ ໄດ້ 7 ເດືອນ. ຄືນ ຫນຶ ງ ທ້າວ ໄດ້ ຄຶ ດ ຮອດ ຫາ ນາງ ປະ ທຸ ມ ມາ ໄຫ ສອນ ບໍ ຮູ້ ວ່າ ເປັນ ຕາຍ ຮ້າຍ ດີ ແນ ວ ໃດ. ດັ່ງ ນັ້ນ ທ້າວ ຈຶ່ງ ຄຶ ດ ໃນ ໃຈ ວ່າ ຕ້ອງ ອອກ ເດີນ ທາງ ຊອກ ຫາ ນາງ ໃຫ້ ພົ ບ.

ຂະ ນະ ດຽວ ກັນ ນາງ ອັດ ສາ ມາ ລາ ກໍ ພວມ ຖື ພາ ມານ ໄດ້ 3 ເດືອນ ແຕ່ ນາງ ບໍ ຍອມ ບອກ ໃຫ້ ທ້າວ ຮູ້. ໃນ ມື ຕໍ່ ມາ ທ້າວ ຈຶ່ງ ຕັດ ສິນ ໃຈ ສັ່ງ ນາງ ອັດ ສາ ມາ ລາ ວ່າ ຈະ ອອກ ເດີນ ທາງ ໄປ ຊອກ ຫາ ນາງ ປະ ທຸ ມ ມາ, ເມື່ອ ພົ ບ ນາງ ແລ້ວ ກໍ ຈະ ເອົ າ ມາ ຢູ່ ຮ່ວມ ນ ຳ ກັນ, ດັ່ງ ນັ້ນ ນາງ ອັດ ສາ ມາ ລາ ຈຶ່ງ ບອກ ໃຫ້ ທ້າວ ຮູ້ ວ່າ ນາງ ໄດ້ ຖື ພາ ມານ 3 ເດືອນ ແລ້ວ ເຖິ ງ ວ່າ ທ້າວ ຈະ ໄປ ໃສ ມາ ໃສ ກໍ ໃຫ້ ຄຶ ດ ເຖິ ງ ລູ ກ ໃນ ທ້ອງ ທີ ຈະ ເກີ ດ ມາ. ນາງ ຈຶ່ງ ຂໍ ຕິ ດ ຕາມ ທ້າວ ໄປ ແຕ ທ້າວ ໄດ້ ຫ້າມ

ໄວ້ວ່າເມືອງນັ້ນກໍມີແຕ່ສອງຄົນເຮົາປົກຄອງຜູ້ໜຶ່ງ ໄປກໍຜູ້ໜຶ່ງຢູ່ຈົ່ງຄ່ອຍແນ່ນ ສ່ວນວ່າລູກໃນທ້ອງທີ່ຈະເກີດມານັ້ນບໍ່ໃຫ້ຍາກໃຫ້ເຄືອງຫຍັງ ເພາະວ່າ ແມ່ ກໍຍັງຢູ່ເສນາອາມາດກໍຫລາຍ, ເມື່ອ ໄດ້ຟັງທ້າວ ວ້ຳແນວນັ້ນນາງອັດສາມາ ລາຈຶ່ງຕົກລົງຢູ່.

ກ່ອນທ້າວຈະອອກເດີນທາງກໍ ໄດ້ສັ່ງພວກເສນາອາມາດຜູ້ໃຫ່ຍ ທັງ ຫລາຍໃຫ້ພາກັນເບິ່ງແຍງບ້ວລະບັດນາງຖ້າແລະຊ່ວຍປົກຄອງບ້ານ ເມືອງ ຊາມຊາທ້າວກັບມາ, ພວກເສນາອາມາດທັງຫລາຍກໍຮັບປາກທຸກປະ ການ.

ເມື່ອທ້າວ ໄດ້ສັ່ງລານາງອັດສາມາລາແລ້ວ ກໍອອກເດີນທາງ ໂດຍເຫາະ ໄປທາງອາກາດຂະນະທີ່ຍັງ ເຫາະຢູ່ໃນອາມາ ເຂດຂອງດິນແດນພັນທະ ມະ ຫາຍັກນັ້ນທ້າວ ໄດ້ເຫັນໝູ່ບ້ານຂອງພວກຍັກແລະພູຜາ ປ່າ ໄມ້ອັນກ້ວາງ ໃຫ່ຍ ຍາວ ໄກ, ພໍແຕ່ໜົດເຂດແດນແລ້ວທ້າວກໍ ໄດ້ຫລົງຫານາງ ປະຫຸມມາ ໄປ ຫລາຍບ່ອນ, ແຕ່ກໍບໍ່ ປະກົດເຫັນນາງຢູ່ ທີ່ແຫ່ງ ໃດ ເຮັດ ໃຫ້ ທ້າວ ຍິ່ງ ຄິດ ຮອດ ຫານາງ. ເມື່ອທ້າວ ເຫາະ ໄປເຖິງແດນດ້າວ ເຂົ້າ ຂົ້ງ ເວລະ ນາດ ທ້າວ ຈຶ່ງ ລົ້ງ ພັກ ເອົາ ແຮງ ແລ້ວ ຄິດ ໃນ ໃຈ ວ່າ ນາງ ປະຫຸມມາ ຈະ ຕ້ອງ ມີ ເຫພະ ມາ ຈ່ວຍ ເອົາ ນາງ ໜີ ໄປ ລຳພັງ ແຕ່ ຕົວ ນາງ ເອງ ບໍ່ ສາມາດ ໜີ ໄປ ເອງ ໄດ້ ໄກ ປານ ນັ້ ດອກ. ແຕ່ ທ້າວ ກໍ ເກີດ ມີ ແນວ ຄິດ ເປັນ ສອງ ຈິດ ສອງ ໃຈ ຄົນ ຊິ ຍ່າງ ເລາະ ຫາ ທາງ ດີ ນ ກໍ ປະ ກົດ ວ່າ ໂລ ກ ກ້ວາງ ປ່າ ໜາ ມ ທັ ງ ຕາ ດ ດ້ ວ ຍ ເຫ ວ ຜາ ອັ ນ ສູ ງ ຊັ ນ ຄົ ນ ຈະ ເຫາ ະ ໄປ ທາ ງ ອາ ກາ ດ ກໍ ຢ ານ ເຫ ະ ກາ ຍ ບ ່ ອ ນ ນ າ ງ ຢ ູ ່ .

ໃນ ທີ ສຸ ດ ທ ້ າ ວ ກໍ ຕັ ດ ສິ ນ ໃ ຈ ຍ ່ າ ງ ເ ລ ະ ຫ ານ າ ງ ໄ ປ ຕ າ ມ ປ ່ າ ທ ່ ຳ ມ າ ງ ຝ ູ ງ ສ ັ ດ ນ ານ ານ ້ ອ ງ ຖ ້ ອ ງ ຂ ານ ຂ ັ ນ , ເ ມ ື ່ ອ ເ ດ ີ ນ ທ າ ງ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ດ ອ ຍ ສ ູ ງ ແ ຫ ່ ງ ໜ ຶ ່ ງ ຈ ຶ ່ ງ ປ ີ ນ ຂ ຶ ້ ນ ໄ ປ ພ ັ ກ ນ ອ ນ ຄ ້ າ ງ ຄ ື ນ ຢ ູ ່ ທ ີ ່ ນ ັ ້ ນ . ດ ້ ວ ຍ ຈ ິ ດ ໃ ຈ ຫ ວ ່ ່ ງ ໜ ້ າ ຫ ່ ວ ງ ຫ ລ ັ ງ ເ ພ າ ະ ຄ ຶ ດ ເ ຖ ິ ງ ນ າ ງ ປ ະ ຫ ຸ ມ ມ າ ໄ ກ ສ ອ ນ ຜ ູ ້ ຈ າ ກ ໄ ປ ທ ັ ງ ຄ ຶ ດ ເ ຖ ິ ງ ນ າ ງ ອ ັ ດ ສ າ ມ າ ລ າ ແ ກ ້ ວ

ເມຍຜູ້ໃຫ່ມຈົ່ມນອນບໍ່ຫລັບໝົດຄືນ.

ຫ້ວງຈ້ຳໜ່າຍ

35. ท้าวเพ็ดชะลาดช้ารุ่งใท่ยตาย.

ก่าวถึงเมืองจักอินอึ่งเป็นเมืองของนางปะทุมมาหลีนาง ลำกองผู้เป็นแม่ของท้าวเพ็ดชะลาด. นับตั้งแต่รุ่งคู่ผัวเมยได้ลึง มากิน ไพ้ฟ้าปะชากอมตะหลดธอดพะยาจักอินและมะเหสีจิมตายยอดเมืองแล้ว, จากนั้นเมืองจักอินอึ่งแม่นเมืองพ่ถ้ำของท้าวเพ็ด ชะลาดก็ล้างมาเป็นเอลาดินนาม. ก่าวกันว่ามีแต่ลุกชายเหอะดา ลอย ฝ้าธักสาเมืองแต่องม, ถึงนั้นเหอะดาทั่งหลายจึ่งตันดีพ้อมกัน ว่า จะต้องตามขอกหาท้าวเพ็ดชะลาดหลือว่าเอ๊อหม่ โพทีสัก อึ่ง พอม ดินทางขอกหาเมยยู่ในขะนะนั้ไพ้มาปกครองเมืองจันอินสืบต่ำ ไป

เมื่อตกลึงกันได้แล้วจึงแต่งไพ้เหอะดาทั่งสีเหาะ ไปทางอากาด มุ่งหน้าสู่สะถานที่อึ่งท้าวเพ็ดชะลาดพอมผักเจ้าอยู่นะที่ดอยแต่งหนึ่ง ผีเหอะดาทั่งสีไปถึงและเตันท้าวแล้วก็พากันฝ้าธักสาท้าว เพื่อบ่ไพ้มีอันใดมาบรเยอม ได้. ส่วนท้าวเพ็ดชะลาดนอนตื่นขึ้นภิดา ในใจว่าถ้าจะดินทางโดยทางตินอกลึงลำบากเพาะมีแต่พูเขาอันสูงจัน และอีกอันหนึ่งก็บ่ธู้ว่านางปะทุมมาไปสอนไปอยู่แต่งหินใดกันแท้ ภูลอมจะไปไพ้อท่านพะลีสีเบึงก่อน เพื่อไพ้เพิ่นบอกว่านางไป อยู่บ่อนใดกันแท้, ตายหลือว่ายังมีอีกอยู่.

ພໍແຕ່ຄິດໄດ້ດັ່ງນັ້ນ ທ້າວກໍທະຍານໄປທາງອາກາດ, ມີເທວະດາທັງ ສີ່ ເຫາະໄປລອຍຝ້າຕິດຕາມທ້າວແລະເທວະດາໄດ້ບັງຕາທ້າວບໍ່ໃຫ້ ເຫັນ ສະຖານທີ່ຢຶ່ງພະລີສີຈຳສິນພາວະນາຢູ່. ໃນທີ່ສຸດທ້າວກໍເຫາະໄປເຖິງ ເຂດ ເມືອງຈັກອິນ, ທ້າວແນມເບິ່ງອານາເຂດຂອງເມືອງຈັກອິນເຕັມແຕ່ ເນກ ຫມອກກວ້ານ້ຳຫຸ້ມທີ່ວມຸມເມືອງ, ເຫັນທັງຫມູ່ບ້ານ, ທີ່ງນາຮ້ອສວນຢັ່ງ ຢາຍ ໄປທົ່ວ. ສະເພາະຕົວເມືອງຈັກອິນຢຶ່ງເປັນເມືອງຂອງພໍ່ຕ້ານັ້ນ, ທ້າວ ໄດ້ ແນມເຫັນຍອດຜາສາດອັນຮຸ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມ, ດັ່ງນັ້ນທ້າວຈຶ່ງຕັດສິນ ໃຈລົ່ງເຊົ້າແຮງທີ່ສະຫນາມກາງເມືອງແລ້ວແນມໄປທົ່ວຫຸ້ມບ່ອນແຕ່ບໍ່ປະກົດ ເຫັນຄົນຢູ່ເລີຍ, ທ້າວຈຶ່ງຍ່າງເລາະໄປເບິ່ງຫລາຍບ່ອນກໍເຫັນແຕ່ ເຮືອນ ຊານທໍໂຮງຮ້ານຄ້າຕະຫລາດ ແຕ່ບໍ່ມີຄົນຝ້າ, ເຫັນແຕ່ຫອງກະດູກຊະຊາຍ ຢູ່ຕາມຫະຫນົນຫົນທາງແລະເດີ່ນບ້ານເດີ່ນໂຮງ.

ເມື່ອທ້າວ ໄດ້ເຫັນເປັນສິ່ງແປກຕາຈຶ່ງຄິດວ່າອັນນີ້ນັ້ນຫາກແມ່ນ ເມືອງ ເກັບເຜດຫລອກຫລວງກູບໍ? ແນວໃດກໍຕາມທ້າວຕັດສິນໃຈເຂົ້າໄປ ເບິ່ງຢູ່ ພາຍໃນຫໍຜາສາດດ້ວ່າ, ຈາກນັ້ນຈຶ່ງ ໄດ້ເຂົ້າໄປສົ່ງເກດເບິ່ງພາຍໃນຫໍຜາ ສາດຢຶ່ງເປັນຜາສາດຂອງພະຍາຈັກອິນກັບນະເຫສີປະທັບຢູ່ ແລະຖືກຮຸ້ງກິນ ຕາຍເຫລືອແຕ່ກະດູກກອງປະໄວ້. ເມື່ອເຂົ້າໄປເຫັນສະພາບພາຍໃນ ແລ້ວ ທ້າວຈຶ່ງຄິດໃນໃຈຜູກຮ້ອດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ອັນນີ້ຈັກວ່າເປັນປ່າງກ້ວາງ ພະຍາຜີເນົາຢູ່ ນັ້ນລີ
ຮ້ວ່າຄົນຢູ່ສ້າງ ຜ້ວາຍທ່ຽວກິນ ນັ້ນນໍ
ກູຈັກຍິແຍງຊ້ ຜ້ຕາຍກອງກະດູກ
ຜິໃຫ້ຮູ້ເຫດຮ້າຍ ດ້ແທ້ຈຶ່ງຄວນ
ຄ້ວນວ່າທ້າວຄິດແລ້ວ ຄະນຶງຮອດຄຸນຄູ

ยิมีทูม ธอดลุมลิสิเจ้า
ແล้วจึ่งหวายมือ ผายลำบินบอก
ขໍให้ภองกะถูภม ลืมแท้ย่ามาม
ลืมอ่าแมอลืมแท้ ให้ลืมมาสืมเก่า
ผิให้ไก้ปากเว้า ถามหน้อยเหถามาม เจ้าเอย

ย้อมลิดเถดอองท้าวเพ็กขะลาด, ดั่งนั้นพะยาจักอินและมะเหสี้ๆ เป็นพ่อเถ้าแม่เถ้าอองท้าวเพ็กขะลาดจึ่งไก้กับภืดมา พ่อแต่ภืดลืมไก้ภ์แมมเห็นหัวผาสาถและท้าวอึ่งมีธูบโสมเหมือนดั่งพะอินุ, ดั่ง นั้นทั่งสองจึ่งอึมกันอ่าอันนี้แม่นพะอินยู่ฟ้าลึงมาโผดพวกธ์าแล้ว. เพาะอ่าธุง ไก้กินพวกธ์าตายแล้วพัดลืมมาดีเก่า. พะยาเมืองจักอิน กับมะเหสีจึ่งถามท้าวอ่า ถูก่อนท้าวผู้ปะเสิดท่านมาแต่บ้านใด เมืองใด, ท่านแม่นพะอินลึงมาบ่จึ่ง ไก้มาโผดฝูงข้า?

เมื่อนั้น, ท้าวเพ็กขะลาดจึ่งตอบอ่า ข้าพะเจ้าบ่แม่นพะอินพะพิมอันใดดอก, ข้าพะเจ้านพ้องแต่ลืมเดินดิ่งเดินป่ามาหนั้นเอง. พะยาจักอินจึ่งถามตื่นอ่า ถืนฮั้นท้าวยู่บ้านใดเมืองใดพ่อแม่ของท้าวอี๋ อ่าแนวใด? ปะสิ่งสิ่งใดจึ่งเดินทางมาในถาวน์? ท้าวไก้บอกว่าพะ ยาวุนละนี้ผู้จึ่งปกถองเมืองปันจาแม่นพ่อส่วนว่าแม่นั้นอี๋เดินว่าปะทุมมาต่มาอี๋เพิ่นว่าถำภองแม่ไก้บอกกับธ์าว่าเมืองของแม่ยู่ทางไหอี๋ว่าเมืองจักอินมีพะยาจักอินเป็นพ่. เมื่อพะยาจักอินไก้ยินดั่งนั้นภ์ตกใจย่างแรงฟ้าอยองภอดเอิาท้าวทันหมอมทั่งสะหลิบลึง. บึดหนึ่งภ์ ตั้งใจไก้จึ่งเว้ากับท้าวอ่าหลานเอ๋ยลอยฟังดี พ่อเถ้าอีเล่าสู่ฟัง พ้อมทั่งอุไปใส่มะเหสีแล้วภ์บอกท้าวอ่าผูนแม่นแม่เถ้าของเจ้าดี. บ่อม

ທ້າວເຈົ້າພວມນັ່ງຢູ່ແມ່ນເມືອງຈັກອິນ. ແຕ່ວ່າຮຸ ໄດ້ລົງມາກິນໄພ່ພົນ ຕາຍ ສ້ຽງ, ຈົ່ງຍັງແຕ່ປະທຸມມາບຸດຕາລູກນ້ອງທໍ່ນັ້ນ, ພໍ່ເຖົ້າຈົ່ງໃຫ້ອອນຕໍ່ເທບພະ ໃຫ້ແລ້ວເອົາປະທຸມມາຊົ່ງເປັນແມ່ຂອງທ້າວໄປຊ່ອງໄວ້ໃນກອງ ໜ່ວຍ ໃຫ່ຍຢູ່ໃນຫໍພາສາດ. ຈາກນັ້ນພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າຈົ່ງຖືກຮຸກິນຕາຍ.

ພະຍາຈັກອິນຖາມຕື່ມວ່າເປັນແນວໃດ ໃຜໄດ້ເອົາແມ່ເຈົ້າໄປ ສ້າງສືບ ເມືອງຢູ່ພຸ້ນ? ທ້າວເພັດຊະລາດຈົ່ງໄດ້ເວົ້າສູ່ພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າຟັງ ເລີ່ມແຕ່ພະ ຍາຈຸນລະນີຕົນພໍ່ ພາໄພ່ພົນໂຍທາເຂົ້າປ່າໄລ່ກວາງຄໍາແລ້ວຫລົງທາງເຂົ້າ ມາ ເມືອງຈັກອິນ ໄດ້ພົບນາງປະທຸມມາຜູ້ເປັນແມ່ຈົ່ງ ເອົາ ໄປ ເປັນມະເຫສີ ຢູ່ ເມືອງປັນຈາ. ຕໍ່ມາແມ່ໄດ້ຖືພາທ້າວທັງສີ ເວລາຈະປະສູດເອົາ ໄດ້ ເອົາຜ້າ ມັດຕາແມ່ໄວ້ ເພື່ອບໍ່ໃຫ້ຮູ ເວລາພວກຫລານທັງສີ ເກີດ, ຈາກນັ້ນ ໄດ້ ນໍາທັງ ສີ ໄປໃສ່ໄຫ ໄຫລນໍ້າ ແລ້ວ ໄປຂາບທູນພໍ້ພ້ອມທັງ ເອົາ ຫມາ ນ້ອຍ ສີ ໂຕ ໄປ ປ່ຽນ ແທນ, ພໍ່ ເສຍ ໃຈ ຢ່າງ ໃຫ່ຍ ຈົ່ງ ປົດ ແມ ລົງ ມາ ເປັນ ຄົນ ລ້ຽງ ຫມູ. ສ່ວນ ວ່າ ຫລານ ທັງ ສີ ໄດ້ ໄຫລ ມາ ຄ້າງ ຢູ່ ນໍ ຢ່າ ຈໍ ສ່ວນ ໆ ຈົ່ງ ລ້ຽງ ເອົາ ໄວ້. ເມື່ອ ນາງ ອັກ ຮຸ ຈົ່ງ ໃຊ້ ຄົນ ເອົາ ເຂົ້າ ຕົ້ມ ໃສ່ ວ ມາ ເບື່ອ ຫລານ ທັງ ສີ ຕາຍ ແລ້ວ ເກີດ ເປັນ ຕົ້ນ ຈໍ ປາ ທັງ ສີ, ແຕ່ ນາງ ອັກ ຫີ ບໍ່ ລືດ ລະ ຈົ່ງ ສັ່ງ ໃຫ້ ໂຄ່ນ ຕົ້ນ ຈໍ ປາ ໄຫ ລ ລ່ອງ ນ້ໍ ຖ ມ ອີກ. ເມື່ອ ຕົ້ນ ຈໍ ປາ ໄຫ ລ ມາ ຄ້າງ ທ່າ ພະ ລີ ສີ ຕາ ໄຟ ພໍ່ ພະ ລີ ສີ ຕາ ໄຟ ຈົ່ງ ໄດ້ ຫີ ດ ສ ງ ຫລານ ທັງ ສີ ຄືນ ມາ ເປັນ ຄົນ ດັ່ງ ເກົ່າ.

ທ້າວເພັດຊະລາດ ເລົ່າ ຕໍ່ ໄປ ວ່າ ເມື່ອ ໄດ້ ຫລາຍ ປີ ຕໍ່ ມາ ພະ ອິນ ຈົ່ງ ໄດ້ ລົງ ມາ ຊຸ ຊ່ ອຍ ນໍ ເອົາ ພວກ ຫລານ ກັບ ຄືນ ສູ່ ເມືອງ ປັນ ຈາ ໂດຍ ຫາ ມ ດົ ມ ທາງ ຜ່ານ ແລະ ໄດ້ ຜາ ບ ແພ ພະ ຍາ ຫົ ວ ເມືອງ ຕ່າງ ໆ ພ້ອມ ໄດ້ ແຕ່ ງ ດອງ ກັບ ລູກ ສາວ ຂອງ ພະ ຍາ ເມືອງ ດົ ງ ນ. ທໍ ອິ ດ ແມ່ ນ ຜ່ານ ເມືອງ ພະ ຍາ ສິ ງ ຫ ໂດຍ ແມ່ ນ ອ້ ຍ ກ ກ ຕ ເຊ ດ ຖ າ ລາ ດ ໄດ້ ເປັນ ຜູ້ ປົ ກ ຄອງ, ຜ່ານ ມາ ເມືອງ ທ້າວ ໄ ອ ສ ວ ນ ຍັ ກ ໃ ຫ ຍ

ປີຕະລາດທ້າວທົ່ງສ້າງຢູ່ສະໜ່ວຍ, ເລີຍມາເຂົ້າຈຳປາເມືອງໃຫ່ຍສຸວັນນະ ລາດທ້າວເປັນເຈົ້ານິ່ງປອງ. ຈາກນັ້ນຈຶ່ງພາກັນເດີນທາງມາຖືງເມືອງປັນ ຈາຈຶ່ງ ໄດ້ເອົາຊະນະພວກຄົນຂ້ ໂຫດສາມານ, ດັ່ງນັ້ນພະຍາເມືອງຜູ້ເປັນ ພໍ່ ຈຶ່ງ ໄດ້ມອບເມືອງໃຫ້ເຮົາເປັນຜູ້ປົກຄອງ, ແຕ່ເຮົາ ໄດ້ມອບເມືອງໃຫ້ພໍ່ເປັນ ຜູ້ປົກຄອງຄືເກົ່າມາຫລັງ, ແລ້ວເຮົາກໍອອກເດີນທາງເຂົ້າປ່າ ຈົນໄດ້ ເມຍ ຢູ່ນຳພະລີສີກາງປ່າ, ຕໍ່ມາເຮົາກັບເມຍຈຶ່ງ ໄດ້ລາພະລີສີ ວ່າຈະພາກັນ ເດີນ ທາງຄືນສູ່ເມືອງປັນຈາ, ແຕ່ ໄດ້ພາກັນລົງເຊົາແຮງຢູ່ກ້ອງຮົ່ມ ໄຊ ໃນປ່າແຫ່ງ ໜຶ່ງກໍພີ ຍັກ ໄດ້ມາລັກເອົາເມຍຂອງເຮົາ ໄປ, ຈາກນັ້ນ; ເຮົາກໍ ໄດ້ຕິດຕາມ ຫາເມຍແລະ ໄດ້ຂ້າ ຍັກຕາຍ, ຢູ່ ທ ນ ເຮົາກໍ ໄດ້ ລູກສາວຂອງ ຍັກ ມາ ເປັນ ເມຍ ຕື່ ອີ ກ, ພ້ອມກັ ນ ນ ເຂົາ ກໍ ໄດ້ ມອບ ບ້ານ ມອບ ເມືອງ ໃຫ້ ຢູ່ ປົ ກ ຄອງ. ແຕ່ ວ່ າ ເຮົ າ ເອງ ຍັ ງ ຄິ ດ ຮອດ ເມຍ ກິ ກ ບໍ່ ເລີ ກ ບໍ່ ແລ້ ວ ຈຶ ງ ໄດ້ ອອກ ຕິ ດ ຕາມ ຫາ ແລະ ໄດ້ ມາ ພໍ້ ກອງກະດູກຂອງພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າແລ້ວເຮົາກໍ ໄດ້ ໂຜດເອົາທ່ານທັ ງ ສອງ ຄືນ ມາ ຄືແນວ ນ ແຫລະ.

ເມື ອ ພະ ຍາ ຈັ ກ ຍິ ນ ແລະ ມະ ເຫ ສີ ໄດ້ ຟັ ງ ທ້ າ ວ ເພ ດ ຊະ ລາ ດ ຜູ້ ເປັ ນ ຫລານ ເລົ່ າ ພາ ບ ອ ດ ສູ່ ຟັ ງ ກໍ ມີ ຄ ວ າ ມ ໂ ສ ກ ເ ສ້ າ ລ ອ ຍ ຫ ່ ວ ງ ຮ ວ ງ ໄ ປ ຕ າ ມ ດັ ່ ງ ບົ ດ ກ ອ ນ ຂ ຽ ນ ວ ່ າ :

ແຕ ນ ລ າ ຊ າ ເຈ ົ ້ າ ໄ ອ ຍ ະ ໄ ກ ເ ສ ້ າ ໂ ສ ກ
ເ ໝ ື ອ ນ ດ ັ ່ ງ ໄ ຟ ລຸ ກ ໄ ໝ ້ ມ ໃ ນ ເ ມ ື ອ ບ ໍ ່ ສ ະ ບ າ ຍ
ເ ມ ື ອ ວ ່ າ ທ ້ າ ວ ກ ່ າ ວ ຕ ້ າ ນ ຄ ວ າ ມ ເ ກ ົ ່ າ ພ າ ຍ ຫ ລ ັ ງ
ທ ັ ງ ຕ າ ຍ ຍ ວ ດ ທ ະ ນ າ ນ ຳ ທ ້ າ ວ
ຈ ຶ ງ ໄ ດ ້ ທ ວ ຍ ມ ື ອ ຸ ນ ຫ ລ ານ ຕ ິ ນ ຊ ົ ມ ຈ ູ ບ
ໂ ລ ມ ລ ູ ບ ເ ນ ື ້ ອ ທ ັ ງ ໄ ຫ ້ ຍ ່ າ ວ ຍ ິ ນ ແ ທ ້ ແ ລ ້ ວ

ສອງອົງເຈົ້າ ຕິຫວ່ງສະຫລົບທ່າວ
ອົດຕົນຫມໍ້ທ້າວ ກຸມານແກ້ວແຫ່ງຕົນ
ທັ້ງພ່ອງຄິດເຖິງແກ້ວ ປະຫຸມມານາງນາດ
ໄກຊາດເຊື້ອ ຫລາຍເຂົ້າຂວບປີ ແທ້ແລ້ວ

ຝ່າຍທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ເຫັນພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າສະຫລົບລົງກໍຈຶ່ງເສົ້າ ມົນ ຄາຖາເປົ່າເອົາຄືນມາ ເມື່ອທັ້ງສອງຄືນມາແລະຕັ້ງສະຕິໄດ້ຈຶ່ງວ່ຳ ກັບ ທ້າວວ່ຳ ຫລານຮັກຈຶ່ງປຽບດັ່ງແກ່ນຕາ, ຫລານຄືກັບພະອິນພະພົມຜົມ ລົດ ດາດ ເພາະວ່ຳພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າໄດ້ຕາຍໄປແລ້ວຫລານກໍມາໂຜດຄືນໄດ້. ບັດ ນີ້ພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າຂອງຫລານຄືນມາແລ້ວ ຍັງເຫລືອຢູ່ແຕ່ເສນາອາມາດແລະ ຊາວເມືອງທັ້ນ ຂໍໃຫ້ຫລານຈົ່ງໄດ້ໂຜດເອົາເຫລົ່ານັ້ນຄືນມາແນ່ ຖ້ອນ. ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຕອບວ່ຳຖືວ່ຂອງຫລານນັ້ນຫາກແມ່ນທຳມະຊາດເຊື້ອພະ ອິນເຈົ້າປ່ອນລົງແທ້ແລ້ວ, ຍ້ອນວ່ານີ້ເວນກຳແຕ່ຊາດກ່ອນຈຶ່ງໄດ້ລົງມາເກີດ ໃນໂລກມະນຸດ. ສ່ວນເສນາອາມາດແລະໄພ່ຟ້ຳຊາວເມືອງນັ້ນພໍ່ເຖົ້ຳ ແມ່ ເຖົ້ຳບໍ່ຕ້ອງຮ້ອນຄອກຫລານຈະໂຜດເອົຳຄືນມາໃຫ້ຕາມຄວາມຕ້ອງກາມວ່ຳ ແລ້ວທ້າວກໍອອກໄປສູ່ເກີຍພ້ອມທັງຍີ່ລະນີກເຖິງຄຸນພະລີສີຕາ ໄພແລ້ວກໍຍົກ ມືຂຶ້ກວັດແກ່ວງໄປທີ່ອຸມເມືອງບອກໃຫ້ເສນາອາມາດໄພ່ຟ້ຳ ຊາວເມືອງ ພ້ອມດ້ວຍເຮືອນຊານບ້ານຢູ່ແລະສັດສຳວ່ຳສິ່ງກັບຄືນມາດັ່ງເກົ່ຳ.

ເມື່ອພວກເສນາອາມາດແລະຊາວເມືອງ ໄດ້ມຊົ໊ດຄືນມາເຂົ້ຳກໍມີ ຄວາມ ຍິນດີຊຸ່ມຊື່ນຫາອັນປຽບບໍ່ ໄດ້, ໃຜກໍວ່ຳຮ່ຳກິນຕາຍແລ້ວກັບເກີດຄືນມາຄົງຈະ ເປັນຍ້ອນພະອິນລົງມາໂຜດແທ້ ທັ້ງເຂົ້ຳຈົ່ງພ່ຳກັນຟ້ຳວແລ່ນໄປຂຶ້ນຢູ່ເຮືອນ ໃຜ ເຮືອນລ່ຳວຕາມເດີ່ມ, ບ່ຳງຄົນກໍທັ້ງແລ່ນທັ້ງແຫງນເບິ່ງທ້ອງຟ້ຳຢ່ຳນຮ່ຳໃຫ່ຍ ຈະກັບມ່ຳອີກ. ຝ່ຳຍທ້ຳວເພັດຊະລ່ຳດນັ້ນເມື່ອໂຜດຄືນຄືນມ່ຳ ໝົດແລ້ວກໍກັບ

ເຂົ້າໄປຫາພໍ່ຖ້າແມ່ຖ້າພ້ອມທັງຍື່ນໄຫວ້ດ້ວຍຄວາມອ່ອນນ້ອມ, ເຮັດ ໃຫ້ ພໍ່ຖ້າແມ່ຖ້າມີຄວາມປິຕິຊົມຊື່ນເປັນຢ່າງຍິ່ງ. ສ່ວນເສນາອາມາດ ພ້ອມ ສາວສະຫນົມກໍມະວັງກໍພາກັນຫລັ່ງໄຫລເຂົ້າສູ່ບໍລິເວນພະລາຊະວັງ ຢ່າງ ສ່ຳນ່ຳສົນ. ຕໍ່ມາຂຸນຫລວງຜູ້ໃຫ່ຍຈຶ່ງໄດ້ນຳຂາບໄຫວ້ຕໍ່ພະຍາຈັກອິນເພື່ອຫມູ ຖາມຫາຕົ້ນເຫດວ່າເປັນແນວໃດພວກຊາວເມືອງຕາຍຫມົດແລ້ວຈຶ່ງໄດ້ ກັບ ຄືນມາມີຊີວິດຄືເກົ່າ.

ພະຍາຈັກອິນຈຶ່ງຕອບດ້ວຍໃບຫນ້າອັນຍິ້ມແຍ້ມແຈ່ມໃສວ່າ ອັນນີ້ ເປັນ ດ້ວຍບຸນກຸສົນຂອງພວກເຮົາແຫ້ງເພາະວ່າພະອິນໄດ້ສົ່ງຫລານຊາຍເຮົາລົງ ມາເກີດ, ຄືພາຍຫລັງທີ່ຮຸ່ງໄດ້ກິນພວກເຮົາຕາຍຫມົດ ຍັງເຫລືອແຕ່ນາງປະ ທຸມມາລູກຍິງດຽວນ້ອຍ ຈຶ່ງໄດ້ເອົາເຊື່ອງໄວ້ໃນກອງຫມ້ອຍໃຫ່ຍ, ຕໍ່ ມາ ພະຍາປັນຈາໄດ້ມາພົບຈຶ່ງນຳເອົານາງໄປເປັນມະເຫສີສ່ວນວ່າທ້າວ ເຜັດ ຊະລາດຫນ້າ ໂຜດພວກເຮົາຄືນກໍແມ່ນລູກຂອງນາງປະທຸມມານັ້ນເອງ ຈຶ່ງ ທ້າວ ເປັນຜູ້ມີອິດທິລິດທິອັນລ້ຳ ປະກົດທົ່ວທັ້ງແຜ່ນດິນແຜ່ນຟ້າ ໄດ້ເອົາມ ື ຊ ເອົາພວກເຮົາຄືນມາ. ເມື່ອຂຸນເສນາອາມາດແລະຊາວເມືອງ ໄດ້ຮູ ດັ່ງ ນັ້ນກໍພາກັນມີຄວາມຊົມຊື່ນຍິນດີທັ້ງ ໄດ້ເຫັນທ້າວ ເຜັດຊະລາດ ເປັນ ຮູບ ໂສມອັນສວຍງາມ ໃຜໆກໍພາກັນຍ້ອງຍໍຊົມເຊີຍໃນຄວາມດີຄວາມສາ ມາດ ຂອງທ້າວ.

ສ ຳ ລັ ບ ປະ ຊາ ຊົ ນ ຢູ່ ເ ຂ ດ ນ ອ ກ ເ ມ ືອ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ຖ ິ ງ ແ ມ ່ ນ ເ ກ ີ ດ ຂ ຶ ້ ນ ມ າ ເ ຫ ື ອ ໃ ຫ ່ ມ ກ ໍ ຍັ ງ ບ ໍ ່ ເ ຊ ົ ່ ຳ ຢ ້ ານ ຮ ຸ ງ ໃ ຫ ່ ຍ ຈ ະ ມ າ ກ ິ ນ ເ ຂ ົ ້ າ ບ ໍ ່ ໄ ດ ້ ພ າ ກ ັ ນ ດ ັ ງ ໄ ຟ ແ ຕ ່ ງ ຢ ู ่ ຄ ື ວ ກ ິ ນ ເ ລ ີ ຍ ເ ພ າ ະ ວ ່ າ ຢ ้ ານ ຮ ຸ ງ ຈ ະ ບ ິ ນ ມ າ ຫ າ . ດ ั ່ ງ ນ ั ้ ນ ພ ວ ກ ອ າ ມ າ ດ ຈ ຶ ่ ງ ເ ຂ ົ ้ າ ໄ ປ ຂ າ ບ ທ ูນ ຕ ่ ໍ ພ ะ ม ะ ເ ຫ ส ี ข อ ง พ ะ ย า จ ั ก อ ิ น . เ ม ื ่ อ ท ้ า ว เ ผ ั ด ช ะ ล า ด ไ ด ้ ร ู ้ ก ็ จ ึ ง บ อ ก ก ั บ เ ส ม า อ า ม า ด ว ่ า พ ว ก พ ี ่ น ้ อ ง บ ่ ต ้ อ ง ย ้ า ย ก ั น ก ็ อ ย ู ่ ร ุ ง ใ ห ่ ย ิ ก แ ล ้ ว จ ึ ง ธ ิ บ ไ ป ก ั บ ท ้ า ว

ຮ້ອງປ່າວແກ່ຊາວບ້ານທັງຫລາຍໃຫ້ເຊົ້າຢ້ານກົວຮຸ. ຊື່ວ່າຜີຮຸງຜີຍັກ ທັງ
ຫລາຍຢູ່ໃນຮຸມພູທີ່ນີ້ ເຮົາເອງບໍ່ເຄີຍຢ້ານກົວແມ່ນແຕ່ໜ້ອຍດຽວ, ສົ່ງ
ຄາມຍັກສົ່ງຄາມຜີກໍໄດ້ສູ້ຜ່ານຜ່ານມາຫລາຍຄັ້ງແລ້ວ. ພໍ່ານຮຸງຖ່ອຍ ຕົວ
ເປັນມີໃຈ່ປ່ວງສັດຜີດັ່ງລີຊີກົວຢ້ານ, ຈົ່ງຮີບໄປບອກຊາວບ້ານໂລດໃຜ ຢາກ
ດັ່ງໄຟແນວໃດກໍເຮັດຕາມໃຈມັກໂລດເດີ, ໃຫ້ຄວັ່ນໄຟເປັນໂງ່ມຂຶ້ນຟ້າ ພຸ້ນ
ເຮົາແຮ່ງຢາກເຫັນໜ້າຮຸງຕົວນັ້ນ.

ເມື່ອຊາວບ້ານຊາວເມືອງໄດ້ຮູ້ດັ່ງນັ້ນກໍພາກັນດັ່ງໄຟແຕ່ງຢູ່ຄືກິນ ຕາມ
ສະບາຍດ້ວຍເດດອຳນາດຂອງທ້າວຜັດຊະລາດປົກຄຸມທຸກເມືອທຸກຍາມ.

ບັດນີ້ກ່າວເຖິງເສໂນຮຸງຜົວເມຍເຖົ້າໃຫ່ຍກ່ອນແລ້ວ ນັ້ນຫາກເມົາຢູ່ຫ້ອງ
ດອຍຫ້ວາງແກ່ວໄກ. ເມື່ອຮຸງໄດ້ເຫັນຄວັ່ນໄຟຂຶ້ນເວຫາມືດມືດ ມັ້ນຈຶ່ງ ຄິດ
ໃນໃຈວ່ານີ້ໂຊກດອກແລ້ວ ມັ້ນຈຶ່ງເວົ້າກັບເມຍຂອງມັ້ນວ່າ ເມື່ອມີຄວັ່ນໄຟ
ຄືແນວນີ້ ແມ່ນຈັ່ງມີຄົນມາສ້າງບ້ານແປງເມືອງອີກໃຫ່ມ, ເຮົາຈຶ່ງ ພາ
ກັນບິນໄປສູ່ບ້ານເມືອງໜ້ຄວັ່ນໄຟ, ວ່າແລ້ວຮຸງຜົວເມຍກໍພາກັນບິນໄປ ສູ່
ຊາຍແດນຂອງເມືອງຈັກຂຶນທັນທີ, ເຮັດໃຫ້ຄົນພາກັນແຕກຕື່ນຢ້ານກົວ, ຮຸງ
ໜ້ຕົວຫ໋ພູເຂົ້າຈຶ່ງບິນມາກໍເວົ້າຂຶ້ນຢ່າງອົງອາດດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ແຕ່ນັ້ນຮຸງໃຫ່ຍຮ້າຍ	ຕົວຫ໋ພູເຂົ້າ
ບິນບິນມາເວຫາ	ກ່າວຈາຈົ່ງອ້າງ
ດູລາມະນຸດສາເຊື້ອ	ອາຫານຂອງເກົ່າ ກູ່ນ
ກູຫາກິນນອດມ້ຽນ	ເສຍສ້ຽງຈຸ່ພາຍ
ບັດນົມຫລາຍລ້ົນ	ຍັ້ງເຕັມສົມເກົ່າ
ຮ້ອ່ານິດເດດກ້າ	ໃຜແຫ້ເປ່ົາຄືນ ນ້ົນ

ເວົ້າແລ້ວຮຸງກໍບິນລ່ວງກາຍມາ ເຮັດໃຫ້ຄົນແຕກຕື່ນ ແລ່ນໜີປະ ຢ້ານ

ປະເຮືອນ ເຂົ້າປ່າຫາຊັ້ນຕາມຫລືບຫົນຫລືບຜາ, ເມື່ອເຫັນຊາວບ້ານ ແຕກ
ໜີ ຮຸງຄືວ ເມຍຈຶ່ງຊວນຜົວບິນກາຍໜູ້ບ້ານເຂົ້າໄປສູ່ຄືວ ເມືອງ, ພໍຮຸງ ບິນ
ເຂົ້າເຖິງ ເມືອງຊາວ ເມືອງກໍພາກັນແຕກຕື່ນກົວຕາຍ ເປັນສົນລະວົນດັ່ງ ນັ້ນ
ເສນາຜູ້ໃຫ່ຍຈຶ່ງຟ້າວຮົ້ນຂາບທູນໃຫ້ທ້າວ ເພັດຊະລາດຮູ້ພ້ອມທັ້ງ ຂໍ ຄວາມ ອົ ກູ
ກູນາ ໃຫ້ ຊິ ຄ່ອຍ ຊ ວ ິ ກ ຊາວ ເມືອງ ທັ້ງ ຫລາຍ ເອົາ ໄວ້ ເພາະ ວ່າ ຮຸງ ໃຫ່ຍ ໄດ້
ບິນ ກັບ ມາ ອາ ລະ ວາ ດ ອົ ກ ແລ້ວ. ເມື່ອ ທ້າວ ໄດ້ ຟັງ ດັ່ງ ນັ້ນ ກໍ ຟ້າວ ທະ ຍານ ຂຶ້ນ ສູ່
ເວ ຫາ ເຖິງ ເສ ໂນ ຍັກ ເປັນ ຄືວ ກ້າ ທ້າວ ຈຶ່ງ ຖາມ ຮຸງ ໃຫ່ຍ ວ່າ ນ ຶ ງ ນ ມາ ແ ຕ ໜ ້ ອ ງ
ຫົນ ແ ຫ ່ ງ ທາ ງ ໃ ດ ນ ຶ ງ ນ ເ ປ ັ ນ ຊ າ ດ ເ ຊ ື ້ ອ ຍ ັ ກ ໃ ຫ ່ ຍ ພ ມ າ ນ , ນ ຶ ງ ເ ປ ັ ນ ເ ດ ຍ ລ ະ ສ າ ນ
ລ ່ າ ກ ິ ນ ຄ ົ ນ ໄ ປ ້ . ຮ ຸ ງ ຈ ຶ ່ ງ ຕ ອ ບ ທ ້ າ ວ ວ ່ າ ກ ູ ນ ຫ າ ກ ິ ນ ຜ ູ ້ ສ ົ ມ ພ ານ ເ ຜ ັ ງ ມ າ ກ ໃ ຜ ູ ້ ມ ີ ລ ິ ດ
ເ ດ ດ ກ ້ າ ເ ຫ ນ ື ອ ລ ້ ົ ນ ກ ູ , ກ ູ ຈ ັ ກ ມ ີ ລ ະ ນ າ ມ ັ ນ ຈ ົ ມ ຕ າ ຍ ໄ ປ ແ ລ ້ ວ ຊ າ ດ , ພ ້ ອ ມ ທ ັ ້ ງ ຈ ະ
ມ ອ ບ ດ ວ ງ ແ ກ ້ ວ ດ ວ ງ ປ ະ ເ ສ ດ ນ ໃ ຫ ້ ທ ົ ນ ທ ີ ໂ ລ ດ . ເ ວ ົ ້ າ ແ ລ ້ ວ ຮ ຸ ງ ກ ໍ ຄ ຶ ງ ປ ີ ກ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ
ບ ັ ງ ແ ສ ງ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ເ ອ ົ າ ໄ ວ ້ .

ເ ມ ື ່ ອ ທ ້ າ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ເ ຫ ັ ນ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ຈ ຶ ່ ງ ແ ກ ່ ວ ງ ຕ ະ ບ ອ ງ ໄ ປ ໃ ສ ່ ຮ ັ ດ ໃ ຫ ້ ປ ີ ກ
ຂ ອ ງ ເ ສ ໂ ນ ຮ ຸ ງ ໃ ຫ ່ ຍ ຫ ັ ກ ທ ັ ນ ທ ີ , ແ ສ ງ ສ ະ ຫ ວ ່ າ ງ ຈ າ ກ ດ ວ ງ ຕ າ ເ ວ ັ ນ ກ ໍ ສ ະ ຫ ວ ່ າ ງ
ສ ະ ໄ ຫ ວ ທ ິ ່ ວ ພ ິ ພ ິ ບ . ແ ຕ ່ ຮ ຸ ງ ຜ ົ ວ ເ ມ ຍ ກ ໍ ບ ໍ ່ ຍ ອ ມ ທ ้ າ ວ ວ ່ າ ຍ ໆ ມ ັ ນ ພ າ ກ ັ ນ ລ ຸ ກ ຂ ຶ ້ ນ ສ ູ ງ ປ ານ
ຕ ານ ຊ ໍ ່ ສ ານ ຕ ົ ້ ນ ຕ າ ແ ດ ງ ປ ານ ໄ ຟ ມ ັ ນ ຊ ູ ທ ้ າ ວ ວ ່ າ ຈ ັ ກ ຈ ິ ກ ກ ິ ນ ເ ປ ັ ນ ອ າ ຫ ານ ໃ ຫ ้ ໄ ດ ้
ທ ้ າ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ຈ ຶ ່ ງ ແ ກ ່ ວ ງ ຕ ະ ບ ອ ງ ໄ ປ ໃ ສ ່ ເ ປ ັ ນ ຄ ັ ້ ງ ທ ີ ສ ອ ງ ແ ຕ ່ ຮ ຸ ງ ກ ໍ ເ ອ ົ າ ຄ ືວ
ຫ ລ ິ ບ ຫ ລ ົ ກ ໄ ປ ໄ ດ ້ ຍ ອ ນ ວ ່ າ ມ ີ ດ ວ ງ ແ ກ ້ ວ ອ ົ ເ ສ ດ ຢ ູ ່ ເ ທ ິ ງ ຫ ົ ວ ຂ ອ ງ ມ ັ ນ . ເ ຖ ິ ງ ແ ມ ່ ນ ຮ ຸ ງ
ຈ ະ ຫ ລ ິ ບ ຫ ລ ົ ກ ໄ ດ ້ ກ ໍ ຕ າ ມ ແ ຕ ່ ຮ ຸ ງ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ກ ໍ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ຢ ້ ານ ກ ົ ວ ຕ ່ ໍ ລ ິ ດ ເ ດ ດ ຂ ອ ງ ທ ้ າ ວ
ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ມ ັ ນ ຈ ຶ ່ ງ ພ າ ກ ັ ນ ຂ ໍ ້ ອ ນ ຂ ໍ ຍ ອ ມ ຕ ່ ໍ ທ ้ າ ວ ທ ັ ້ ງ ບ ອ ກ ຄ ວ າ ມ ປ ະ ສ ົ ງ ວ ່ າ ຢ າ ກ ຕ າ ຍ
ຈ ຶ ່ ງ ຮ ້ ອ ງ ຂ ໍ ໃ ຫ ້ ທ ้ າ ວ ຊ ່ ອ ຍ ປ ົ ດ ເ ປ ັ ້ ອ ງ ຄ ວ ນ ກ ໍ າ ໃ ຫ ້ ຮ ູ ແ ລ ້ ວ ຮ ູ ລ ອ ດ ໃ ນ ຄ າ ວ ມ .

ຮ ຸ ງ ໄ ດ ້ ບ ອ ກ ທ ้ າ ວ ວ ່ າ ມ ັ ນ ຈ ະ ຍ ົ ກ ເ ອ ົ າ ດ ວ ງ ແ ກ ້ ວ ອ ັ ນ ອ ົ ເ ສ ດ ຢ ູ ່ ຫ ົ ວ ມ ັ ນ ຖ ວ າ ຍ ທ ้ າ ວ

ແກ້ວດວງນີ້ນັ້ນໄດ້ຮັກສາມາເປັນເວລາດົນນານແລະທົນທຸກທໍລະມານ ອຶດ ຫິວອາຫານກາມກິນເພາະວ່າໂຕໃຫ່ຍທ້ອງໃຫ່ຍກິນຫລາຍແມ່ນວ່າກິນ ຊ້າງ ຄາບດຽວກໍນັບເປັນຮ້ອຍໂຕ. ຈົ່ງຄ່ອຍເຕັມທ້ອງ. ຊື່ວ່າສັດສາວາສິ່ງໃນເຂດ ນີ້ແມ່ນກິນຈົນບໍ່ເຫລືອອີກແລ້ວຍັງແຕ່ໃນເຂດອື່ນແຕ່ກໍໄປກິນບໍ່ໄດ້ເພາະ ວ່າ ພະຍາເວດສຸວັນໄດ້ແບ່ງປັນເຂດແດນໄວ້ໃຫ້ແລ້ວ. ແຕ່ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ ບອກກັບຮຸ້ງວ່າມຶ້ງນີ້ເປັນສັດເດຍລະສານກູບໍ່ຖືໂທດຖືໂພຍມຶ້ງດອກ ມຶ້ງ ຈົ່ງ ກັບໄປສ້າງດອຍຖ້ຽງຂອງເກົ່າສາ, ອັນວ່າຫມ່ອຍແກ້ວຂອງມຶ້ງນັ້ນກູກໍບໍ່ ຮັບ ດອກໃຫ້ມຶ້ງເອົາໄວ້ຮັກສາເນື້ອສາຕົວຂອງມຶ້ງສາ. ທ້າວກ່າວກັບຮຸ້ງວ່າກູ ບໍ່ ເຄີຍຂ້າໃຜເພື່ອຍາດແຍ່ງເອົາສິ່ງຂອງ. ອັນນຶ້ງຫາກມາທຳລາຍ ບ້ານ ເມືອງຂອງພໍ່ເຖົ້າກູນັ້ນເອງ. ບັດນີ້ໃຫ້ມຶ້ງພາເມຍໄປຢູ່ຖ້ຽງດອຍຂອງເກົ່າຢ່າ ໄດ້ມາໃກ້ມະນຸດມະນາອີກ. ແຕ່ຮຸ້ງກໍບໍ່ຍອມຍັງອ້ອນວອນໃຫ້ທ້າວຮັບ ເອົາ ແກ້ວຫມ່ອຍສັກສິດໄປໃຫ້ໄດ້ ທ້າວຮັບປາກວ່າຈະບໍ່ໃຫ້ທ້າວມີເວນກຳຫນ້ອໃດ ເລີຍພຽງແຕ່ວ່າເຖົ້ອຂອງຂ້າຜົ້ວເມຍຢ່າກພົ້ນຈາກເວນກຳອັນນີ້ນັ້ນ.

ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ຟັ້ງເຫດຜົນຂອງຮຸ້ງກໍຈົ່ງພິຈາລະນາເຖິງໂທດ ກຳ ຂອງຮຸ້ງວ່າມີມາກມາຍເພາະມັນໄດ້ກິນພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າແລະຊາວເມືອງ ຈັກ ຂົນຈົນໝົດກ້ຽງ. ດັ່ງນັ້ນທ້າວຈົ່ງເວ້ານຳຮຸ້ງວ່າ ເລື້ອງນີ້ເຮົາກໍບໍ່ ຫ້າມ ຄວາມປາຖະຫນາຂອງໃຜໄດ້ ສຸດແລ້ວແຕ່ໃຈຫັ້ນຫ້ອນ. ເມື່ອຮຸ້ງໄດ້ຍິນ ດັ່ງ ນັ້ນຈົ່ງຍ່າງເຂົ້າໄປຫາທ້າວແລ້ວກົ້ມຫົວລົງຖວາຍແກ້ວຫມ່ອຍນັ້ນໃຫ້ ທ້າວ ແລະທ້າວກໍໄດ້ຮັບເອົາແກ້ວວິເສດຫມ່ອຍນັ້ນ ພ້ອມໂຜດໃຫ້ຮຸ້ງຫ້ຽງຄູ່ໄດ້ ພົ້ນ ຈາກເວນກຳຕາມປາຖະຫນາ ໂດຍໄດ້ຍົກມືຂຶ້ນອອກໃຫ້ຮຸ້ງຄູ່ຜົ້ວເມຍ ຕາຍ ຕາມຄຳປະສົ່ງ.

ເມື່ອຮຸ້ງຕາຍແລ້ວທ້າວກໍກັບເຂົ້າສູ່ຜາສາດ ຮັດໃຫ້ພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າແລະ

ເສນາອາມາດພ້ອມຊາວ ເມືອງມີຄວາມຊຶມຊື່ນຍິນດີຫາອັນປຽບບໍ່ ໄດ້, ດັ່ງນັ້ນ ຈຶ່ງຕົກລົງມອບບ້ານ ເມືອງໃຫ້ແກ່ທ້າວ ຄອບຄອງ. ທ້າວ ອິດທ້າວ ກໍ ບໍ່ ຢາກຮັບ ແຕ່ ຍ້ອນ ພໍ່ ເຖົ້າ ແມ່ ເຖົ້າ ແລະ ເສນາອາມາດ ພ້ອມ ຊາວ ເມືອງ ເຫັນ ດີ ເຫັນ ພ້ອມ ທ້າວ ຈຶ່ງ ຕົກລົງ ຮັບ. ພິທີ ອະພິເສກ ທ້າວ ຂຶ້ນ ຄອງ ເມືອງ ເຕັມ ໄປ ດ້ວຍ ປະ ຊາ ຊົນ ອັນ ດົງ ງາມ ແລະ ມີ ການ ຫລິ້ນ ກິນ ມ່ວນ ຊຶມ ຊື່ນ ເປັນ ເວລາ ຫລາຍ ວັນ ຈຶ່ງ ເລີກ ລາ ກັບ ໄປ ບ້ານ ເຮືອນ ຂອງ ໃຜ ຂອງ ລາວ.

* (ຊື່ ວ່າ ນາງ ປະ ທຸມ ມາ ນັ້ນ ແມ່ນ ເປັນ ແມ່ ສ່ວນ ວ່າ ນາງ ປະ ທຸມ ມາ ໄກ ສອນ ແມ່ນ ເມຍ)

36. ລູກຊາຍທ້າວເພັດຊະລາດພໍ້ກັນ.

ຢ້ອນກ່າວເຖິງນາງປະທຸມມາໄກສອນ, ນັບແຕ່ນາງໄດ້ກັບຄືນມາຢູ່ ຜາ ສາດຫລັງເກົ່າ ເຊິ່ງຕັ້ງຢູ່ເຂດອາສົມບົດສາລາຂອງພໍ່ພະລືສີ ກໍເປັນເວລາ ໄດ້ ດົນນານ. ທຸກຄໍ່າເຊົ້າວັນຄືນນາງກໍຄິດຮອດທ້າວ ເພັດຊະລາດຜູ້ເປັນຜົວ ຢູ່ ບໍ່ເລີກບໍ່ແລ້ວ ເພາະບໍ່ຮູ້ວ່າ ເປັນຕາຍຮ້າຍຫລືແນວໃດ. ບາງເທື່ອນາງກໍຄິດວ່າ ຍັກຍ້ານ ທ້າວ, ບາງເທື່ອກໍຄິດວ່າ ທ້າວຄົນເມືອຮອດເມືອງປັນຈາແລ້ວ, ນາງ ແລະ ທ້າວ ໄດ້ພັດພາກຈາກກັນ ຕັ້ງແຕ່ຕອນນາງຖືພາ ໄດ້ 3 ເດືອນພຸ້ນ.

ເມື່ອຖືພາ ໄດ້ຄົບ 10 ເດືອນນາງກໍເກີດລູກ ເປັນຜູ້ຊາຍ ຍິ່ງມີຮູບ ໂສມ ສວຍງາມປານວ່າ ພະອິນຫລໍ່ ປັ້ນລົງມາ ນາງຈຶ່ງມີຄວາມ ຍິນດີປີຕິ ຍິ່ງ ເປັນຢ່າງ ຍິ່ງ ເພາະວ່າ ລູກຂອງນາງ ບໍ່ພຽງແຕ່ມີຮູບ ໂສມ ຜິວ ຝັ່ງງາມ ຍັງ ເປັນ ຜູ້ມີ ລິດ ເດດ ລື້ ທະນູ ສິນ ຖືອອກ ນາ ພ້ອມ. ເມື່ອ ລູກ ຂອງ ນາງ ໃຫ່ຍ ພໍ ປາກ ໄດ້ ນາງ ຈຶ່ງ ພາ ເຂົ້າ ໄປ ໄຫ້ ພະລືສີ ຜູ້ ເປັນ ພໍ່, ພະລືສີ ໄດ້ ເຫັນ ກໍ ອຸ້ມ ເອົາ ທ້າວ ຂຶ້ນ ນັ່ງ ຕັກ ດ້ວຍ ຄວາມ ຮັກ ແພງ ທັງ ບອກ ວ່າ ຫລານ ຈຶ່ງ ຫຽວ ມາ ຫາ ພໍ່ ທຸກ ວັນ ເພື່ອ ຈະ ໄດ້ ແນະ ນໍາ ສັ່ງ ສອນ ໃນ ທາງ ດີ ຄຸ ປະ ການ. ພ້ອມ ດຽວ ກັນ ນັ້ ພະລືສີ ກໍ ໃສ່ ຊື່ ທ້າວ ວ່າ ທ້າວ ສຸວັນ ນະ ໄກ ສອນ.

ນັບ ແຕ່ ນັ້ ນ ເປັນ ຕົ້ ນ ມາ ທ້າວ ສຸວັນ ນະ ໄກ ສອນ ກໍ ໄດ້ ຮໍ່ ຮຽນ ເອົາ ວິ ຊາ ອາ ຄົມ ທຸກ ຢ່າງ ນໍ ພະລືສີ, ສາ ມາດ ເຫາະ ເໜ ເດີນ ອາ ກາ ດ ແລະ ມີ ອິດ ທິ ລິດ ອື ນ ໆ

ຢ່າງພຽບພ້ອມທຸກຢ່າງ. ຢູ່ມາມື້ໜຶ່ງທ້າວ ໄດ້ຖາມແມ່ວ່າແມ່ເອີຍລູກນ້ ຫາກ ແມ່ນລູກທີ່ເກີດນຳແມ່ໄດຍແທ້ຫລືບໍ່ຫລືວ່າແມ່ ໄປຂໍເອົາລູກຜູ້ອື່ນມາລ້ຽງ ? ເພາະວ່າຖ້ຽງຫນ້າປ່າກ້ວາງແຫ່ງນ້ນ ໃຜຈັກຄົນ ແຕ່ແມ່ຜູ້ດຽວ, ລູກ ເກີດ ຢູ່ໜ ຫລືວ່າ ເກີດມາແຕ່ຍ່ອນອື່ນກັນແທ້?

ເມື່ອນາງປະທຸມມາ ໄກສອນ ໄດ້ຍິນລູກຖາມດັ່ງນ້ນຍ້ງພາໃຫ້ນາງຄັ່ງແຄ້ນ ໃນໃຈ. ດັ່ງນ້ນນາງຈ້ງ ເລົ່າ ເລື່ອງທ້ງຫມົດສູ່ທ້າວຟ້ງຢ່າງລະອຽດວ່າ ນາງ ເກີດໃນດອກບົວແລ້ວ ພະລີສີ ນຳເອົາມາລ້ຽງພ້ອມທ້ງ ສ້າງຫໍພາສາດໃຫ້ ຢູ່ ເມືອໃຫ່ຍ ເປັນສາວຈ້ງ ມີກະສັດອ້ງໜຶ່ງມາຈາກ ເມືອງ ປັນຈາ ຊື່ວ່າ ເພັດ ຊະ ລາດ ໄດ້ ເຫາະ ມາ ເຖ້ງ ທີ່ ແຫ່ງ ນ້ ແລ້ວ ເຂ້ົ ໄຫ້ ພໍ່ ພະ ລີ ສີ ຂໍ ເອົາ ແມ່ ເປັນ ເມຍ ເມື່ອ ແມ່ ໄດ້ ຖ ພາ ທ້າວ ຈ້ງ ລາ ພໍ່ ພະ ລີ ສີ ຈະ ພາ ກັນ ກັບ ສູ່ ເມືອງ ປັນ ຈາ, ພໍ່ ຂອງ ເຈ້ົ ໄດ້ ອຸ້ ມ ແມ່ ເຫາະ ໄປ ທາງ ອາ ກາ ດ ຈ້ງ ໄດ້ ລ້ງ ພັກ ຢູ່ ກ້ອງ ຣ່ ມ ໄຊ ໃຫ່ ຍ ແຫ່ງ ໜ ຶ ງ ຍັ ກ ໄດ້ ລັ ກ ອຸ້ ມ ເອົ າ ແມ່ ຫນ ີ ຈາ ກ ພໍ່ ຂ ອ ງ ເຈ້ົ ແ ຕ່ ໃ ນ ທ ີ ສ ຸ ດ ກ ໍ ໄ ດ ້ ກ ັ ບ ມ າ ຢ ູ ່ ພ າ ສ າ ດ ຫ ລ ັ ງ ເ ກ ົ ່ າ ນ ອ ກ ແ ລ ້ ວ ຈ ້ ງ ເ ກ ີ ດ ລ ູ ກ ອ ອ ກ ມ າ ນ ້ ແ ຫ ລ ະ , ສ ່ ວ ນ ວ ່ າ ທ ້ າ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ພ ໍ ່ ນ ັ ້ ນ ໄ ປ ທ າ ງ ໃ ດ ບ ໍ ່ ຮ ູ ້ ເ ລ ີ ຍ . ເ ມ ື ່ ອ ທ ້ າ ວ ສ ຸ ວ ັ ນ ມ ະ ໄ ກ ສ ອ ນ ໄ ດ ້ ຟ ້ ງ ແ ມ ່ ເ ລ ົ ່ າ ກ ໍ ຈ ື ເ ອ ົ ່ າ ໄ ວ ້ ທ ຸ ກ ຢ ່ າ ງ . ທ ້ າ ວ ໄ ດ ້ ຢ ູ ່ ຄ ອ ມ ແ ມ ່ ແ ລ ະ ພ ະ ລ ີ ສ ີ ຢ ່ າ ງ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ສ ຸ ກ ກ າ ຍ ສ ະ ບ າ ຍ ໃ ຈ , ບ າ ງ ມ ື ້ ທ ້ າ ວ ກ ໍ ອ ອ ກ ເ ລ າ ะ ຫ ່ ຽ ວ ຕ າ ມ ປ ່ າ ຕ າ ມ ຖ ້ ງ ເ ອ ົ ່ າ ຫ ມ ູ ່ ສ ັ ດ ນ າ ນ າ ເ ປ ັ ນ ເ ພ ື ່ ອ ນ ຫ ລ ົ ນ , ພ ໍ ່ ຖ ິ ງ ຕ ອ ນ ຄ ໍ ່ າ ກ ໍ ກ ັ ບ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ມ າ ຖ ວ າ ย ພ ะ ลี สี.

ทลายมื้ต่มาพะลีสีจ้งถามท้าวว่า แต่ละมื้ไปห่ยวหล้มน้ ได้ ไปทางใดแม่? ท้าวจ้งตอบว่าบางมื้ก็ไปทางทิดปัดสิม, บางมื้ก็ไปทางทิดทักอิมและบางมื้ก็ไปทางทิดอุดอม, เมื่อพะลีสีได้ธู้ดั่งน้นจ้ง ก่าว ท้ามบ่ให้ท้าวเด้นไปหล้มทางทิดขุละพาตาถ้วนออกดั่งบิณฑอมยฯมว่า

ບາຢ່າເດີນໄປກ່ຳ ບູລະພາຕາວັນອອກ ນັ້ນເນີ
ຄັນວ່າພົ້ນເຂດດ້າວ ດອຍກ້ວາງບໍ່ດີ ລູກເອີ
ອັນວ່າໄພຂວາງພຸ້ນ ຜ່ເຄີຍທ່ຽວທ່ອງ
ມີທ້າວເໜບພະທ່ອນທ້າວ ທ່ອນຖ້ຳທ່ຽວເດີນ
ລາງເທື່ອໄປພົບພໍ້ ຍັກໃຫ່ຍກັນດານ
ກິນຄົນເປັນອາຫານ ເດດມ໊ິດທ໊ັກ
ອັນວ່າຫລານຕາແກ້ວ ກຸມມານເນ໊ືອອ່ອນ
ຈະຈ່ອນໜ້າ ແຮງເຈ້ົາບໍ່ມີ ແທ້ດາຍ
ພໍແຕ່ພະສິ່ງແລ້ວ ທ້າວຈື່ຈຳຄວາມ
ໂສນງາມບາ ບໍ່ເຄືອງຄຳຮ້ອນ
ຫລາຍວັນລ້ຳ ເນ໊ົາປາງຜາສາດ
ກັບທ້າວນາງນາດແກ້ວ ບໍ່ນ໊ອນຮ່ຳເຄືອງ ແທ້ແລ້ວ

ກ່າວເຖິງນາງອັດສາມາລາແກ້ວ ເມຍຜູ້ທີສອງຂອງທ້າວເພັດຈະ ລາດ ຫລັງຈາກທ້າວໄດ້ຈາກນາງ ໄປເພ໊ືອຊອກຫານາງປະທຸມມາ ໄກສອນກໍ ເປັນ ເວລານານ. ດັ່ງນັ້ນນາງຈຶ່ງ ໄດ້ແຕ່ຄິດຮອດຫາທ້າວທຸກຄ່ຳເຊ້ົາວັນຄືນ, ສ່ວນ ວ່າການຖືພາຄາທ້ອງຂອງນາງກໍພໍ໊ດເຄ໊ືອ 10 ເດ໊ືອນ. ນາງອັດສາມາ ລາ ແກ້ວຈຶ່ງ ໄດ້ເກ໊ີດລູກເປັນຜູ້ຊາຍນ໊ິຮູບ ໂສມອັນງົດງາມ, ເກ໊ີດມາພ້ອມທ້າວກໍ໊ມີ ດາບນ໊ິທະນູສິນ, ນາງ ໄດ້ໃສ່ຊ໊ືລູກວ່າທ້າວອັດສາ ລາດກຸມມານ.

ເມ໊ືອທ້າວອັດສາລາດກຸມມານໃຫ່ຍ້ັນກໍຈຶ່ງຖາມແມ່ວ່າແມ່ເອ໊ີ ຂອງ ເຮົາແມ່ນໃຜຢູ່ໃສ ເພ໊ິນຍັງມ໊ີ ຊ໊ີວິດຢູ່ຫລ໊ືວ່າຕາຍໄປແລ້ວ? ເມ໊ືອນາງອັດ ສາມາ ລາແກ້ວ ໄດ້ຍ໊ິນລູກຖາມຈຶ່ງບອກວ່າພ່ຂອງ ເຈ້ົານັ້ນບໍ່ແມ່ນຄົນ ຂ ໂຫດສາ ມານ ຫຍັງ ເປັນຜູ້ມ໊ີ ເດດ ເປັນ ທ ເກ ງ ຂ າ ມ ໂ ລ ກ ລ ຶ ຊ າ ຍ ້ ອ ງ , ເ ປ ັ ນ ເ ຊ ື ້ ອ ສ າ ຍ ກ ະ ສ ັ ດ

ແຫ່ງເມືອງປັນຈາມຊື່ວ່າທ້າວເພັດຊະລາດ. ພໍ່ຂອງເຈົ້າໄດ້ພາບແພ້ ເມືອງ
ໃຫ່ຍເຂົ້າຍຶດແລ້ວກໍຍຶດສະເໜ ລາດບ້ານເມືອງໜົ, ຕໍ່ມາພໍ່ຂອງເຈົ້າ ໄດ້
ໜີໄປຕາມຊອກຫາເມຍທີ່ກຄືນາງປະທຸມມາໄກສອນ. ທຸກໆຕອນທີ່ແມ່ ໄດ້
ເລົ່າສູ່ຟັງທ້າວຈຶ່ງຈື່ຈຳເອົາໄວ້.

ມື້ໜຶ່ງທ້າວອັດສາລາດກຸມມານໄດ້ຂອບແມ່ວ່າຈະໄປທ່ຽວດົງທ່ຽວ ປ່າ
ແຕ່ຜູ້ເປັນແມ່ໄດ້ກ່າວຫ້າມຕັກເຕືອນບໍ່ຢາກໃຫ້ໄປ ເພາະວ່າດົງແຫ່ງນັ້ນເຕັມ
ໄປດ້ວຍສັດຮ້າຍນາໆຊະນິດທັງຜີທັງທອນຈຶ່ງມີລຶ້ມເດດອັນໜ້າຢ້ານກົວ
ເຖິງແມ່ຈະຫ້າມແຕ່ທ້າວກໍບ່ຮູ້ວ່ອນຢູ່ບໍ່ ເຊົາ, ທ້າວບອກວ່າຈະໄປ ທ່ຽວ
ຫລົ້ນພໍຫາຍສ່ວງຕອນບ່າຍໆກໍຈະກັບຄືນມາ. ເມື່ອທ້າວບ່ຮູ້ວ່ອນຫລາຍ ຜູ້
ເປັນແມ່ຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ທ້າວ ໄປຕາມຄວາມປະສົງ.

ເມື່ອໄດ້ຮັບອະນຸຍາດຈາກແມ່ແລ້ວ ທ້າວກໍທະຍານເໜາະໄປທາງ ອາ
ກາດຂ້າມປ່າດົງພົງ ໄພພູເຂົາລຳທານຫລາຍຍ່ານຈົນໄປເຖິງດົງກ້ວາງເຂົາ
ຂວາງ ໄພຍະມາດຊຶ່ງເປັນປ່າທີ່ສວຍງາມທ້າວຈຶ່ງລົງພັກເຊົາແລະທ່ຽວ ຊົມ
ດົງແຫ່ງນັ້ນດ້ວຍຄວາມເພີດເພີນ.

ບັດນັ້ນຍອນກ່າວເຖິງທ້າວສຸວັນນະ ໄກສອນຊຶ່ງຢູ່ທີ່ພາສາດຂອມແມ່ ແລະ
ຄອຍປົວລະບັດຕໍ່ພະລືສຸກອັນ. ປົກກະຕິແລ້ວທ້າວມັກໄປທ່ຽວຫລົ້ນດົງ ຫລົ້ນ
ປ່າ, ມື້ນີ້ທ້າວຄິດເຖິງຄຳຫ້າມຂອງພະລືວ່າບໍ່ໃຫ້ໄປທ່ຽວຫລົ້ນທາງທິດຫຼະ
ພາມັນຊຶ່ມເລື້ອງຫຍັງແທ້ເພິ່ນຈຶ່ງຫ້າມໄວ້. ທ້າວຄິດວ່າເປັນແນວໃດກໍຊິລອງ
ໄປຫລົ້ນໃຫ້ໄດ້, ວ່າແລ້ວກໍຈັບເອົາເຄື່ອງດີ ເສດມາຖືທະຍານໄປ ອາ
ກາດໂດຍໄວ, ເມື່ອ ໄປເຖິງທ້ອງດົງຫລວງ ໄພຍະມາດ ບ່ອນທີ່ທ້າວອັດ ສາ
ລາດກຸມມານພັກຫລົ້ນນັ້ນ ແຕ່ທ້າວອັດສາລາດກຸມມານເຫັນທ້າວສຸວັນນະ ໄກ
ສອນເໜາະຂ້າມເທິງຫົວກໍຄິດຄຽດໃນໃຈທັງຮ້ອງຖາມວ່າແມ່ນໃຜມັນ ມາ

ກາຍເທິງຫົວຂອງກູ, ມັນຊ່າງມືນປະມາດກູແທ້, ກູຊິຍິງມືງໃຫ້ຕາຍຄາວ ນ້ ຝ່າຍທ້າວສຸວັນນະ ໄກສອນກໍຮ້ອງຕອບມາວ່າ ແມ່ນໃຜມັນມາອົງອາດ ກ້າ ຫານເຂົ້າມາຫລົ້ນຢູ່ໃນດົງແຫ່ງນ້, ຖ້າຫາກອວດວ່າດີຂະຫນາດແທ້ເລື້ອງທະ ນູສິນນັ້ນໃຫ້ຣີບບິນມາສູ້ກັນຄາວນ້.

ຝ່າຍທ້າວອັດສາລາດໄດ້ຍິນຄຳທ້າຫາຍແນວນັ້ນກໍຄິດຢາກຮ້າຍຈິງ ທະ ຍານຂຶ້ນສູ່ອາກາດກາງຫາວ, ທັງສອງຕ່າງກໍມີລິດເດດດັ່ງດຽວກັນທັງ ສອງ ໄດ້ຫຳຫານຕໍ່ສູ້ກັນຢູ່ກາງອາກາດດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ອັນວ່າສອງກະສັດທ້າວ	ມີລິດທີ່ສະເໝີພາກ ກັນແລ້ວ
ໃຜບໍ່ຢຸດຢ່ອນຢ້ານ	ສອງທ້າວເກີ່ງກັນ
ສອງກໍພົ້ນທະນັງກ້ອ	ກຸມກັນກາງອາກາດ
ຈຸ່ຣົ້ນຈຸດີຂະຫນາດກ້າ	ຟັນຂ້າບໍ່ຕາຍ
ສອງບາຍດ້ານ	ພະໄຊສິກວັດແກ່ວ
ແສງດາບກ້າ	ປານຟ້າມາບເມືອງ
ບຸນເຮືອງທ້າວ	ທັງສອງລິດທິມາກ
ຕີປາກງ້ຳ	ຟັນຈ້າຍປ່າຍວາ
ຜັນຜະຫຍອງຂຶ້ນ	ເວຫາຫລົບຫລີກ
ຄືດັ່ງແມງພູ່ເຜິ້ງ	ບິນກ້ອງເຜັ່ນຜະຫຍອງ ເຈົ້າເອີ

ເມື່ອຕໍ່ສູ້ກັນບໍ່ມີໃຜເສຍປຽບໃຜ ຈົນອິດຈົນອ່ອນແລ້ວ, ທັງສອງກໍພາກັນ ລົງມາສູ້ພື້ນດິນ ແລ້ວເວົ້າກັນວ່າ ມື້ນຄ່ຳແລ້ວເຊົ້າເສຍກ່ອນມື້ອື່ນເຊົ້າ ຈັນ ໜ້າຈຶ່ງສູ້ກັນຕື່ມ. ເວົ້າແລ້ວທັງສອງຕ່າງກໍພາກັນເຫາະກັບຄືນສູ່ທີ່ຢູ່ຂອງໃຜ ຂອງລາວ. ສຳລັບທ້າວອັດສາລາດເມື່ອກັບເຖິງທີ່ຢູ່ຈຶ່ງເວົ້າກັບແມ່ວ່າ ແມ່ ເອີຍມື້ນ ໄປຫລົ້ນສະຫນຸກກ່ວາທຸກໆມື້ ເພາະວ່າໄດ້ໄປພົ້ນມະນຸດນ້ອຍຜູ້ ໜຶ່ງ

ຊຶ່ງເຫາະຂ້າມມາເທິງຫົວ, ລູກຈຶ່ງຮ້ອງດ່າມັນຈຶ່ງເກີດມີຄວາມຮຸດ ແລ້ນ ແລ້ວຈຶ່ງເກີດຕໍ່ສູ້ກັນຢູ່ກາງອາກາດຕັ້ງແຕ່ຕອນຕາເວັນພໍ້ໃກ້ຫ່ຽງຈົນຮອດຄ່ຳ ບໍ່ມີໃຜເອົາຊະນະກັນໄດ້. ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງ ໄດ້ນັດຕໍ່ສູ້ກັນໃນວັນຫນ້າ.

ຝ່າຍຜູ້ເປັນແມ່ໄດ້ຟັງທ້າວ ເລົ່າແນວນັ້ນຈຶ່ງເອົາມືຕົບກ້ວຍຄວາມ ເປັນ ຫ່ວງເປັນໃຍ ຫັ້ງເວົ້າວ່າເຫດໃດລູກຈຶ່ງ ໄປສູ້ກັນກັບມະນຸດຢູ່ກາງອາ ກາດ ກາງປ່າແນວນັ້ນ ຈັກໜ້ອຍຈະຕາຍຖ້ມໃດລູກເອີ ຍ, ອັນວ່າມະນຸດນ້ລູກ ຢ່າ ໄດ້ປະໜາດແມ່ເນີບາງຄົນກໍ່ມີລິດມີເດດແທ້ໃດ ຄືດັ່ງພໍ່ຂອງເຈົ້ານັ້ນກໍ ເປັນ ມະນຸດນ້ແຫລະແຕ່ສາມາດຂ້າຍັກ ຂ້າຜີໄດ້, ເຖິງຢ່າງມະຫາຍັກຈຶ່ງ ເປັນພໍ່ ເຖົ້າ ຂອງລູກນ້ແຫລະພໍ່ເຈົ້າກໍ ສາມາດຂ້າໄດ້.

ຜູ້ເປັນແມ່ກ່າວກັບທ້າວຕໍ່ໄປວ່າ ເມື່ອລູກຮູ້ ເຫັນວ່າມະນຸດຜູ້ນັ້ນມີລິດເດດ ຄືລູກ, ເປັນຫຍັງລູກຈຶ່ງບໍ່ຖາມເບິ່ງ ເຊື້ອຊາດວົງວານຂອງມະນຸດຜູ້ນັ້ນ ລາງ ເທື່ອອາດຈະມີລິດເດດກ່ວາລູກກໍ ເປັນໄດ້ແມ່ໃດ. ທ້າວອັດສາລາດ ໄດ້ ຕອບ ແມ່ວ່າ ອັນນ້ລູກກໍ່ບໍ່ທັນ ໄດ້ຖາມເທື່ອ ຍ້ອນວ່າ ເຫັນກັນກໍ ຕ່າງ ຝ່າຍ ຕ່າງ ໂມ ໂຫ ໂຫ ໂສ ເຂ້ົາ ຫາ ກັນ ໂລດ ແມ່ ເອີ ຍ.

ສ່ວນທ້າວ ສຸວັນນະ ໄກ ສອນ ນັ້ນ ກໍ ໄດ້ ເວ້ົາ ນ ຳ ແມ່ ວ່າ ໄປ ທ່ຽວ ປ່າ ມື ນ ສະ ໜຸກ ເອົາ ແທ້ ເອົາ ວ່າ ນັບ ແຕ່ ເກີດ ໄດ້ ໃຫ ຍ່ ມາ ກໍ ມີ ເທື່ ອ ດຽວ ນ ແລ້ ວ ແມ່ ເອີ ຍ ແມ່ ໄດ້ ຖາມ ທ້ າ ວ ວ່ າ ໄປ ທ່ ຽວ ປ່ າ ເຮັ ດ ໃດ ວ່ າ ມີ ຄວາມ ສຸ ກ ກະ ດັ ກ ກະ ດໍ ບໍ່ ແມ່ ນ ບ້ ານ ແມ່ ນ ເມືອງ ລູ ກ ເອີ ຍ. ທ້ າ ວ ສຸ ວັ ນ ນະ ໄກ ສອນ ຈຶ ງ ຕອບ ແມ່ ວ່ າ ລູ ກ ໄດ້ ໄປ ພໍ້ ຊາຍ ໜຸ ່ ມ ນ້ ອ ຍ ລິ ດ ທີ ່ ທ້ າ ເກ ົ ່ ງ ກັ ນ ແມ່ ເອ ີ ຍ. ລູ ກ ແລ ະ ເຂ ົ ້ າ ໄດ ້ ຕ ໍ ່ ສ ູ ້ ກ ັ ນ ຈ ຶ ່ ງ ວ ່ າ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ສ ະ ໜ ຸ ກ ສ ະ ໜ ານ ບ ານ ໃ ຈ ແ ລ ະ ມ ີ ອ ີ ນ ເ ຊ ົ ້ າ ນ ລ ູ ກ ກ ໍ ມ ັ ດ ຈ ະ ໄ ປ ສ ູ ້ ກ ັ ນ ຕ ື ມ ອ ີ ກ . ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ໄ ດ ້ ຍ ິ ນ ທ ້ າ ວ ເ ວ ົ ້ າ ແ ນ ວ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ມ ີ ຕ ົ ບ ກ ້ ວ ຍ ພ ້ ອ ມ ຂ າ ດ ທ ັ ງ ເ ວ ົ ້ າ ວ ່ າ ລ ູ ກ ຜ ູ ້ ດ ຽ ວ ຈ ຶ ່ ງ ໃ ດ ຈ ຶ ່ ງ ຈ ະ ໄ ປ ສ ູ ້ ກ ັ ນ ຢ ູ ່ ກ າ ງ ປ ່ າ , ອ ັ ນ ນ ັ ້ ນ ລ າ ງ ເ ທ ື ່ ອ ແ ມ ່ ນ ພ ວ ກ ຍ ັ ກ ພ ວ ກ ມ ານ ເ ດ ລ ູ ກ

ມັນກັບເຜດເປັນຄົນມາຫລອກກິນຄົນໄປ, ລູກໄດ້ໄຕ່ຖາມບໍ່ວ່າທ້າວນັ້ນມາແຕ່ບ້ານໃດເມືອງໃດກັນແທ້? ທ້າວຈຶ່ງຕອບວ່າບໍ່ທັນໄດ້ໄຕ່ຖາມເທື່ອ ເພາະວ່າມັນຮ້ອງດ່າລູກກໍໃຈຮ້າຍຫະຍານເຂົ້າໃສ່ໂລດ.

ຕອນເຊົ້າມື້ນັ້ນທ້າວສຸວັນນະໄກສອນກໍລາແມ່ເຫາະໄປສູ່ກາງປ່າຕາມ ທີ ໄດ້ນັດໝາຍເອົາໄວ້. ບັດນີ້ຍ້ອນກ່າວເຖິງທ້າວອັດສາລາດພໍເຖິງເວລານັດໝາຍກໍລາແມ່ເຫາະໄປພົບກັນຕາມທີ່ໄດ້ຕົກລົງເອົາໄວ້. ເມື່ອທັງສອງ ພົບກັນກໍຫະຍານເຂົ້າໃສ່ກັນທັນທີໂລດ, ທັງສອງສູ້ກັນຢ່າງສຸດລິດສຸດເດດ ຂອງໃຜຂອງລາວໂດຍເອົາຊີວິດເປັນເດີມພັນ ເມື່ອສູ້ກັນບໍ່ມີໃຜເອົາຊະນະ ໃຜ ໄດ້ຈຶ່ງຢຸດແລ້ວຖາມກັນ ໂດຍແມ່ນທ້າວສຸວັນນະໄກສອນເປັນຜູ້ຖາມກ່ອນແລ້ວ ທ້າວອັດສາລາດຈຶ່ງຕອບດັ່ງບົດກອນຂ ຣມວ່າ:

ແຕ່ນັ້ນສຸວັນນະໄກສອນທ້າວ ຖາມຄວາມຖ້ວນຖີ
ທ່ານນີ້ມາຢູ່ຫ້ອງ ເມືອງບ້ານແຫ່ງໃດ ນ໌ດ
ອັນວ່ານັກຄະເລດກ້ວາງ ຣຽາຊີສັນໃດ
ປິຕາທັງມານດາ ຊື່ໃດດເຈົ້າ
ແຕ່ນັ້ນອັດສາລາດທ້າວ ຕ້ານຕອບຕາມມີ
ຈາຄຳ ບອກຕາມຜາຍພ້ຽນ
ຣຽນນີ້ເປັນແນວເຊື້ອ ກະສັດຕາຕົນອາດ
ອັນວ່າເຜັດຊະລາດທ້າວ ອົງລ້ຳໂລກລື
ຕັ້ງຫາກຫຳນະຊາດເຊື້ອ ເປັນພໍ່ປິຕາ
ອັນວ່າອັດສະມາລາເປັນ ແມ່ຄົງເຮົາແທ້
ທ່ານນັ້ນຢູ່ເຂດກ້ຳ ນັກຄະເລດທາງໃດ
ປິຕາທັງມານດາ ຊື່ລີເດເຈົ້າ

ເມື່ອນັ້ນສຸວັນນະໄກສອນທ້າວ ຖະແຫລງຄຳກອຍກ່າວ
ເຮົາມ ເປັນຫນໍ່ແກ້ວ ແນວທ້າວທີ່ເຊັ່ງ
ອັນວ່າເພັດຊະລາດທ້າວ ເປັນພໍ່ປິຕາ
ອັນວ່າປະທຸມມາ ເປັນ ແມ່ຮ່ວມຈິງແທ້
ເມື່ອນັ້ນສອງກະສັດນ້ອຍ ບາຍແຂນກັນນີ່ງ
ອົກຄ້ຽແລ້ນ ເລີຍຕ້ານຕໍ່ກັນ
ເຮົາມທຳນະຊາດເຊື້ອ ຮ່ວມພໍ່ດຽວກັນ ແທ້ດາຍ
ແຂງວ່າກຳມາທັນ ອ້ຽວກັນຕາຍລ້ຳ
ຮາມາໄປຖາມແກ້ວ ມາມດາຕົນແມ່ ດູຖ້ອນ
ແມ່ຈັກເລົ່າ ເຫດໃຫ້ ເຮົາຮູ້ຢູ່ລົ້ນ ແທ້ແລ້ວ
ເມື່ອເວົ້າເປັນທີ່ເຂົ້າໃຈກັນແລ້ວ ທ້າວສຸວັນນະໄກສອນຈຶ່ງຈັບແຂນທ້າວ
ອັດສາ ລາດ ເຫາະກັບຄືນສູ່ທີ່ເຜົ້າ ສາດທັນທີ. ເມື່ອນາງ ປະທຸມມາ ໄດ້ ເຫັນ ຈຶ່ງ ຖາມທ້າວວ່າ ລູກ ໄປ ຊອບ ເອົາ ໃຜ ມາ ນຳ ແຕ່ ກາງ ດົງ ກາງ ປ່າ? ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ໄກ ສອນ ຈຶ່ງ ບອກ ແມ່ ວ່າ ທ້າວ ນ້ ທ ກ ເປັນ ລູກ ພໍ່ ດຽວ ກັນ, ທ້າວ ມີ ຊື່ ວ່າ ທ້າວ ອັດ ສາ ລາດ. ເມື່ອ ນາງ ປະ ທຸມ ມາ ໄດ້ ຮູ້ ດັ່ງ ນັ້ນ ຈຶ່ງ ຖາມ ທ້າວ ວ່າ ລູກ ເອີ ຍ ແມ່ ນ ເຈົ້າ ມາ ແຕ່ ບ້ານ ໃດ ເມືອງ ໃດ ເປັນ ລູກ ເຕົ້າ ເຫລົ່າ ກໍ ຂອງ ໃຜ ມີ ຄວາມ ປະ ສົງ ຫຍັງ ຈຶ່ງ ມາ ຫາ ແມ່ ຢູ່ ພ້ ອ ກ ອັນ ຫນຶ່ງ ລູກ ເອງ ກໍ ຍັງ ໜຸ່ ມ ນ້ ອ ຍ ຢູ່? ທ້າວ ອັດ ສາ ລາດ ຍົກ ມື ໄຫ້ ວ ແລ້ ວ ຈຶ່ງ ເລົ່າ ສູ່ ນາງ ປະ ທຸມ ມາ ຟັງ ວ່ ຳ ຕາມ ທີ ແມ່ ເລົ່າ ສູ່ ຟັງ ວ່າ ຕອນ ຍັກ ລັກ ເອົ າ ແມ່ (ໝາຍ ຖຶ ງ ນາງ ປະ ທຸມ ມາ) ໄປ ສູ່ ເມືອງ ເຂົ າ ຂົ ງ ນັ້ ນ ລູກ ຍັງ ບໍ່ ທັນ ໄດ້ ເກີ ດ ເທື ອ. ເມື ອ ພໍ່ ນ ຳ ທ ກ ແມ່ ໄດ້ ມາ ຖຶ ງ ເມືອງ ເຂົ າ ຂົ ງ ຈຶ່ ງ ໄດ້ ຂ ຳ ພ ະ ຍ າ ຍັ ກ ຕ າ ຍ ແ ລ ້ ວ ພໍ ່ ຈຶ ງ ໄ ດ ້ ນ າ ງ ອ ັ ດ ສ ະ ມ າ ລ າ ແ ກ ້ ວ ເ ປ ັ ນ ມ ະ ເ ຫ ສ ີ ຈ ຶ ່ ງ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ຂ ອ ງ ຂ ້ ານ ້ ອ ຍ ນ ັ ້ ນ ເ ອ ງ . ທ ້ າ ວ ກ ່ າ ວ ວ ່ າ ຂ ະ ນ ະ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ແ ມ ່ ຖ ື ພ ຳ ໄ ດ ້ 3 ເ ດ ື ອ ນ ພ ໍ ່

ກໍ ໄດ້ ຫນີ ຈາກ ໂດຍ ຍອກ ວ່າ ຈະ ໄປ ຕາມ ຫາ ເມຍ ຜູ ກ ວ່າ ຊັ້ນ, ຈາກ ນັ້ນ ມາ ເຖິງ ເວລາ ນ ກໍ ນັບ ວ່າ ດຶນ ນານ ເຫລືອ ບໍ່ ເຫັນ ພໍ່ ກັບ ຄືນ ເລີຍ. ດັ່ງ ນັ້ນ ຂ້າ ນ້ອຍ ຈຶ່ງ ອອກ ຊອກ ຫາ ພໍ່ ໄປ ຫລາຍ ບ່ອນ ບາງ ເທື່ອ ອາດ ໄດ້ ພົບ ກັບ ພໍ່ ຜູ້ ໃຫ້ ກໍ ເນີ ດ ແຕ່ ໃນ ທີ່ ສຸດ ກໍ ໄດ້ ມາ ພົບ ກັບ ອ້າຍ (ຫມາຍ ເຖິງ ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ໄກ ສອນ ລູກ ຂອງ ນາງ ປະ ທຸມ ມາ) ແລະ ຕໍ່ ສູ້ ກັນ ຈົນ ອິດ ເມື່ອຍ ແລ້ວ ຈຶ່ງ ໄດ້ ໄຕ່ ຖາມ ຫາ ເຊື້ອ ສາຍ ລາຍ ລ່ອງ ຈຶ່ງ ໄດ້ ຮູ ວ່າ ຮ່ວມ ພໍ່ ດຽວ ກັນ.

ເມື່ອ ນາງ ປະ ທຸມ ມາ ໄດ້ ຟັງ ດັ່ງ ນັ້ນ ກໍ ໄດ້ ແຕ່ ໄຫ້ ສະ ອຶກ ສະ ອື້ນ ຄິດ ຮອດ ຫາ ທ້າວ ເພັດ ຊະ ລາດ ຜູ ເປັນ ຜົວ ພ້ອມ ກອດ ອຸ້ມ ເອົາ ທ້າວ ອັດ ສາ ລາດ ດ້ວຍ ຄວາມ ຖະ ຫນອມ ຫອມ ຮັກ ທັງ ຈື່ ມ ວ່າ ປານ ນ ພໍ່ ຂອງ ເຈົ້າ ໄປ ທາງ ໃດ ດົນ ຫລື ວ່າ ກັບ ເມື່ອ ເຖິງ ເມືອງ ປັນ ຈາ ຫາ ປູ່ ຫາ ຍ່າ ແລ້ວ. ນາງ ເວົ້າ ກັບ ທ້າວ ອັດ ສາ ລາດ ວ່າ ບໍ່ ຕ້ອງ ຫນີ ໄປ ທາງ ໃດ ອີກ ແລ້ວ ຈົ່ງ ຢູ່ ເປັນ ຄູ່ ກັບ ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ໄກ ສອນ ນ. ຄືນ ນັ້ນ ທ້າວ ໄດ້ ນອນ ຢູ່ ກັບ ນາງ ປະ ທຸມ ມາ ແລະ ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ໄກ ສອນ. ຂະ ນະ ທີ ນອນ ຮ່ວມ ກັນ ນັ້ນ ທ້າວ ອັດ ສາ ລາດ ໄດ້ ຖາມ ວ່າ ປານ ນ ແມ່ ຄົງ ຈະ ຄອງ ຫາ ເພາະ ຄອບ ແມ່ ແຕ່ ວ່າ ມາ ທ່ຽວ ປ່າ ແລ້ວ ຈະ ກັບ ໃນ ຕອນ ຄ່ຳ. ທ້າວ ເວົ້າ ຕື ນ ວ່າ ນ້ ຫນ້າ ຂໍ ເຊີ ນ ອ້າຍ ໄປ ຢາ ມ ແມ່ ນ ຫ ກັນ ເພື່ອ ເລົ່າ ເຫດ ການ ທັງ ຫ ມົດ ສູ່ ແມ່ ຟັງ ບາງ ເທື່ອ ແມ່ ອາດ ຈະ ມາ ຢູ່ ຄອມ ແມ່ ທາງ ພໍ ກໍ ໄດ້. ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ໄກ ສອນ ຈຶ່ງ ຕອບ ຮັບ ວ່າ ຈະ ໄປ ນ ຫ ກັນ ໃຫ້ ໄດ້ ໃນ ມື້ ຫນ້າ. ຝ່າຍ ນາງ ປະ ທຸມ ມາ ໄດ້ ຍິນ ທ້າວ ທັງ ສອງ ລົມ ກັນ ກໍ ມີ ຄວາມ ຍິນ ດີ, ພ້ອມ ທັງ ອົບ ຮົມ ສັ່ງ ສອນ ທ້າວ ທັງ ສອງ ດ້ວຍ ຄວາມ ຮັກ ແພງ ສຸ ດ ດວງ ໃຈ.

ມື້ ຕໍ່ ມາ ທ້າວ ອັດ ສາ ລາດ ກໍ ພາ ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ໄກ ສອນ ໄປ ພົບ ກັບ ແມ່. ເມື່ອ ທັງ ສອງ ໄປ ຮອດ ນາງ ອັດ ສະ ມາ ລາ ແກ້ ວ ຜູ ເປັນ ແມ່ ກໍ ດີ ໃຈ ຫາ ອັນ ປ ຽບ ບໍ່ ໄດ້ ເພາະ ວ່າ ນັບ ແຕ່ ທ້າວ ອັດ ສາ ລາດ ໄປ ທ່ຽວ ປ່າ ບໍ່ ກັບ ມາ ຕາມ ທີ ນອກ ນັ້ນ ນາງ ກໍ ເປັນ

ທຸກເປັນໂສກທ່ວງທ້າວຕະຫລອດເວລາ. ໂອກາດນັ້ນທ້າວກໍໄດ້ແນະ ນຳ ທ້າວສຸວັນນະໄກສອນໃຫ້ແມ້ຮູ ໂດຍບອກວ່າທ້າວແມ່ນລູກຂອງແມ່ປະ ທຸມ ມາທີ່ພໍ່ຫານັ້ນແຫລະ ເມື່ອນາງອັດສະມາລາແກ້ວ ໄດ້ຮູ້ກໍຊວງກອດທ້າວ ທັງ ສອງເຂົ້າໃສ່ອົກດ້ວຍຄວາມດີໃຈຫາອັນປຽບບໍ່ໄດ້ ທັງຖາມວ່າແມ່ ຂອງ ເຈົ້າເປັນຈັ່ງໃດ ພໍ່ຕາມຫາໄດ້ພົບກັນແລ້ວບໍ? ທ້າວສຸວັນນະໄກສອນກໍຕອບ ວ່າບໍ່ເຄີຍເຫັນໜ້າຜູ້ເປັນພໍ່ຈັກເທື່ອ, ດຽວນີ້ແມ່ແລະເຂົ້າແມ່ນອາໄສຢູ່ຄອມ ພໍ່ພະລີສີຢູ່ກາງປ່າກາງ ໄພ.

ເມື່ອນາງອັດສະມາລາໄດ້ຮູ້ເລື່ອງທັງຫມົດ ຈຶ່ງເວົ້າວ່າ ຕໍ່ໄປລູກ ທັງ ສອງຈຶ່ງຢູ່ຮ່ວມກັນສ້າງບ້ານແປງເມືອງແທນພໍ່ພວກເຈົ້າ ຕໍ່ມານາງໄດ້ ສົ່ງ ໃຫ້ເສນາອາມາດແຕ່ງພາຂວັນຜູກຂໍ່ຕໍ່ແຂນໃຫ້ທ້າວທັງສອງ ເພື່ອເປັນ ການ ຮຽກໂຮມຂວັນໃຫ້ຢູ່ດົມແຮງມີອາຍຸຫມັ້ນຂວັນຍືນ, ສ່ວນວ່າຜູ້ເປັນແມ່ ຂອງ ນາງອັດສະມາລາກໍດີໃຈຢ່າງໃຫ່ຍທີ່ໄດ້ເຫັນໜ້າຫລານທັງສອງ.

ທ້າວທັງສອງ ໄດ້ຢູ່ຮ່ວມກັນໃນເມືອງເຂົາຂີ້ ເວລາໃດຄິດຮອດນາງ ປະ ທຸມມາກໍພາກັນເຫາະຈາກເມືອງ ໄປຢາມໝາຍຄວາມວ່າທ້າວທັງສອງ ນັ້ນ ຢາກຢູ່ເມືອງຫລືຢາກ ໄປຢູ່ພາສາດກາງປ່າມຳນາງປະທຸມມາແລະພໍ່ພະລີ ສີ ກໍບໍ່ມີໃຜຫ່ວງຫ້າມ. ດັ່ງນັ້ນທ້າວທັງສອງຈຶ່ງພາກັນ ໄປຫານາງຢູ່ສະເຫມີ.

37. ທ້າວເພັດຊະລາດພົບກັບນາງ ປະທຸມມາ.

ກ່າວເຖິງທ້າວເພັດຊະລາດຊຶ່ງຢູ່ນຳພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າທີ່ເມືອງຈັກອິນ, ເຖິງ ແມ່ນຈະມີຄວາມສຸກສຳລານປານໃດທ້າວກໍຍັງຄິດຮອດຫານາງປະທຸມມາ ຢູ່ ບໍ່ລືມບໍ່ແລ້ວບໍ່ຮູ້ວ່ານາງຕາຍຫລືວ່າຍັງມີຊີວິດຢູ່. ມື້ໜຶ່ງທ້າວຄິດໄດ້ວ່າ ຈະ ຕ້ອງໄປໄຫ້ວ້ຳພະລີສີໃຫ້ເພິ່ນເລັ່ງຍານເບິ່ງວ່ານາງຕົກໄປທີ່ແຫ່ງໃດ ຮ້າຍ ດີແນວໃດກັນແທ້.

ເມື່ອຄິດໄດ້ແນວນັ້ນແລ້ວ, ທ້າວຈຶ່ງເຂົ້າ ໄປຫາພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າຄິພະຍາຈັກ ອິນກັບພະມະເຫສີ. ທ້າວ ໄດ້ວ້ຳວ່າຈະມອບບ້ານເມືອງຄືນໃຫ້ພະຍາຈັກອິນ ຄອບຄອງຄືເກົ່າມາຫລັງສ່ວນທ້າວ ເອງຈະ ໄດ້ອອກເດີນທາງຕໍ່ ໄປຫາງໜ້າ ຕາມຫາເມຍອີກຕື່ມເພາະຄິດຮອດເມຍແຮງຫລາຍ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງຂໍໃຫ້ພໍ່ ເຖົ້າ ປົກຄອງບ້ານເມືອງຖ້າຊາມຊາ ໄດ້ກັບຕ່າວຄືນມາ. ອີກອັນໜຶ່ງພໍ່ແມ່ຢູ່ ຫາງ ເມືອງປັນຈາພຸ້ນກໍຄິຈະຄິດຮອດຫາ ເຕັ້ນທີແລ້ວ, ຖ້າຫາກຫລານ ໄດ້ພົບ ເມຍ ແລ້ວກໍຈະພາ ເມຍ ໄປຢາມພໍ່ແມ່ຫາງພຸ້ນກ່ອນ. ຫລັງຈາກນັ້ນກໍຊິພາແມ່ ມາ ຢາມພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າຫາງພ້ ຄັນວ່າບໍ່ພົບ ເມຍແມ່ນບໍ່ຄືນມາງ່າຍໆ ເພາະ ອັບ ອາຍຊາວບ້ານຊາວ ເມືອງ ເຂົ້າ.

ທ້າວ ເພັດຊະ ລາດ ບອກວ່າ ກ່ອນ ຈະ ອອກ ເດີນ ທາງ ນ ຈະ ຂໍ ມອບ ໜ່ວຍ ແກ້ວ ອັນ ປະ ເສີ ດ ໄວ້ ໃຫ້ ເບິ່ງ ຕາງ ໜ້າ. ຝ່າຍ ພໍ່ ເຖົ້າ ແມ່ ເຖົ້າ ໄດ້ ຟັງ ດັ່ງ ນັ້ນ ກໍ ພາ

ກັນໄຫ້ນ້ຳຕາໄຫລຍ້ອຍອາບ ທັງຈື່ມ່ວ່າຫລານເອີຍເມື່ອຫລານໜີໄປ ແລ້ວ. ບ້ານເມືອງກໍຈະຫມີ່ນໝອງ. ໄພ່ຟ້າຊາວ ເມືອງທີ່ຕາຍແລ້ວ ເກີດມາໃຫ່ມຈະ ໃຫ້ເຂົ້າເຝົ້າພາອາ ໄສໃຜປ້ຳຄອງຄຸ້ມກັນ, ສ່ວນວ່າພໍ່ເຖົ້າກໍເຖົ້າແກ່ຊະ ລາ ການແລ້ວ ກົວວ່າສັດຕູຈະມາຍຶ່ມເທັ່ງຖ້າຫາກບໍ່ມີຫລານຢູ່ປ້ຳຄອງ, ທ້າວ ບອກວ່າບໍ່ຕ້ອງຮ້ອນຕ້ອງເຄືອງຫຍັງຫມົດ ເພາະວ່າແກ້ວທີ່ຽງມອບໃຫ້ ນັ້ນ ຈະເອົາມອບ ໄວ້ໃຫ້ເມືອມີແກ້ວຫນ່ວຍນ້ຳເທົ່າໆກັບວ່າມີຫລານຢູ່ນຳຫັ້ນແລ.

ຖ້ຽງແມ່ນພະຍາຈັກອິນແລະມະເຫສີພ້ອມດ້ວຍຊາວ ເມືອງຈະບ່ຽວ ວ່ອນ ປານໃດກໍ່ ໄດ້, ອັນໜຶ່ງພະຍາຈັກອິນກໍຄິດເຫັນໃຈຫລານທີ່ພັດພາກ ຈາກ ເມຍມາ ເປັນເວລາອັນເທິ່ງນານ, ດັ່ງນັ້ນຈຶ່ງເວົ້ານຳຫລານພຽງແຕ່ວ່າ ສຸກ ແກ້ແຕ່ຫລານຈະ ຄຶດເອົາເອງຫັ້ນຫ້ອນ. ເມື່ອ ໄດ້ໂອກາດດີແລ້ວທ້າວ ເພັດ ຊະລາດຈຶ່ງອຳລາພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າພ້ອມເສນາອາມາດແລະຊາວ ເມືອງ ຕະ ຫລອດຖ້ຽງຫໍ ສາດລາຊະມຸນທຽນ, ທາງຝ່າຍພະຍາຈັກອິນແລະມະເຫສີ ກໍ ໄດ້ອວຍພອນໃຫ້ທ້າວ ເດີນທາງດ້ວຍຄວາມປອດ ໄພສະຫວັດດີໃຫ້ ໄດ້ພົບ ກັບ ນາງປະທຸມມາ ຜູ້ເປັນ ເມຍສົມດັ່ງຕັ້ງໃຈທຸກ ປະການຫ້ອນ. ສ່ວນວ່າ ເສນາ ອາ ມາດ ສາວ ສະຫນິມ ແລະ ຊາວ ເມືອງ ໃຜ ໆ ກໍ ພາ ກັນ ຮ້ອງ ໄຫ້ ນຳ ທ້າວ, ແຕ່ ທ້າວ ໄດ້ ບອກ ວ່າ ບໍ່ ຕ້ອງ ໂສກ ເສົ້າ ໝ່ວນ ເຫງົ້າ ຫຍັງ ຫມົດ ຈະ ໄປ ນຳ ເອົາ ເມຍ ກັບ ມາ ຢູ່ ເມືອງ ເຮົາ ໃຫ້ ໄດ້.

ເມື່ອ ສິ່ງ ລາ ຫມົດ ທຸກ ສິ່ງ ທຸກ ຢ່າງ ແລ້ວ ທ້າວ ກໍ ທະ ຍານ ເຫາະ ໄປ ທາງ ອາ ກາດ ມຸ່ງ ຫນ້າ ສູ່ ປ່າ ເຂົາ ລຳ ເນົາ ໄພ ອັນ ເປັນ ທີ່ ຢູ່ ອາ ໄສ ຂອງ ພໍ່ ພະ ລຶ ສີ ໂດຍ ໄດ້ ຜ່ານ ປ່າ ຖ້ຽງ ພົ ງ ໄພ ແມ່ນ ້ຳ ລຳ ທານ ຫລາຍ ຍ່ານ ຫລາຍ ແນວ ມີ ບາງ ບ່ອນ ກໍ ຈື ໄດ້ ມີ ບາງ ບ່ອນ ກໍ ບໍ່ ຈື ເພາະ ເສັ້ນ ທາງ ຍາວ ໄກ ນັ ເປັນ ເວລາ ຫລາຍ ມື້ ຈຶ່ງ ໄປ ຖ້ຽງ ຫໍ ພະ ວັນ ໄພ ຍະ ມາ ດ ຊຶ ງ ເປັນ ເຂດ ແດນ ຂອງ ພໍ່ ພະ ລຶ ສີ.

ກ່າວເຖິງທ້າວສຸວັນນະໄກສອນແລະທ້າວອັດສາລາດຊຶ່ງຢູ່ນຳນາງປະທຸມ
ມາແລະພໍ່ພະລີສີ, ມື້ນັ້ນທັງສອງ ໄດ້ພາກັນອອກ ໄປທ່ຽວຫລົ້ນປ່າ ໂດຍໄດ້ຊຸ້ມ
ເອົາພວກສັດປ່ານານາຊະນິດມາຫລົ້ນຮ່ວມກັນດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນເບີກບານ
ໃຈ ໂດຍບອກໃຫ້ສັດຕ່າງໆ ເສບສີມກັນໃຫ້ເບິ່ງແລ້ວກໍພາກັນຫົວສະອີກສະ ອ້ວຍ
ຕາມປະສາ. ໃນຂະນະນັ້ນ ທ້າວເພັດຊະລາດຊຶ່ງພວມພັກເຊົາແຮງຢູ່ໃກ້ ໆ
ຈຶ່ງ ໄດ້ຍິນສຽງຂອງທ້າວທັງສອງເວົ້າລົມກັນມັນຫາກແມ່ນສຽງຄົນຈຶ່ງ ຍ່າງ
ເຂົ້າ ໄປສັ່ງ ເກດເລີຍເຫັນທ້າວທັງສອງ ບອກສັດເຊິ່ງກັນໃຫ້ເບິ່ງ. ທ້າວເພັດ
ຊະລາດຄຶດ ໃນໃຈວ່າອັນນີ້ແມ່ນມະນຸດແທ້ ໆ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາຢູ່ກາງດົງ ກາງ
ປ່າແນວນີ້ ທັງ ເປັນເດັກນ້ອຍ ເທົ່ານັ້ນ ຫຍັງ ຫມົດພາກັນ ບອກສັດເຊິ່ງກັນ ແບບ
ບໍ່ຮູ້ ບໍ່ຮູ້ ຮ້ອງ ຫລືສົນທຳອັນ ໃດ, ທ້າວ ຄຶດ ວ່າ ຊິ ລອງ ຮ້າຍ ໃຫ້ ເຂົ້າ ໜີ ເບິ່ງ ກ່ອນ
ດູ ຕັ້ງ ບົດ ກອນ ຂຽນ ວ່າ:

ຄ້ອມ ວ່າ ທ້າວ ຄຶດ ແລ້ວ ສະ ເດັດ ອອກ ໄປ ເປືອງ
ມີ ຄຳ ເຄືອງ ດ່າ ແຮງ ສຽງ ກ້າ
ດູ ລາ ເຂືອ ເດັກ ນ້ອຍ ປາ ປັ້ງ ໃຈ ບາບ ສູ ເອີ
ເຂືອ ນີ້ ມາ ບໍ່ ຮູ້ ສັ່ງ ແທ້ ຫ່ອຍ ຄົນ ແທ້ ນໍ
ອັນ ວ່າ ສັດ ຕ່າງ ເຊື້ອ ຜິດ ຊາດ ພາ ສາ
ມາ ຈຳ ສົມ ເສບ ກັນ ລື ນັ້ນ
ມັນ ຈັກ ເຂັດ ຂວາງ ແທ ຜິດ ບູ ຮານ ໂລກ ແຕ່ງ
ສູ ສັ່ງ ມາ ບໍ່ ຢ້ານ ທາງ ຟ້າ ຊິ ຜ່າ ຫົວ ດານ
ເມື່ອ ນັ້ນ ສອງ ໜໍ່ ແກ້ວ ຄຽດ ສັ່ນ ທັງ ຄົງ
ກະ ທະ ນູ ພາຍ ເຜີ ນ ມາ ຫາ ທ້າວ
ໂກ ທາ ກ້າ ຈາ ສົ ງ ສະ ຫາວ ໃຫ ຍ

ສອງທ້າວກຳລາຍໄດ້ ທະຍານລ່ວງມາ
ກໍຈຶ່ງໂກຫາກ້າ ສຽງແຂງເວນກ່າວ
ທ້າວນມາແຕ່ໜ້ອງ ແດນດ້າວທ່ໃດ ນ ມ ດ
ສ້ຽວ່ານາອວດອ້າງ ຈາດ່າສອງຣາ ນ ມ ດ
ອ້າງວ່ານ ລິ ດ ະ ທ ຸ ຍ ຸ ອ ຸ ຊ ຸ ຂ ຸ ຄ ຸ ຈ ຸ ຕ ຸ ຫ ຸ ຫ ຸ ຫ

ສອງຍິງໃສ່ແຕ່ລະລູກກາຍເກີດເປັນດອກໄມ້ບູຊາໄປໝົດ. ເຖິງຈະ ກາຍ ເປັນດອກໄມ້ແນວໃດກໍຕາມທ້າວທັງສອງກໍບໍ່ໄດ້ລືດລາວາສອກເລີຍຍິງ ຍິງ ເຂົ້າໃສ່ຕໍ່ໝໍ່ເນື່ອງຈຶ່ງທ້າວເພັດຊະລາດກໍໄດ້ແຕ່ນັ່ງຫົວຂວັນຢູ່ຢ່າງ ສະ ບາຍ.

ຢ້ອນກ່າວເຖິງນາງປະທຸມມາໄກສອນແກ້ວຈຶ່ງຢູ່ໃນຜາສຸດກາງປ່າ ໄດ້ ຍິນສຽງຍິງຕໍ່ສູ້ກັນສຽງສະນັ່ນລັບພິງໄພ ນາງຄິດວ່າອັນນ້ຶ້ຕ້ອງແມ່ນທ້າວທັງ ສອງ ໄປພົບສັດຕູເປັນແນ່ແທ້. ນາງຄິດວ່າຈະເກີດສິ່ງບໍ່ດີແກ່ທ້າວທັງສອງດັ່ງ ນັ້ນນາງຈຶ່ງຟ້າວ ໄປຫາທ້າວທັງສອງທັນທີ. ເມື່ອ ໄປເຖິງນາງກໍ ໄດ້ເຫັນທ້າວ ເພັດຊະລາດຜູ້ເປັນພີ່ນັ່ງຢູ່ເທິງອາກາດພ້ອມທັງເຫັນທ້າວທັງສອງ ແກ່ວງ ຕາວຍິງຫະນູເຂົ້າໃສ່ຢ່າງຫູດັບຕັບ ໄຫ້ມ. ເມື່ອນາງ ໄດ້ເຫັນພີ່ວກໍຈຶ່ງຍື້ນ ໄຫ້ ທັງແຄ້ນຄັ່ງຢູ່ໃນໃຈ. ຝ່າຍທ້າວເພັດຊະລາດ ໄດ້ເຫັນນາງກໍຟ້າວລົງມາ ທັນ ທີ, ນາງປະທຸມມາທັງ ໄຫ້ທັງຜະຫວາເຂົ້າກອດຕົນຂອງທ້າວພ້ອມທັງສະຫລົບ ລົ້ມລົງ, ທ້າວເພັດຊະລາດກໍຟ້າວ ໂຊມນາງຂຶ້ນ. ຝ່າຍທ້າວທັງສອງເຫັນແນວ ນັ້ນກໍຮ້າຍຂຶ້ນຢ່າງໃຫ່ຍ ທັງວ່າວ່າເປັນຫຍັງແມ່ຈຶ່ງ ໄປ້ອ້ອນຝ່າຍສັດຕູພິດ ຫລແມ່ຢາກ ໃຫ້ລູກຕັດຄໍແມ່ຕາຍນຳສັດຕູຊັ້ນບໍ? ເມື່ອນາງຕັ້ງສະຕິ ໄດ້ ຈຶ່ງ ອ່ານໜ້ານາມາວ່ຳກັບທ້າວທັງສອງດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ແລ້ວຈຶ່ງອ່ານໜ້າເປ້ຍ ຫາອ່ອນກຸມມານ
ບຸດຕາເອີ ດັ່ງລືດເດຈ້ຳ
ອັນນ້ຶ້ງກະສັດເຈ້ຳ ປົດຕົນພໍ່ ຈຶ່ງແລ້ວ
ສອງໜໍ່ທ້າວ ຊຸເລວເຈ້ຳດັ່ງລື ແມ່ເດ
ແຕ່ນ້ຶ້ນສອງອ່ອນນ້ອຍ ຢ້ານຕົ້ນຕົກໃຈ
ເຮົ້ານ້ຶ້ງຫລົງ ໄຫລຕາຍ ຮົບເລວອົງເຈ້ຳ

ເມື່ອນັ້ນສອງກະສັດນ້ອຍ　　ວາງຫະນູກັບດາບ
ເລີຍເລົ່ານ້ຳຂາບເຂົ້າ　　ເຖິງເຈົ້າພໍ່ຕື່ນ
ສອງອ່ອນນ້ອຍ　　ນິບນອບບິດາ
ຍິປາຫາ　　ໃສ່ຫົວຫັ້ງໄຫ້
ເມື່ອນັ້ນບາກໍຫວຍມືອຸ້ມ　　ກຸມມານສອງອ່ອນ
ພະທ່ອນທ້າວ　　ເລີຍຕ້ານກ່າວຖາມ
ດູລາໂສມງາມແກ້ວ　　ປະທຸມມາງາມ ພໍ່ເອີ
ພີ່ກໍພັດພາກນ້ອງ　　ຫລາຍເຂົ້າຂວບປີ ນ້ອງເອີ

ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ເລົ່າຄືນເຖິງຄວາມເກົ່າຄວາມຫລັງພ້ອມທັ້ງ ຖາມ ວ່າສອງທ້າວນ້ອມມາແຕ່ບ້ານໃດເມືອງໃດຫລືວ່າແມ່ນລູກຕ້ຳຂອງເຮົາເອງ? ນາງປະທຸມມາ ໄກສອນແກ້ວ ຫັ້ງ ໄຫ້ຫັ້ງພ່ອງເລົ່າສະພາບສູ້ທ້າວເພັດ ຊະ ລາດຜູ້ເປັນພີ່ຟັງຕັ້ງແຕ່ຄາວ ໄດ້ພັດພາກຈາກກັນທີ່ນ ໃຊກາງປ່າ ຈົນເຖິງ ນ້ັນນາງລັກໜີຈາກຍັກກັບຄືນມາຢູ່ຜາສາດຄອມພໍ່ພະລິສີນາງ ໄພແລະ ໄດ້ ລູກ ເກີດມາ. ນາງເລົ່າວ່າລູກຊາຍຜູ້ນ ເກີດມາຖືດາບຖືສ ນອອກມາພ້ອມ ແລະ ພະລິສີກໍ ໄດ້ສິດສອນວິຊາອາຄົມ ໃຫ້ຕື່ນ. ຫັ້ງ ໄດ້ ໃສ່ຊື່ ທ້າວວ່າ ທ້າວສຸວັນ ນະ ໄກສອນ, ສ່ວນວ່າທ້າວຜູ້ນ ນ້ັນມາແຕ່ເມືອງ ເຂົ້າ ຍິງແມ່ ຂອງທ້າວຊື່ ວ່າ ນາງອັດສະມາລາແກ້ວ ຊື່ ທ້າວວ່າ ທ້າວ ອັດສາ ລາດ ຍິງ ແມ່ນ ລູກ ຂອງ ພະ ອິງ ນ້ັນ ເອງ. ທ້າວ ໄດ້ ມາ ຢູ່ ນຳ ທ້າວ ສຸ ວັນ ນະ ໄກ ສອນ ໄດ້ ຫລາຍ ມື້ ແລ້ວ ຈຶ່ງ ອອກ ມາ ຫລົ ນ ປ່າ ເລີຍ ພົບ ພະ ອິງ ຜູ້ ເປັນ ພໍ່ ແລ້ວ ເກີດ ຕໍ່ ສູ້ ກັນ ຂຶ້ ນ, ຂ້ າ ນ້ ອຍ ຢູ່ ຫໍ ຜາ ສາດ ໄດ້ ຍິນ ສຽງ ຈຶ່ງ ເດີນ ທາງ ມາ ຫາ ແລ້ວ ກໍ ໄດ້ ພົບ ກັບ ພະ ອິງ ຢູ່ ຫ ນ.

ນາງ ປະ ທຸມ ມາ ໄດ້ ໃຫ້ ທ້າວ ເພັດ ຊະ ລາດ ເລົ່າ ເຖິງ ເຫດ ການ ຕ່າງ ໆ ຜ່ານ ມາ ສູ່ ຟັງ. ທ້າວ ໄດ້ ເລົ່າ ຕັ້ງ ແຕ ນ້ ໄດ້ ພັດ ພາ ກ ຈາ ກ ນາງ ໄປ ຄົນ ລະ ທິດ ລະ ທາງ

ຈົ່ງທ້າວເອງກໍໄດ້ພົບພໍ້ຄວາມທຸກລຳບາກຈິດໃຈຫລາຍ ທັງໄດ້ຕໍ່ສູ້ກັບ ຍັກ
ກັບນາມ, ຈົນໃນທີ່ສຸດໄດ້ໄປໂຜດເອົາພະຍາຈັກຂຶ້ນຜູ້ເປັນພໍ່ຖ້ຳແລະເສນາ
ອາມາດພ້ອມຊາວເມືອງຄືນມາແລ້ວຈົ່ງໄດ້ປົກຄອງບ້ານເມືອງຢູ່ໄລຍະຫນຶ່ງ
ຈົ່ງອອກເດີນທາງຊອກຫານ້ອງ ໄປທຸກຫົນທຸກແຫ່ງແລ້ວຈົ່ງມາພໍ້ສອງ ອ່ອນ
ນ້ອຍຢູ່ກ່າງປ່າບ່ອນນັ້ນ, ໃນທີ່ສຸດກໍໄດ້ພົບນ້ອງຜູ້ເປັນເມຍຈົນໄດ້.

ເມື່ອທັງສອງໄດ້ພົບກັນແລ້ວ ກໍຊວນກັນກັບ ໄປຢູ່ຫໍພາສາດຫລັງເກົ່າພ້ອມ
ດ້ວຍທ້າວທັງສອງ ຈົ່ງມີແຕ່ຄວາມສຸກສົດຊື່ນສົມຫວັງ. ໃນມື້ຕໍ່ມາທັງສີ ຈົ່ງ
ພ້ອມກັນໄປຂາບໄຫ້ວພໍ່ພະລີສີ, ເມື່ອພະລີສີໄດ້ເຫັນທ້າວກັບມາຫາເມຍຫາລູກ
ກໍມີຄວາມປິຕິຍິນດີຈົ່ງອວຍພອນໃຫ້ທ້າວແລະນາງພ້ອມທ້າວທັງສອງມີອາ ຍຸ
ຫມັ້ນຂວັນຍືນ, ແລະ ໄດ້ເວົ້ານຳທ້າວວ່າ ໃຫ້ພາກັນພັກຢູ່ນຳພໍ່ລີສັນກ່ອນ ຈະ
ໄປໃສມາໃສ່ຈົ່ງຄ່ອຍພາກັນໄປ.

38. ທ້າວເພັດຊະລາດພາເມຍແລະ ລູກຄືນສູ່ເມືອງປັນຈາ.

ທ້າວ ເພັດຊະລາດພາ ເມຍແລະລູກທັ້ງ ສອງ ຢູ່ນຳພໍ່ພະລີສີ ໄດ້ແຕ່ພຽງ ເຈັດ ວັນ ເທົ່ານັ້ນ ກໍ ໄດ້ ອຳລາ ພໍ່ພະລີສີ ເດີນທາງ ກັບ ຄືນ ສູ່ ເມືອງ ປັນຈາ ເພາະ ວ່າ ຄຶດ ຮອດ ຫາ ພໍ່ ແລະ ແມ່ ແຮງ ຫລາຍ ດັ່ງ ບົດ ກອນ ຂຽນ ວ່າ:

ບັ ດ ນ ຝ ງ ຂ້ າ ຂໍ ລາ ເຈົ້ າ ສິ ນ ນ າ ພະ ພໍ່
ໄ ປ ສູ້ ນ ້ ອ ງ ເ ມ ອ ງ ບ ້ າ ນ ແ ຫ ່ ງ ຕົ ນ ກ ່ ອ ນ ແ ລ ້ ວ
ຂ້ າ ກໍ ນຶ ກ ເ ຖ ິ ງ ນ ັ ກ ຄ ະ ເ ລ ດ ກ ້ ອ ງ ເ ມ ອ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ປ ັ ນ ຈ າ
ປ າ ນ ນ ີ ້ ປ ະ ກ ົ ດ ຫ ົ ວ ນ າ ນ ດ າ ສ ່ ວ ນ ຊ ີ ວ ິ ດ ຈ ິ ງ ແ ທ ້
ຂ ້ າ ຈ ັ ກ ລ າ ອ ິ ງ ເ ຈ ົ ້ າ ຈ ອ ມ ຄ ຸ ນ ລ ົ ້ ນ ລ ະ ພ ົ ດ
ຂ ໍ ໃ ຫ ້ ວ ິ ເ ສ ດ ເ ຈ ົ ້ າ ຫ ົ ວ ສ ້ າ ງ ສ ຳ ລ ານ ພ ະ ເ ອ ີ ຍ

ພະລີສີ ຈຶ່ງ ເອົາ ນ້ຳ ເຕົ້າ ສົ່ງ ໃສ່ ທ້າວ ແລະ ນາງ ພ້ອມ ດ້ວຍ ທ້າວ ທັ້ງ ສອງ ແລະ ອວຍ ພອນ ໃຫ້ ເດີນ ທາງ ດ້ວຍ ຄວາມ ປອດ ໄພ ສະ ຫວັ ດ ດີ ທຸ ກ ປະ ການ. ຫລັ ງ ຈາ ກ ນັ ້ ນ ກໍ ພາ ກັ ນ ມາ ສູ່ ທ ີ ພາ ສາ ດ. ນາ ງ ປະ ທຸ ມ ມາ ກໍ ໄ ດ ້ ສ ັ ່ ງ ລາ ທ ີ ພາ. ສ າ ດ ຕ ະ ຫ ລ ອ ດ ຖ ິ ງ ເ ຄ ື ່ ອ ງ ໃ ຊ ້ ຂ ອ ງ ສ ອ ຍ ແ ລ ະ ອ າ ນ າ ບ ໍ ລ ິ ເ ວ ນ ປ ່ າ ຖ ິ ງ ພ ິ ງ ໄ ພ ແ ຫ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ອ າ ໄ ລ ອ າ ວ ອ ນ, ກ ່ ອ ນ ຈ ະ ຈ າ ກ ທ ີ ່ ແ ຫ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ທ ้ າ ວ ແ ລ ະ ນ າ ງ ຍ ັ ງ ໄ ດ ้ ພ າ ກ ັ ນ ປ ົ ກ ກ ວ າ ດ ສ ະ ຖ ານ ທ ี ่ ຊ ึ ่ ງ ເ ຄ ີ ຍ ຢ ู ่ ອ າ ໄ ສ, ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ນ ั ້ ນ ຈ ຶ ່ ງ ບ ອ ກ ທ ้ າ ວ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ວ ່ າ ຈ ຶ ່ ງ ພ າ ກ ັ ນ ເ ຫ າ ະ ອ ອ ກ ເ ດ ີ ນ ທ າ ງ ໄ ປ ກ ່ ອ ນ ສ ່ ວ ນ ທ ้ າ ວ ເ ອ ງ ແ ມ ่ ນ ຕ ้ ອ ງ

ໄດ້ຫອບອຸ້ມເອົານາງປະທຸມມາເຫາະຕາມຫລັງ.

ເມື່ອໄດ້ເວລາແລ້ວ ທ້າວທັງສອງກໍພາກັນເຫາະເປັນຜູ້ນຳພາທາງ ມຸ່ງໜ້າໄປສູ່ເຂດເມືອງເຂົາຂົງຈຶ່ງເປັນເມືອງຂອງນາງອັດສະມາລາແກ້ວ ຢູ່ ເມື່ອໄປຖຶງເຂດແດນຂອງເມືອງເຂົາຂົງທ້າວເພັດຊະລາດກໍໄດ້ພາ ນາງ ປະທຸມມາລົງພັກເຊົາເອົາແຮງຄອນທ້າວທັງສອງຈຶ່ງພັກລໍຖ້າຢູ່ທີ່ນັ້ນ. ຕໍ່ມາ ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ບອກໃຫ້ທ້າວທັງສອງພາກັນເຫາະເຂົ້າໄປໃນ ເມືອງ ເຂົາຂົງ ເພື່ອບອກໃຫ້ນາງອັດສະມາລາແກ້ວໄດ້ຮູ້ວ່າ ມີອົ່ນເຊົ້າພໍ່ແລະແມ່ ຈະເຂົ້າມາ ເມືອງຕາມທີ່ຫລັງ. ທັງສອງ ເຫາະໄປພໍປະມານຄ້ຳຍຄ່ຳກໍ ຖຶງ ເມືອງແລ້ວເຂົ້າ ໄປຫາແມ່. ເມື່ອຜູ້ເປັນແມ່ໄດ້ເຫັນກໍມີຄວາມດີໃຈ ຫາອັນ ປຽບບໍ່ໄດ້ ຈຶ່ງໄດ້ຊວງກອດອຸ້ມເອົາທ້າວທັງສອງພ້ອມທັງຖາມຫາກິດ ປາຍ ສາຍເຫດທີ່ໄດ້ຈາກໄປເປັນເວລານານຫລາຍວັນແລະຖາມຖຶງນາງ ປະ ທຸມມາແລະພໍ່ພະລີສີທີ່ຢູ່ໃນປ່າ ຍັງຢ່ອຍຢູ່ດີແຮງແດ່ບໍ?

ທ້າວທັງສອງໄດ້ບອກວ່າພໍ່ພະລີສັ້ນກໍຍັງທົ່ງສ້າງພາວະນາທຸກເຊົ້າ ຄ່ຳ ບໍ່ມີຄວາມເດືອດຮ້ອນປະການໃດດອກສຳລັບແມ່ປະທຸມມາກັບພໍ່ນັ້ນກໍໄດ້ ມາ ພ້ອມກັນກັບລູກແລ້ວ. ແຕ່ພັບແມ່ເພິ່ນຍັງພັກເຊົາຢູ່ເຂດຊາຍແດນ ເມືອງ ພຸ້ນ ສັ້ນໜ້າເພິ່ນຈຶ່ງຈະເຂົ້າມາຫາແມ່ຢູ່ເມືອງເຣົ້າພ ເພິ່ນບອກໃຫ້ລູກ ທັງ ສອງມາບອກແມ່ໃຫ້ຮູ້ລ່ວງໜ້າ. ເມື່ອນາງອັດສະມາແກ້ວໄດ້ຟັງລູກທັງສອງ ບອກດັ່ງນັ້ນ ກໍຕົກໃຈຫລົງເອົາຝ່າມືຕົບອົກທັງຮ້ອງໄຫ້, ພວກເສນາອາ ມາດ ໄດ້ຍິນທ້າວເວົ້າແນວນັ້ນກໍພ້າວຕົ້ນຂຶ້ນດັງສະນັ່ນທົ່ວເມືອງ ເພື່ອ ບອກ ຂ່າວໃຫ້ຮູ້ວ່າທ້າວ ເພັດຊະລາດກັບນາງປະທຸມມາຈະ ໄດ້ເຂົ້າມາສູ່ເມືອງໃນ ສັ້ນໜ້າ. ເມື່ອຊາວເມືອງ ໄດ້ຮູ້ໃຜ່ກໍມີຄວາມຍິນດີປາກົດມ້ພ້ອມທ້ະ ອອກ ໄປຮັບເຊີນທ້າວແລະນາງເຂົ້າມາສູ່ເມືອງ.

ພໍເຖິງວັນຮຸ່ງເຊົ້າຝ່າງເສນາອາມາດແລະຊາວເມືອງກໍໄດ້ຕົ້ກໂຣມ ຂະ
ບວນກັນຢ່າງຫລວງຫລາຍພາຍມາກ, ເມື່ອໄດ້ເວລາກໍພາກັນອອກເດີນທາງ
ໂດຍແມ່ນທ້າວທັງສອງເປັນຜູ້ນຳໜ້າພາທາງ, ພໍໄປເຖິງສະຖານທີ ທ້າວ
ເພັດຊະລາດແລະນາງປະທຸມມາພັກຢູ່ນັ້ນ, ເມື່ອທ້າວ ໄດ້ເຫັນຂະບວນ ເສ
ນາ ໄພ່ພົນຫລຸຫລັ່ງກັນມາຢ່າງຄັບຄາຫນາແໜ້ນນທ້າວຈຶ່ງບອກນາງປະທຸມມາ
ວ່າດຽວນ ຂະບວນ ໄດ້ອອກມາຮັບເອົາເຮົາແລ້ວ ນາງປະທຸມມາ ໄດ້ເວົ້າກັບ
ທ້າວວ່າອັນນີ້ຖືວ່າເປັນບຸນຂອງທ້າວແຕ່ຊາດກ່ອນຈຶ່ງສາມາດຜາບແພ້ ຍັກ
ແລະ ໄດ້ຄອງບ້ານເມືອງຂອງຍັກ.

ຝ່າງເສນາອາມາດແລະຊາວເມືອງ ໄດ້ພົບທ້າວກໍພາກັນຊົມຊື່ນຍິນດີ ເສບ
ຄ້ອງເສບກອງທັງຍົກທຸງກວັດແກ່ວງ ໄປມາ. ທ້າວ ໄດ້ຖາມເຖິງຄວາມ ສຸກ
ທຸກແລະການປົກຄອງບ້ານເມືອງ, ເສນາຜູ້ໃຫ່ຍໄດ້ຂາບທູນວ່າເປັນ ດ້ວຍ
ບຸນປາລະມີຂອງທ້າວ ເຫລືອນາງຳທຸກສິ່ງທຸກຢ່າງຍັງປົກກະຕິດີ. ມີແຕ່ຄິດ ຫາ
ພະອົງຜູ້ພັດພາກໍ່ນັ້ນແຫລະອັນອື່ນບໍ່ມີຫຍັງຜິຈະເປັນທຸກເປັນໂສກຄອກຫລັງ
ຈາກຖາມຂ່າວຖາມຄາວກັນແລ້ວ, ເສນາຜູ້ໃຫ່ຍກໍເຊີນທ້າວແລະນາງຂຶ້ນນັ່ງ
ເທິງຕຽງໃນຍົນແກ້ວ, ຈາກນັ້ນກໍເລີ່ມຂະບວນແຫ່ທ້າວແລະນາງເຂົ້າ ສູ່
ເມືອງ ເຂົາຂຶ່ງດ້ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ຟ້ງຍົນເຄ້ງກ້ອງ ດຸລິຍາມ່ວນມ໋ີ
ສຽງປ໋ັ້ ອໍລະອ້ອນມ່ວນໄພ
ຄົນ ໄຫລເຂົ້າ ນຳທາງຍ໋ືດຍ່ວງ
ເຖິງທ່ີ ກ້ວາງ ສຽງຮ້ອງ ໂຫ່ມ໋ັນ
ຫລຽວ ເບ່ິງ ຍ໋ືດງ ຍ້ານ ເຕັ້ນທ່ີ ງ ນາ ຫລວງ
ຍິງ ຊາຍ ສາວ ປ໋ອກ ໄຍ ກ໋ັນ ຫລ໋ົ ນ

ແສນສະຫນຸກລົ້ນ	ຄົນໂຮຮ້ອງໂຫ່
ເບື້ອງໜ້າເທົ້າ	ໂຮງກ້ວາງຄຶ່ງຄົນ ເຈົ້າເອີ
ອັນວ່າປະທຸມມານ້ອຍ	ຕາມຫລັງຜົວມີ
ກັບທັງສອງກົ່ງແກ້ວ	ກຸມມານນ້ອຍຍ່າງຕາມ
ໄຫລຫລາມຂຶ້ນ	ພົນຫລວງລັບຄຶ່ງ
ທ້າວກໍນຶ່ງແທ່ນແກ້ວ	ຄົນເຝົ້ານົບເນືອງ ເຈົ້າເອີ

ຝ່າຜູ້ເຖົ້າ ໄດ້ຈູງແຂນນາງປະທຸມມາແລະທ້າວທັງສອງຂຶ້ນສູ່ຕຽງ ແກ້ວ ຕໍ່ມານາງອັດສະມາລາແກ້ວກໍອອກມາຮັບທ້າວ ໂດຍໄດ້ຂາບໄຫ້ວຕໍ່ທ້າວ ທັງ ພ່ອງ ໄຫ້ສະອຶກສະອົ້ນລຳພຶງລຳພັນເຖິງພາບອະດີດອັນແສນລະທົມຂົມ ຂຶ້ນ ພ້ອມທັງຖາມຂ່າວຄາວຕໍ່ທ້າວແລະນາງປະທຸມມາ. ທ້າວເພັດຊະລາດ ໄດ້ ເລົ່າເຖິງສະພາບເຫດການໃນເວລາຜ່ານມາຕັ້ງແຕ່ມື້ພັດພາກຈາກນາງຈົນ ເຖິງມື້ໄດ້ພົບນາງ, ຕໍ່ຈາກນາງນັ້ນທັງນາງອັດສະມາລາແກ້ວແລະນາງ ປະ ທຸມມາ ໄກສອນກໍ ໄດ້ເລົ່າອະດີດສູ່ກັນຟັງ, ຕ່າງຝ່າຍຕ່າງກໍມີຄວາມ ດີ ໃຈ ໃນບຸນວາສະໜາທີ່ຄາດ ໄດ້ມາ ເປັນເມຍຂອງທ້າວຄູ່ກັນ.

ຕໍ່ມາ ເສນາ ແລະຊາວ ເມືອງກໍ ໄດ້ຈັດ ໃຫ້ມີພິທີສູ່ຂວັນຮັບຕ້ອນການກັບ ມາ ຂອງທ້າວ ເພັດຊະລາດ ແລະນາງປະທຸມມາ ໄກສອນ ໂດຍມີການກ່າວ ອວຍ ພອນ ທຳລາບາ ສີ ຜູກຂໍ້ ຕໍ່ ແຂນ ຕາມ ຮີດ ຄອງ ປະ ເພນີ ພ້ອມ ກັນ ນັ້ນ ກໍ ໄດ້ ຈັດ ຕັ້ງ ຄົບ ວັນ ມ່ວນ ຊື່ນ ເປັນ ການ ຮັບ ຕ້ອນ ເຖິງ 3 ມື້ 3 ຄືນ ຈຶ່ງ ເລີກ ລາ ກັນ ໄປ. ສ່ວນ ວ່າ ທ້າວ ເພັດຊະລາດ ກໍ ໄດ້ ຢູ່ ປົກ ຄອງ ເມືອງ ເຂົາ ຂົ່ງ ເປັນ ເວລາ ສອງ ເດືອນ ກໍ ເລີຍ ຄິດ ຮອດ ພໍ່ ແມ່ ຢູ່ ທາງ ເມືອງ ປັນ ຈາ ຫລາຍ ຈຶ່ງ ໄດ້ ສົ່ງ ລາ ຊາວ ເມືອງ ຈະ ເດີນ ທາງ ໄປ ເມືອງ ປັນ ຈາ. ກ່ອນ ຈະ ອອກ ເດີນ ທາງ ທ້າວ ໄດ້ ເວົ້າ ກັບ ເສ ນາ ວ່າ ສົມ ຄວນ ອຸ ພິ ເສກ ທ້າວ ອັດ ສາ ລາດ ໃຫ້ ເປັນ ຜູ້ ສືບ ທອດ ປົກ ຄອງ ບ້ານ ເມືອງ

ແຫ່ງນະໜ, ແຕ່ທ້າວອັດສາລາດເວົ້າວ່າ ຈະຂໍໄປຢາມປູ່ຢາມຍ່າດອນ ພໍ
ດັ່ງນັ້ນ, ທ້າວເພັດຊະລາດຈຶ່ງຕົກລົງປົ້ງໃຈໃຫ້ເສນາອາມາດຜູ້ໃຫ່ຍໄດ້ ປົກ
ຄອງບ້ານເມືອງຖ້າ. ປະກົດວ່າ ເສນາອາມາດຜູ້ໃຫ່ຍໄດ້ຕົກລົງປະຕິບັດຕາມ
ແຕ່ພວກເຂົ້າຂໍຕິດຕາມໄປສົ່ງທ້າວແລະນາງພ້ອມທ້າວທັງສອງຈົນ ຖຶງ
ເມືອງປັນຈາ ແລ້ວຈຶ່ງຈະກັບຄືນມາສ້າງບ້ານແປງເມືອງ. ເມື່ອທ້າວ ເພັດ
ຊະລາດຕົກລົງອະນຸຍາດຕາມຄຳສະໜີ, ຊາວເມືອງຈຶ່ງປ່າວປະກາດ ກັນ
ເພື່ອໄປສົ່ງທ້າວສູ່ເມືອງປັນຈາ. ກ່ອນຈະອອກເດີນທາງໄປສູ່ເມືອງປັນ ຈາ
ນາງອັດສະມາລາແກ້ວກໍໄດ້ສັ່ງລານາງບຸດສະວີ ຜູ້ເປັນແມ່ພ້ອມດ້ວຍ ຊາວ
ເມືອງດ້ວຍຄວາມອາ ໄລອາວອນ, ຜູ້ເປັນແມ່ກໍໄດ້ອວຍພອນແລະອົບຮົມ ສັ່ງ
ສອນນາງອັດສະມາລາແກ້ວ ໃຫ້ປະຕິບັດໜ້າທີ່ເປັນເມຍທີ່ດີ ຂອງຜົວດັ່ງ ບົດ
ກອນຂຽນວ່າ:

ບັດນີ້ເຈົ້າ ໄດ້ເປັນເທວີແກ້ວ ມະເຫສີນຍິງ
ເຈົ້າຈົ່ງຢຸ ປະຖາກເຈົ້າ ບຸນກ້ວາງຢ່າ ໄລ
ໃຫ້ເອົາໃຈຫາແກ້ວ ເທວີນພ
ບຸນຫາກເຄີຍ ອົດໜັ້ນ ເປັນແກ້ວຮ່ວມກັນ
ເຈົ້າຢ່າຈອງຫອງຕ້ານ ຈາສູງສະຫາວປາກ
ຢ່າ ໄດ້ຖືວະລ່າຍລົນ ລວງລ້ຽວທ່ານຊັ່ງ
ໃຫ້ລູກຄິດຖືແທ້ ໃນແຫ່ງຄຳສອນ
ອັນໃດດີ ຈົ່ງຈຳເອົາ ໄວ້
ອັນໜຶ່ງຖ້າແກ່ຕ້ານ ຈາແມ່ນລວງເມືອງ
ຢ່າ ໄດ້ອ້ຶງຕົ້ງຜິດ ແຫ່ງຄຳຢຸນຖ້ຳ
ລູກຢ່າ ໄດ້ກ່າວຕ້ານ ຄຳສ່ຽດຂົ່ນຫູ ທ່ານດີ

ກຸ ຈັກ ເປັນ ຄົນ ຊົ ວ ທ່ ເມ ອ ງ ມ ນ ໍ
ເ ຂ ົ ້ າ ຈ ັ ກ ທ ໍ ່ ເ ວ ນ ຮ ້ າ ຍ ປ ່ າ ປ ົ ງ ຖ ະ ຫ ນ ອ ມ ຕ ອ ບ
ຂ ອ ງ ຫ ມ ູ ນ ໍ ້ ຄ ວ ນ ເ ວ ັ ້ ນ ຫ ລ ິ ກ ໄ ກ ລ ູ ກ ເ ອ ີ ຍ
ໃ ຫ ້ ຄ ່ ອ ຍ ທ ໍ ່ ບ ຸ ນ ສ ້ າ ງ ກ ຸ ສ ົ ນ ຜ າ ຍ ເ ພ ື ່ ອ
ໃ ຫ ້ ເ ຈ ົ ້ າ ຊ ີ ວ ິ ຕ ້ ັ ນ ທ ້ າ ວ ບ ຸ ນ ກ ້ ອ ງ ທ ິ ເ ຊ ັ ຽ ງ
ຢ ່ າ ໄ ດ ້ ມ ີ ໃ ຈ ລ ້ ັ ອ ໂ ມ ໂ ຫ ໂ ລ ບ ລ ່ າ ຍ
ໂ ຫ ດ ແ ລ ່ ນ ຕ ້ ອ ງ ພ ະ ອ ົ ງ ເ ຈ ົ ້ າ ຢ ້ າ ຕ າ ຍ ແ ທ ້ ໃ ດ
ໃ ຫ ້ ຄ ່ ອ ຍ ຈ າ ລ ະ ຈ າ ຕ ້ າ ມ ຕ າ ມ ຄ ອ ງ ອ ັ ນ ຊ ອ ບ
ໃ ຫ ້ ຖ ຶ ກ ຕ ້ ອ ງ ຄ ໍ ຳ ເ ຖ ົ ້ າ ສ ັ ່ ງ ສ ອ ນ
ອ ັ ນ ໜ ຶ ່ ງ ຢ ່ າ ໄ ດ ້ ຫ ົ ່ ງ ສ ່ າ ພ ັ ້ ນ ໂ ລ ພ າ ມ ັ ກ ໂ ລ ບ
ນ າ ຣ ີ ກ ຮ ້ ອ ນ ນ ໍ ຳ ໄ ພ ບ ໍ ່ ນ ານ
ອ ັ ນ ນ ແ ມ ່ ທ າ ກ ລ ຽ ງ ຄ ວ າ ມ ໃ ຫ ້ ສ ອ ນ ສ ັ ່ ງ ບ ຸ ດ ຕ ິ
ປ ັ ນ ຍ າ ມ ິ ຣ ຳ ເ ພ ິ ່ ງ ເ ອ ົ ້ າ ຖ ອ ນ
ແ ຕ ່ ນ ັ ້ ນ ອ ັ ດ ສ ະ ມ າ ລ າ ແ ກ ້ ວ ຍ ິ ມ ນ ິ ບ ນ ອ ບ
ຈ ຳ ຕ ິ ໄ ວ ້ ຄ ໍ ຳ ເ ຈ ົ ້ າ ສ ັ ່ ງ ສ ອ ນ ແ ທ ້ ແ ລ ້ ວ

ເ ມ ື ່ ອ ໄ ດ ້ ເ ວ ລ າ ດ ີ ແ ລ ້ ວ ຍ ັ ກ ສ ຸ ລ ິ ຍ ົ ນ ຜ ູ ້ ມ ີ ລ ິ ດ ເ ດ ດ ກ ໍ ນ ິ ລ ະ ມ ິ ດ ລ ິ ດ ແ ກ ້ ວ , ກ ວ ຍ ນ ແ ກ ້ ວ ຊ ຶ ່ ງ ສ າ ມ າ ດ ບ ິ ນ ບ ິ ນ ໄ ປ ທ າ ງ ອ າ ກ າ ດ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ເ ຊ ີ ນ ທ ້ າ ວ ແ ລ ະ ນ າ ງ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ຂ ຶ ້ ນ ນ ັ ່ ງ ແ ລ ້ ວ ເ ຫ າ ະ ສ ູ ່ ເ ມ ື ອ ງ ປ ັ ນ ຈ າ ໂ ດ ຍ ມ ີ ທ ້ າ ວ ທ ັ ້ ງ ສ ອ ງ ່ ແ ລ ະ ເ ສ ນ າ ອ າ ມ າ ດ ພ ້ ອ ມ ຊ າ ວ ເ ມ ື ອ ງ ເ ຫ າ ະ ຕ າ ມ ໄ ປ ສ ັ ່ ງ ຢ ່ າ ງ ເ ປ ັ ນ ຂ ະ ບ ວ ນ ຟ ົ ດ ຟ ື ້ ນ . ເ ມ ື ່ ອ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ກ າ ງ ດ ົ ງ ແ ຫ ່ ງ ໜ ຶ ່ ງ ທ ້ າ ວ ກ ໍ ໄ ດ ້ ພ າ ຂ ະ ບ ວ ນ ລ ົ ງ ພ ັ ກ ເ ຊ ົ ້ າ ເ ອ ົ ້ າ ຮ ຽ ງ ຢ ູ ່ ທ ີ ແ ຫ ່ ງ ນ ັ ້ ນ .

39. ທ້າວທັງສີ່ພາເມຍແລະລູກ ກັບຄືນເຖິງເມືອງປັນຈາ

ຢ້ອນຫ່າວ ເຖິງທ້າວ ເຊຖະລາດ, ທ້າວ ປິຕະລາດ ແລະ ທ້າວ ສຸວັນນະລາດ ຊຶ່ງ ໄດ້ ເອົາ ເມຍ ແລ້ວ ປົກຄອງ ບ້ານ ເມືອງ ຕ່າງໆ ຄື ເມືອງ ສິງ ຫົນ, ເມືອງ ໄຮ ຍະ ສອນ ແລະ ເມືອງ ຈຳ ປາ, ຕ່າງ ຄົນ ຕ່າງ ກໍ ໄດ້ ລູກ ຊາຍ ຜູ້ ລະ ຄົນ, ທ້າວ ທັງ ສາມ ຊຶ່ງ ເປັນ ອ້າຍ ຂອງ ທ້າວ ເພັດ ຊະ ລາດ ນັ້ ເຖິງ ແມ່ນ ຈະ ຢູ່ ຕ່າງ ບ້ານ ຕ່າງ ເມືອງ ກໍ ໄດ້ ໄປ ມາ ຫາ ສູ່ ຊຶ່ງ ກັນ ແລະ ກັນ ເປັນ ປະ ຈຳ.

ເຫດ ມາ ຮອດ ໄລ ຍະ ໜຶ່ງ ທ້າວ ທັງ ສາມ ພາ ກັນ ຄິດ ຮອດ ຫາ ພໍ່ ຄື ພະ ຍາ ຈຸນ ລະ ນີ ແລະ ນາງ ຄຳ ຫອງ ຜູ້ ເປັນ ແມ່ ຄົງ ນັ້ນ ຈຶ່ງ ສັ່ງ ໃຫ້ ເສນາ ອາ ມາດ ກຽມ ສະ ເພົາ ຫ້າ ຮ້ອຍ ເພື່ອ ອອກ ເດີນ ທາງ. ແຕ່ ວ່າ ກ່ອນ ຈະ ອອກ ເດີນ ທາງ ນັ້ນ ລູກ ທ້າວ ທັງ ສາມ ໄດ້ ຂອບ ລາ ພໍ່ ແມ່ ໄປ ທ່ຽວ ຫລິ້ນ ກາງ ດົງ ກາງ ໄພ ເສຍ ກ່ອນ. ສຳ ລັບ ທ້າວ ທັງ ສາມ ນັ້ ລ້ວ ແຕ່ ຜູ ລິ ດ ດ ດ

ໂດຍແມ່ນທ້າວສຸວັນນະ ໄກສອນແລະທ້າວອັດສາລາດເຫາະອອກໜ້າ ກ່ອນ ຈຶ່ງເຫາະຜ່ານເທິງຫົວຂອງທ້າວທັງສາມຊຶ່ງພວມຊຸມດອກ ໄມ້ຢູ່, ເມື່ອ ໄດ້ ເຫັນມື້ຜູ້ເຫາະຂ້າມຫົວຈຶ່ງພາກັນຮ້ອງກ່າດ້ວຍຖ້ອຍຄຳຕ່າງໆນາໆດັ່ງ ນິດ ກອນຂຽນວ່າ:

ອັນວ່າສຸວັນນະ ໄກສອນນ້ອຍ ທັງບາອັດສາລາດ
ຜັນຜາດຜ້າຍ ທະຍານລ້ຳທ່ອນພົນ
ເລີຍເຫລົ່າກາຍຫົວທ້າວ ທັງສາມນ້ອງພີ
ແຕ່ນັ້ນສາມພັ້ນອ້ອງ ເລີຍຮ້ອງກ່າວສະຫາວ
ໃຜຜູ້ອ້ອງອາດກ້າ ທະຍານລ່ວງເທິງຫົວ ກູມ
ມາບໍ່ກົວເກງກູ ຢູ່ເຊົ້າທ່ຽງ
ກູຈັກຍິທະນູເປ້ອງ ແຍງຍິງສອນໃສ່
ສູຈັກຕາຍມອດມ້ຽມ ທັງເນື້ອມຸ່ນກະຈອນ ແທ້ແລ
ແຕ່ນັ້ນສອງພັ້ນອ້ອງ ເລີຍກ່າວຄຳແຂງ
ໃຜຜູ້ມາຖະແຫລ່ງຄວາມ ກ່າວຈາຈົ່ງອ້າງ
ກູນາມແທ້ ເດນບິນມີປະໂຫຍດ
ສົ່ງຊຸມາໂກດໃຫ້ ກູນດົ່ງລື ນ ເດ
ອວດວ່າດີຂະໜາດກ້າ ມາຕໍ່ສົມຄາມ ທ່ຽວເຖິ ນ
ໃຜຫາກມສົມ ດ ໃຫ້ເຫັນດຽວນ
ແຕ່ນັ້ນສາມກະສັດນ້ອຍ ໂກທາຄຽດສັ່ນ
ເລີຍປັ້ນເປ້ອງ ກ ທ້າວແກ່ວງທະນູ ເຈົ້າ ເອີ ຍ

ຈາກນັ້ນກາບຕໍ່ສູ້ກັນລະຫວ່າງສາມຕໍ່ສອງກໍ ເລີ ມປະຈັນບານກັນຢູ່ເທິງອາ ກາດໂດຍ ບໍ່ ມີໃຜຈະເອົາຊະນະໃຜ ໄດ້. ຂະນະນັ້ນທ້າວ ເພັດຊະລາດ ແນມ

ເຫັນທ້າວພັນອງຕໍ່ສູ້ກັນ ຈຶ່ງສົ່ງໃຫ້ເສນາອາມາດ ເຂົ້ອນຂະບວນໄປໄວ ເພາະ
ຄິດວ່າທ້າວທັງສອງພວມພົບກັບເຫດຮ້າຍ. ເມື່ອທ້າວເພັດຊະລາດໄປ ຄຶງ
ກໍ່ເອ້ນລູກທັງສອງມາຖາມວ່າ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງລົບ ເລວກັນແນວນ້ ອັນວ່າ ທ້າວ
ທັງສາມນັ້ນແມ່ນໃຜມາຈາກບ້ານໃດເມືອງໃດ ເປັນຫຍັງຈຶ່ງມາລົບ ເລວກັນ
ຈຶ່ງພາກັນຢຸດຢ້ອນຊ້ີມາຍາດມາຊິງເອົາອັນໃດ, ອັນນ້ັນແມ່ນປ່າດົງພົງ ໄພ

ຫລັງຈາກນັ້ນ, ທ້າວທັງສອງຈຶ່ງບອກທ້າວເພັດຊະລາດຜູ້ເປັນພໍ່ວ່າ ທັງ
ສາມຄົນນັ້ນພາກັນເຊ້ົາຢູ່ກ້ອງຮ່ົມໄມ້, ເມື່ອລູກທັງສອງເຫາະກາຍມາ ເຊ້ົາ
ຈຶ່ງຮ້ອງດ່າແລ້ວກໍ່ເກ້ີດຕໍ່ສູ້ກັນຂ້ຶ້ນ. ເມື່ອ ໄດ້ຟັງດັ່ງນ້ັນທ້າວເພັດຊະລາດ ຈຶ່ງ
ອ່ວາຍໄປຖາມທ້າວທັງສາມວ່າ ມາແຕ່ບ້ານໃດເມືອງໃດເປັນລູກ ເຕ້ົາ
ເຫລ່ົາກໍ່ຂອງໃຜ? ທ້າວທັງສາມ ໄດ້ບອກວ່າຂ້ົາທັງສາມຢູ່ກັນຄົນລະ ຫ້ົວ
ເມືອງ, ພໍ່ແມ່ເປັນຜູ້ປົກຄອງບ້ານເມືອງທ້ີ່ຊ້ີ ສ້ຶງອັນກ້ຽງ ໄກຄິຊຸດຖະລາດ
ສະຊຸດ້ອຍເມືອງສ້ີງຫົມ້ີ ເມຍຊ້ືວ່າ ຄັນທະມາລາ, ຜູ້ຫນ້ຶງຊ້ືວ່າ ປົຕະລາດ ສະ
ເດ້ອຍເມືອງ ໄອສອນມ້ີ ເມຍຊ້ືວ່າ ບຸດສະມາລາແກ້ວແລະອ້ກຜູ້ຫນ້ຶ່ງຊ້ື ວ່າ
ສຸວັນນະລາດສະເດ້ອຍເມືອງຈຳປາມ້ີ ເມຍຊ້ືວ່ານາງສຸວັນນະຫຸມມາ.

ທ້າວສາມເລ່ົາຕໍ່ໄປວ່າດ້ຽວນ້ີພໍ່ແມ່ພ້ອມດ້ວຍເສນາອາມາດພວມອອກເດ້ີນ
ທາງ ໂດຍສະເພົາ ເພ້ືອກັບຄືນໄປສູ່ ເມືອງປ້ນຈາຊ້ຶ ເປັນເມືອງພໍ່ ຢູ່ແມ່ ຢ່າ
ໂດຍແມ່ນທ້າວເພັດຊະລາດເປັນຜູ້ປົກຄອງ ເມືອງນ້ີ. ເມື່ອທ້າວ ເພັດຊະລາດ
ໄດ້ຍິນຄຳຂອງທ້າວທັງສາມບອກດັ່ງນ້ັນ ຈຶ່ງ ໄດ້ບອກຄວາມຈິງວ່ານ້ັ ນ້ ກ ວ
ຫລານຂອງລູກພ້ີ ທ ຽ ມເອ້ຍ ພວກເຈ້ົາທ້ັງສາມຫາກແມ່ນລູກພ້ີ ນ ອ ງ ພ ົ ງ ເຊ ້ ອ ໜ ໍ
ດ ຽ ວ, ອ າ ວ ນ ້ ແ ຫ ລ ະ ຊ ້ ື ວ ່ າ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ສ ່ ວ ນ ວ ່ າ ຂ ້ ົ າ ທ ັ ງ ສ ອ ງ ນ ້ ໍ ກ ໍ ແ ມ ່ ນ ລ ູ ກ
ຂ ອ ງ ອ າ ວ . ເ ມ ື ່ ອ ຂ ້ ົ າ ທ ັ ງ ສ າ ມ ໄ ດ ້ ຮ ູ ້ ດ ັ ່ ງ ນ ້ ັ ນ ກ ໍ ຈ ຶ ່ ງ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ຍ ົ ມ ໄ ຫ ວ ້ ຕ ໍ ່ ທ ້ າ ວ ເ ພ ັ ດ
ຊ ະ ລ າ ດ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ອ າ ວ ພ ້ ອ ມ ດ ້ ວ ຍ ນ າ ງ ປ ະ ທ ຸ ມ ມ າ ໄ ກ ສ ອ ນ ແ ລ ະ ນ າ ງ ອ ັ ດ ສ ະ ມ າ ລ າ

ແກ້ວ, ຝ່າເສນາອາມາດແລະຊາວເມືອງທີ່ມານຳໄດ້ເຫັນທ້າວທັງສາມໃຜ ກໍສະອອນອົກສະອອນໃຈໃນຮູບໂສມຜິວພັນຊ່ຳງາມສະເໝີກັນກັບທ້າວທັງ ສອງລູກຂອງທ້າວເພັດຊະລາດ.

ເມື່ອຮູ້ຕົ້ນສາຍປາຍເຫດກັນແລ້ວ, ທ້າວເພັດຊະລາດຈຶ່ງບອກໃຫ້ທ້າວທັງ ທ້າພາກັນອອກເດີນທາງ ໄປສູ່ເມືອງປັນຈາກ່ອນເພື່ອແຈ້ງໃຫ້ທ່ານພຸ້ນໄດ້ ຮູ ລ່ວງໜ້າ. ທ້າວທັງທ້າ ໄດ້ພາກັນເຫາະ ໄປໂດຍທາງອາກາດຂ້າມປ່າດົງພົງ ໄພຫລາຍຍ່ານ ພໍເຂົ້າສູ່ເຂດເມືອງປັນຈາກໍແນມເຫັນບ້ານເຮືອນໄຮ່ນາຮ້ວ ສວນ ເຫັນທັງຕົວເມືອງອັນກ້ວາງ ໄກແຕ່ບໍ່ຮູ້ວ່າແມ່ນບ້ານໃດເມືອງໃດ ແທ້ ຈຶ່ງເວົ້າກັນວ່າອັນນີ້ຄົງແມ່ນເມືອງປູ່ຂອງພວກເຮົາແລ້ວ, ພວກເຮົາຈຶ່ງພາ ກັນລົງພັກທ່ຽນແລ້ວສົນຖາມນຳຄົນເບິ່ງວ່າແມ່ນເມືອງໃດແທ້. ເມື່ອທ້າວ ທັງ ທ້າລົງສູ່ພື້ນດິນຊາວ ເມືອງກໍພາກັນຫ້ວງເປັນແຊວງບໍ່ຮູ້ວ່າຊຸມເຫລ່ໃໝແນວ ໃດ, ພວກນັ້ນແມ່ນອົມຫະລາດທ້າວມາແຕ່ເມືອງສະຫວັນຫລ້ວ ເປັນພົມ ມາ ເທບພະດາແດນດ້າວ.

ເພື່ອໃຫ້ຮູ້ລາຍລະອຽດ ທ້າວທັງທ້າຈຶ່ງ ໄດ້ຖາມວ່າດູລາເຈົ້າລຸງຕາຖ້ຳ ແກ່ ອັນວ່ານັກຂະລວດໜ້ອງເມືອງນີ້ລຶ້ນເດ, ພະລາຊາແລະມະເຫສີ ປົກ ຄອງເມືອງນີ້ຊື່ວ່າແນວໃດ? ດັ່ງນັ້ນ. ຊຸນຜູ້ໃຫ່ຍຈຶ່ງບອກໃຫ້ຮູ້ວ່າເມືອງນ ຊື່ ວ່າເມືອງປັນຈາ. ພໍ່ຂອງທ້າວເພັດຊະລາດຊື່ວ່າພະຍາຈຸນລະນີມະເຫສີຊື່ວ່າ ນາງຄຳຫອງ ພະອົງມີລູກຊາຍສີ່ຄົນ ຊື່ງ3 ຄົນໄດ້ໄປສ້າງບ້ານແປງເມືອງ ຢູ່ບ່ອນອື່ນກັນໝົດ ຍັງແຕ່ນ້ອງຫລ້າຄືທ້າວເພັດຊະລາດນັ້ນເອງທີ່ ມອບ ໝາຍໃຫ້ປົກຄອງເມືອງນ ແຕ່ຫາກໄປທ່ຽວດົງທ່ຽວປ່າບໍ່ທັນກັບມາຮອດເທື່ອ ຊຸນໄດ້ຖາມທ້າວທັງທ້າວ່າ ພາກັນມາແຕ່ບ້ານໃດເມືອງໃດເປັນພະອິນ ພະ ພົມຫລ້ວ່າຄົນທັບພະຍາຍັກທ້າວກັບເພດເດີນມາ? ທ້າວທັງທ້າ ໄດ້ຕອບ ວ່າ

ພວກຫລານບໍ່ແມ່ນພະອິນພະພົມຫລືຍັກໂຮແນວໃດດອກ, ພວກຫລານ ແມ່ນ ເຊື້ອສາຍລາຍລ່ອງຂອງເມືອງປັນຈານເອງຄື ຜູ້ໜຶ່ງເປັນລູກຂອງ ທ້າວ ເຊຖະລາດ, ຜູ້ໜຶ່ງເປັນລູກຂອງທ້າວປິຕະລາດ, ຜູ້ໜຶ່ງເປັນລູກ ຂອງ ທ້າວສຸວັນນະລາດແລະອີກສອງຄົນເປັນລູກຂອງທ້າວພັດຊະລາດຊຶ່ງ ດຽວ ນ້ໍ ໄດ້ເຫາະມາທາງອາກາດຈະມາຖືງເມືອງເຮົາໃນມື້ນ, ເມື່ອ ໄດ້ຮູ້ດັ່ງນັ້ນ ເສນາອາມາດກໍ ມີຄວາມຍິນດີຊຶ ມຊື ນຫາອັນປຽບບ່ ໄດ້.

ຫລັງຈາກນັ້ນ, ເສນາຜູ້ໃຫ ຍ ກໍ ພາທ້າວທັງ ຫ ້ າ ຂ ້ ນ ຂາບທູນ ຕ ່ ພະ ຍ າ ຈຸ ນ ລ ະ ນ ້ ພ ້ ອ ມ ທັ ງ ລ າ ຍ ງ ານ ໃ ຫ ້ ຮ ູ ວ ່ າ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ຫ ້ າ ຫ າ ກ ແ ມ ່ ນ ຫ ລ ານ ຊ າ ຍ ຂ ອ ງ ພ ະ ອ ົ ງ ເ ອ ງ . ເ ມ ື ່ ອ ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ໄ ດ ້ ຮ ູ ດ ັ ່ ງ ນ ັ ້ ນ ກ ໍ ມ ີ ຄ ວ າ ມ ປ ິ ຕ ິ ຊ ຶ ມ ຊ ື ນ ດ ອ ມ ຫ ລ ານ ຊ າ ຍ ທ ັ ງ ຫ ້ າ ແ ລ ະ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ຫ ້ າ ກ ໍ ໄ ດ ້ ເ ຂ ົ ້ າ ຂ າ ບ ໄ ຫ ວ ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ປ ູ ່ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ເ ຄ ົ າ ລ ົ ບ ອ ່ ອ ນ ນ ້ ອ ມ ; ຝ ່ າ ຍ ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ແ ລ ະ ນ າ ງ ຄ ໍ າ ຫ ວ ງ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ປ ູ ່ ເ ປ ັ ນ ຍ ່ າ ກ ໍ ຊ ວ ງ ກ ອ ດ ອ ຸ ມ ເ ອ ົ າ ຫ ລ ານ ດ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຮ ັ ກ ແ ພ ງ ແ ລ ະ ຖ າ ມ ຫ າ ລ ູ ກ ຊ າ ຍ ທ ັ ງ ສ ິ ່ ວ ່ າ ໄ ປ ຢ ູ ່ ບ ້ ານ ໃ ດ ເ ມ ືອ ງ ໃ ດ ? ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ຫ ້ າ ຈ ຶ ງ ໄ ດ ້ ບ ອ ກ ໃ ຫ ້ ຮ ູ ວ ່ າ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ສ ິ ຫ ເ ປ ັ ນ ພ ໍ ້ ອ ມ ດ ວ ຍ ແ ມ ່ ຈ ະ ເ ດ ີ ນ ທ າ ງ ມ າ ຮ ອ ດ ນ ີ ້ ນ .

ເ ມ ື ່ ອ ໄ ດ ້ ຮ ູ ຂ ່ າ ວ ຈ າ ກ ຫ ລ ານ ທ ັ ງ ຫ ້ າ ແ ລ ້ ວ , ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ຈ ຶ ງ ມ ີ ຄ ໍ າ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ເ ສ ນ າ ອ າ ມ າ ດ ໄ ປ ຕ ີ ລ ົ ້ ອ ງ ຮ ້ ອ ງ ປ ່ າ ວ ບ ອ ກ ຊ າ ວ ເ ມ ືອ ງ ເ ພ ື ່ ອ ທ ັ ງ ຫ າ ກ ະ ກ ຽ ມ ຕ ້ ອ ນ ຮ ັ ບ ທ ້ າ ວ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ຈ ະ ກ ັ ບ ມ າ ເ ມ ືອ ງ , ທ ັ ງ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ບ ອ ກ ຊ າ ວ ບ ້ ານ ຊ າ ວ ເ ມ ືອ ງ ຕ ື ມ ອ ີ ກ ວ ່ າ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ຫ ້ າ ນ ີ ້ ບ ໍ ່ ແ ມ ່ ນ ຜ ູ ້ ອ ື ່ ນ ຜ ູ ້ ໃ ດ ຫ າ ກ ແ ມ ່ ນ ເ ປ ັ ນ ຫ ລ ານ ຂ ອ ງ ເ ຮ ົ າ ເ ອ ງ . ຂ ະ ນ ະ ທ ີ ່ ຊ າ ວ ເ ມ ືອ ງ ພ ວ ມ ທ ້ າ ວ ທ ັ ງ ຫ ້ າ ກ ະ ກ ຽ ມ ຢ ູ ່ ນ ັ ້ ນ ທ ້ າ ວ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ກ ໍ ນ ໍ າ ຂ ະ ບ ວ ນ ມ າ ຮ ອ ດ ພ ໍ ດ ີ , ສ ຽ ງ ເ ສ ບ ຕ ້ ອ ນ ຮ ັ ບ ກ ໍ ດ ັ ງ ປ ະ ສ ານ ຂ ັ ້ ນ ລ ະ ງ ົ ມ ໄ ປ ທ ີ ່ ຈ ົ ມ ຊ າ ວ ບ ້ ານ ຊ າ ວ ເ ມ ືອ ງ ພ າ ກ ັ ນ ຫ ລ ັ ງ ມ າ ເ ບ ິ ່ ງ ຢ ່ າ ງ ລ ັ ບ ຄ າ ຫ ມ າ ແ ທ ້ ໝ ນ .

ເ ມ ືອ ງ ຈ າ ກ ວ ່ າ ກ ໍ ລ ັ ງ ຍ ັ ກ ທ ີ ່ ເ ປ ັ ນ ບ ໍ ລ ິ ວ ານ ຂ ອ ງ ທ ້ າ ວ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ມ ີ ມ າ ກ

ມາຍ່າຍາວ ຖ້າຈະພາກັນລົງເຊົ້າໃນຕົວເມືອງກໍຈະພາໃຫ້ເກີດມີຄວາມ
ອັ່ງອໍເກີນໄປໂພດ, ທ້າວຈົ່ງພາລົງພັກຢູ່ກາງທົ່ງນາໂດຍແຕ່ງແປງ ເປັນ
ເມືອງນ້ຳນ້ອຍຫາກໍ່ງຽ່ງເຮືອງເຫລືອງເຫລື້ອມໄປດ້ວຍພາສາດລາຊະວັງ
ແລະຂ່ວງຄຸ້ມເຮືອນຊານເຄຍລະດາດ, ຊາວເມືອງໄດ້ເຫັນໃຜໆກໍມີ ຄວາມ
ສະອອນອົກສະອອນໃຈໃນບຸນປາລະມີຂອງທ້າວເພັດຊະລາດ.

ກ່າວເຖິງທ້າວທັງສາມຊຶ່ງເປັນອ້າຍຂອງທ້າວເພັດຊະລາດ ຊຶ່ງ ເດີນ
ທາງມາກັບສະເພົ້າຫ້າຮ້ອຍນັ້ນ, ພໍແຕ່ທ້າວເພັດຊະລາດຜູ້ເປັນນ້ອງລົງ ມາ
ເຖິງແຜ່ນດິນສ້າງເມືອງໃຫ່ນ້ຳ ທ້າວທັງສາມກໍນຳສະເພົ້າຫ້າຮ້ອຍ ມາ
ຈອດທ່າເມືອງພໍດີ. ເມື່ອທັງສາມແນມເບິ່ງໃນເມືອງເຫັນມີຝູງຄົນແຫ່ ແຫນ
ກັນຢ່າງເມືອງນັ້ນ, ທ້າວຈົ່ງເວົ້ານຳຍັກທີ່ເປັນເສນາວ່າ ອັນນັ້ນບໍ່ແມ່ນເສົ
ຕ່າງບ້ານມາເຂົ້າຍາດເມືອງພໍ່ຂອງເຮົາບໍ? ດັ່ງນັ້ນຍັກທີ່ເປັນເສນາຈົ່ງຖາມ
ຊາວເມືອງໆຈົ່ງບອກວ່າອັນນັ້ນແມ່ນຄົນໄປຕ້ອນຮັບທ້າວເພັດຊະລາດ ແລະ
ເມຍທີ່ກັບຄືນມາສູ່ເມືອງ. ເມື່ອທ້າວທັງສາມໄດ້ຮູ ຈາກເສນາບອກ ແລ້ວ
ກໍມີຄວາມດີອົກດີໃຈຕາມໆກັນ, ຊຸມເສນາຍັກທັງຫລາຍກໍພາກັນອອກຈາກສະ
ເພົ້າໄປຫ່ຽວຊົມເມືອງໃຫ່ມຂອງທ້າວເພັດຊະລາດດ້ວຍຄວາມມ່ວນຊື່ນເບີກ
ບານທີ່ໄດ້ເຫັນເມືອງໃຫ່ມອັນຈະເລີນງາມ.

ກ່າວເຖິງທ້າວທັງຫ້າ, ເມື່ອຂາບລາພະຍາຈຸນລະນີວ່າຈະໄປຫາພໍ່ແລ້ວຈົ່ງ
ພາກັນຍ່າງໄປສູ່ເມືອງໃຫ່ມຊຶ່ງສ້າງຢູ່ກາງທົ່ງນາແຄມເມືອງ. ພໍແຕ່ທ້າວ ທັງ
ຫ້າໄປຮອດທ້າວເພັດຊະລາດກໍບອກໃຫ້ທ້າວທັງສາມໄປຊົມເອົ້າອ້າຍ ທັງ
ສາມມາພັກຢູ່ເມືອງໃຫ່ມຮ່ວມກັນເພື່ອວ່າຈະໄດ້ຂ້ຳຄ້ຳພໍ່ແລະແມ່ພ້ອມດຽວ
ກັນ. ທ້າວທັງສາມໄປຫາພໍ່ແມ່ຢູ່ສະເພົ້າແລ້ວກໍເລົ່າເລື່ອງທັງຫມົດສູ່ຟັງ ພ້ອມ
ທັງບອກວ່າທ້າວເພັດຊະລາດ ຜູ້ເປັນອາວໃຫ້ພໍ່ ທັງສາມໄປພັກ ຢູ່ ນຳ

ເພື່ອຈະໄດ້ເຂົ້າຝ້າປູ່ໃນເວລາດຽວກັນ. ເມື່ອທ້າວເສດຖະລາດ, ປະ ຕະ ລາດແລະສຸວັນນະລາດຕົກລົງ ໄປຫາທ້າວເພັດຊະລາດຜູ້ເປັນນ້ອງແລ້ວ. ບັນ ດາເສນາອາມາດກໍຈັດພິທີແຫ່ແຫນແຜນກົ້ງເປັນຂະບວນອັນຟົດຟື້ນ ໄປ ຕາມ ທາງຂະບວນຍາວຕັ້ງແຕ່ສະເພົາຈົນຖຶງເມືອງໃຫ່ມຂອງທ້າວເພັດຊະລາດ

ເມື່ອທັງສີ່ພັ້ນອງ ໄດ້ພົບພໍ້ກັນຕ່າງກໍສະແດງຄວາມປິຕິຊົມຊື່ນດອມກັນ ທັງ ໄດ້ຖາມຖຶງຄວາມສຸກທຸກໃນເວລາພັດພາກຈາກກັນ, ອ້າຍທັງສາມ ໄດ້ ເລົ່າຖຶງການປົກຄອງບ້ານເມືອງແລະຄວາມອຸດົມສົມບູນຂອງເຂົ້າກ້າ ໄຮ່ ນາຮ້ອສ້ອມ ຊຶ່ງບໍ່ມີຫຍັງຈະເດືອດຮ້ອນເຄືອງໃຈ ບ່າວ ໄພລາສະດອມກໍ ຢູ່ ຊຸ່ມກິນເຢັນ. ຈາກນັ້ນທ້າວເພັດຊະ ລາດກໍ ໄດ້ເລົ່າຄືນຄວາມຫລັງສູ້ອ້າຍ ທັງ ສາມຟັງ ນັບແຕ່ຈາກເມືອງປັນຈາ ໄປຈົນຖຶງມື້ກັບຄືນມາ. ຫລັງຈາກ ນັ້ນ ທ້າວທັງສີ່ພ້ອມເມຍແລະລູກກໍພາກັນເຂົ້າເຝ້າພະຍາຈຸນລະນີແລະ ນາງຄຳ ກອງ. ເມື່ອຂະບວນແຫ່ຜ່ານ ໄປຕາມທາງນັ້ນຊາວເມືອງກໍພາກັນມາ ຄອຍ ເບິ່ງຢູ່ຕາມສອງຝາກທາງຢ່າງຄັບຄາຫນາແຫ້ນ.

ທ້າວທັງສີ່ພ້ອມເມຍແລະລູກ ໄດ້ເຂົ້າຂາບ ໄຫ້ວ ຕໍ່ພະຍາຈຸນລະນີແລະນາງ ຄຳກອງ. ເຮັດ ໃຫ້ພໍ່ແລະແມ່ມີຄວາມປິຕິຊົມຊື່ນຫາອັນປຽບ ບໍ່ ໄດ້ ເມື່ອ ໄດ້ ເຫັນຫນ້າລູກຊາຍ, ລູກ ໄພ້ແລະຫລານ, ດັ່ງນັ້ນທັງສອງພະອົງຈຶ່ງເວົ້າ ດອມ ລູກດັ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ເມື່ອນັ້ນພະພໍ່ເຈົ້າ ທັງແມ່ນາມດາ
ສອງກະສັດຕາ ຊຶມຊື່ນເລີຍຕ້ານ
ນາດລືບຸດຕາບຸດພ້ອມ ສະເຫມີຕາດວງເນດ ກູເອີຍ
ບັດນີ້ເສດແກ້ວ ມາພ້ອມພ້ຳກັນ ພໍ່ແລ້ວ
ກັບທັງມະເຫສີແກ້ວ ເຫືອສະ ໄພ້ນ້ຳ

ลูກກ່ຶງແກ້ວ ທ້ົງຫ້ຳສ່ຳລ່ານ ແດ່ລ໊ີ
ອັນວ່ຳສ່ານກະສັດສ້ຳງ ສະເໜ໊ີຍເມ໊ືອງທ້ົງລ່ານ ພ່ຳຍພຸ້ນ
ກັບທ້ົງອ່ານ່ານພ້ອມ ເມ໊ືອງບ້ຳນສ່ຳລ່ານ ແດ່ລ໊ີ
ອັນວ່ຳລ່ຳສະຄອນສ້ຳງ ນ່ຳສ່ອນຮ໊ັ້ວ ໄຮ່
ຝ່ງ ໄພ້ສ້ຳງ ເມ໊ືອງບ້ຳນສ່ຳລ່ານ ແດ່ລ໊ີ
ເມ໊ືອປ໊ັ້ນສ່ານພ໊ັ້ນ ທູນພ໊ໍ່ປ່ຳ
ກ໊ີຫ່ານເປ໊ັ້ນແຕ່ປ່ຳລະນ໊ີທ່ຳ ພ໊ໍ່ພະອ໊ົງເປ໊ັ້ນເຈ໊ົ້ຳ
ຝ່ງຂ້ຳຢູ່ສະໜຸກສ້ຳງ ສະເໜ໊ີຍເມ໊ືອງໜ່ອນໄພ່
ບ໊ໍ່ໜ່ອກ ໄຮ້ ເມ໊ືອງບ້ຳນຊ໊ຶ່ມບ່ຳນ ພ໊ໍ່ເອ໊ີຍ

ຕ໋ມ່ຳພ່ະຍ່ຳຈຸນລ່ະນ໊ີຜູ້ເປ໊ັ້ນພ໊ໍ່ຈ໊ົ້ວອ່ຳຍໜ້ຳມ່ຳຖ່ຳມທ້ຳວ ເພ໊ັ້ດຍ່ະລ່ຳດ ຜູ້ ເປ໊ັ້ນລູກຊ່ຳຍຫ້ຳລ້ຳວ່ຳ ໄປ ກ໊ີ ຫ້ຳລ້ຳງຢູ່ບ້ຳນໃດ ເມ໊ືອງໃດ ແລ ະ ໄດ້ ເມ ຍ ທ້ົງ ສ ອ ງ ມ່ຳ ແ ຕ່ ໃ ສ ກັ ບ ແ ທ້ , ທ້ຳ ວ ເ ພ ັ ດ ຍ ະ ລ ່ ຳ ດ ໄ ດ ້ ເ ລ ່ ຳ ສ ູ ່ ພ ໍ ່ ແ ມ ່ ຟ ັ ງ ວ ່ ຳ ນ ັ ບ ແ ຕ ່ ໄ ດ ້ ພ ່ ຳ ກ ຈ ຳ ກ ເ ມ ື ອ ງ ໄ ປ ກ ໍ ພ ົ ບ ນ ົ ກ ຫ ັ ດ ສ ະ ດ ິ ງ ໂ ຕ ໃ ຫ ຍ ່ ມ ັ ນ ຈ ະ ກ ິ ນ ທ ້ ຳ ວ , ແ ຕ ່ ທ ້ ຳ ວ ໄ ດ ້ ເ ສ ກ ມ ິ ນ ກ ່ ອ ມ ມ ັ ນ ໄ ວ ້ ແ ລ ້ ວ ເ ອ ົ ຳ ນ ົ ກ ໂ ຕ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ້ ນ ເ ພ ື ່ ອ ນ ທ ່ ຳ ງ ບ ິ ນ ຮ ່ ອ ມ ກ ັ ນ ໄ ປ ຈ ົ ນ ຖ ິ ງ ດ ິ ງ ໃ ຫ ຍ ່ ແ ຫ ່ ງ ໜ ຶ ່ ງ ໜ ຶ ່ ມ ສ ່ ອ ນ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ອ ັ ນ ສ ວ ຍ ງ ຳ ມ ຈ ິ ງ ໄ ດ ້ ແ ວ ່ ຊ ຸ ່ ມ ດ ອ ກ ນ ຳ ລ ົ ຫ ລ ົ ມ ບ ັ ງ ເ ອ ົ ນ ມ ່ ພ ະ ຍ ຳ ໜ ອ ນ ມ ຳ ພ ົ ບ ແ ລ ະ ໜ ຶ ງ ໜ ວ ງ ດ ອ ກ ໄ ມ ້ ຈ ິ ງ ໄ ດ ້ ສ ູ ່ ກ ັ ບ ພ ະ ຍ ຳ ໜ ອ ນ ຈ ຳ ກ ນ ັ ້ ນ ໄ ດ ້ ເ ດ ີ ນ ທ ຳ ງ ໄ ປ ພ ົ ບ ພ ະ ລ ິ ສ ີ ຢ ູ ່ ກ ຳ ງ ປ ່ ຳ ແ ລ ້ ວ ຂ ໍ ເ ອ ົ ຳ ນ ຳ ງ ປ ະ ທ ຸ ມ ມ ຳ ໄ ຫ ສ ອ ນ ນ ຳ ພ ໍ ່ ພ ະ ລ ິ ສ ິ . ຕ ໋ ມ ່ ຳ ຈ ົ ງ ພ ຳ ນ ຳ ງ ລ ຳ ພ ໍ ່ ພ ະ ລ ິ ສ ິ ກ ັ ບ ຄ ຶ ນ ເ ມ ື ອ ງ ປ ັ ນ ຈ ຳ ພ ໍ ເ ຖ ິ ງ ຮ ໍ ່ ມ ໄ ຊ ໃ ນ ປ ່ ຳ ແ ຫ ່ ງ ໜ ຶ ່ ງ ກ ໍ ພ ຳ ກ ັ ນ ພ ັ ກ ເ ຊ ົ ຳ ແ ຮ ງ , ບ ັ ງ ເ ອ ົ ນ ຍ ັ ກ ມ ຳ ລ ັ ກ ເ ອ ົ ຳ ເ ມ ຍ ໜ ໍ ່ ຈ ຳ ກ , ເ ມ ື ອ ນ ຳ ໄ ປ ເ ຖ ິ ງ ເ ມ ື ອ ງ ເ ຂ ົ ຳ ຂ ົ ງ ກ ໍ ໄ ດ ້ ນ ຳ ງ ອ ັ ດ ສ ະ ມ ຳ ລ ຳ ແ ກ ້ ວ ມ ຳ ເ ປ ັ ນ ເ ມ ຍ ແ ລ ະ ໄ ດ ້ ຢ ູ ່ ປ ົ ກ ຄ ອ ງ ເ ມ ື ອ ງ ນ ໍ ່ ດ ິ ນ ກ ໍ ເ ດ ີ ນ ທ ຳ ງ ໄ ປ ເ ມ ື ອ ງ ຈ ັ ກ ອ ິ ນ ໄ ດ ້ ໂ ຜ ດ ເ ອ ົ ຳ ພ ໍ ່ ເ ຖ ົ ້ ຳ ແ ມ ່ ເ ຖ ຳ ແ ລ ະ ຊ ຳ ວ ເ ມ ື ອ ງ ຫ ຶ ກ ຜ ຸ ງ ຍ ັ ກ ເ ບ ັ ນ ກ ິ ນ ຕ ຳ ຍ ນ ັ ້ ນ ຄ ຶ ນ ມ ຳ

ທ້າວ ໄດ້ຂ້າຜຸ້ງຍັກເປັນຕາຍແລະ ໄດ້ມອບໜ່ວຍແກ້ວທີ່ໄດ້ຈາກຮຸ້ງໃຫ້ພໍ່ຕາ ກ່ອນອອກເດີນທາງກັບສູ່ເມືອງປັນຈາຄັ້ງນີ້.

ເມື່ອທ້າວເລົ່າຫມົດແລ້ວ ພະຍາຈຸນລະນີແລະນາງຄຳຫອງມີຄວາມ ດີ ອົກດີໃຈເມື່ອລູກທຸກຄົນ ໄດ້ພາກັນມາຫາພໍ່ຫາແມ່ຢ່າງພ້ອມພຽງຮຽງ ໜ້າ ນາງຄຳຫອງ ໄດ້ຖາມເຖິງພໍ່ແມ່ຢູ່ທາງ ເມືອງຈັກອິນວ່າຢູ່ດີມີແຮງຫລືບໍ? ທ້າວ ໄດ້ເລົ່າສູ່ຟັງວ່າພາຍຫລັງທີ່ໄດ້ ເກີດຄືນມາໃຫ່ມແລ້ວກໍຢູ່ດີມີແຮງທຸກຄົນກ່ອນ ຈະມາພໍ່ຕາແມ່ຕາກໍບໍ່ຢາກໃຫ້ມາ ແຕ່ໄດ້ຮັບປາກກັບເພິ່ນວ່າຖ້າ ໄດ້ພົບ ເມຍແລ້ວຈະພາໄປຢາມຢູ່ຢາມຍ່າຢູ່ເມືອງປັນຈາ, ຫລັງຈາກນັ້ນຈະ ຊວນ ເອົາພໍ່ກັບແມ່ມາຢາມພໍ່ຕາແມ່ຕາ, ດັ່ງນັ້ນພໍ່ຕາແມ່ຕາຈຶ່ງອະນຸຍາດໃຫ້ ລູກມາ. ເມື່ອນາງຄຳຫອງ ໄດ້ຮູ້ຂ່າວຄາວຂອງພໍ່ແມ່ແລະຊາວ ເມືອງຈັກ ອິນ ຈາກທ້າວແລ້ວກໍດີອົກດີໃຈ.

ເມື່ອທ້າວ ເພັດຊະລາດກັບຄືນມາແລ້ວ ພະຍາຈຸນລະນີຈຶ່ງ ໄດ້ຈັດພິທີມອບ ເມືອງປັນຈາໃຫ້ທ້າວ ເປັນຜູ້ປົກຄອງແທນພະອົງ, ແລະສັ່ງໃຫ້ ເສນາອາມາດ ຈັດພິທີຄົບວັນຕ້ອນຮັບ ການກັບມາຂອງລູກ ເປັນ ເວລາ ເຖິງ 7 ມື້ 7 ຄືນ ແຕ່ ວ່າທ້າວ ເພັດຊະລາດ ບໍ່ທັນຍອມຮັບ ໄດ້ຮ້ອງຂໍໃຫ້ພະຍາຈຸນລະນີ ຜູ ເປັນພໍ່ ສືບ ຕໍ່ປົກຄອງ ໄພ່ຟ້າຂ້າແຜ່ນດິນ ອົກຕໍ່ໄປ, ສ່ວນທ້າວ ນັ້ນ ບອກວ່າ ຈະ ຂໍ ໄປ ປົກຄອງ ເມືອງຈັກອິນ ຄອນພໍ່ຕາແມ່ຕາ.

40. ท้าวเผัดขะลาดไปถองเมืองจันฮิม.

ท้าวเผัดขะลาดได้เว้านำพะยาจุมละนีผู้เป็นพ่อว่า เฮาจะกับไปสางเมืองจันฮิมเพาะว่าพะยาจันฮิมก็เถ้าแก่หลายแล้ว. สำ ลับเมืองปันจานี้ให้พ่อปกถองดีเก่ามาหลัง เมื่อใดพ่อหากเถ้าแก่ แล้วจึ่งมอบให้หลานดีท้าวสุวันมะไกสอนปกถองสืบต่อไปดั่งบิดกอน ขอม อ่า:

เมื่อนั้นเผัดขะลาดท้าว ทูมพ่อปีตา
ขอให้หลาขาพะ อยู่สะเหวียเมืองบ้าน
อันว่าอิงตาเจ้า จันฮิมเมืองใหย่ พายพุ้น
พะก็เถ้าแก่แล้ว บ่มีเชื้อสืบแทน พ่อเอย
พะจึ่งอางเมืองก้อาง จันฮิมอางมอบ
ว่าให้ข้าสืบสาง แทนท้าวที่เชิ่ง
ข้าจันไปสืมสาง จันฮิมบักละลด
เมืองนี้ขอให้พะพ่อเจ้า บุนก้างอยู่สะเหวีย
อันว่าปีตาเจ้า สะเหวียเมืองนามยืง
หากว่าเถ้าแก่แล้ว อางให้แก่หลาน ขอบแล้ว
อันว่าสุวันมะไกสอนท้าว หลานขายของปู่

ໃຫ້ສືບສ້າງ ແຫນເຈົ້າຕໍ່ໄປ ພໍ່ເອີຍ

ເມື່ອພະຍາຈຸນລະນີໄດ້ຟັງທ້າວພັດຊະລາດເວົ້າຄືແນວນັ້ນກໍບໍ່ອາດ ຈະ
ຫວງຫ້າມຈ່ອງດຶງທ້າວ ໄວ້ ໄດ້, ສຸດແຫ້ແຕ່ໃຈຂອງທ້າວເອງ. ດັ່ງນັ້ນ, ທ້າວ
ຈຶ່ງ ໄດ້ອຳລາພໍ່ແລະແມ່ເພື່ອ ເດີນທາງ ໄປສູ່ເມືອງຈັກອິນ, ແຕ່ກ່ອນຈະ ອອກ
ເດີນທາງທ້າວ ໄດ້ຮ້ອງຂໍເຂົ້າຂອງ ໃນສ້າງຂອງພະຍາຈຸນລະນີຈຳນວນ 16
ໂກດ ເພື່ອຈະ ໄດ້ລ້ຽງດູ ໄພ່ຟ້າພົນລ້ານເມືອ ໄປ; ທ້າວບອກວ່າຈະ ໃຫ້ ຊາວ
ເມືອງເຂົ້າຂຶ້ງ ໄປສ້າງຖະໜົນຫົນທາງກ້ວາງ 8 ວາແລ້ວ ໃຫ້ມາຫານ ຂາຍ
ຂອງກິນຕາມທາງຕັ້ງແຕ່ເມືອງປັນຈາຖຶງ ເມືອງຈັກອິນ, ຝ່າຍພະຍາຈຸນລະ
ນີກໍ ບໍ່ ໄດ້ຂັດຂ້ອງຕໍ່ຄຳສະ ເໜີ ນແຕ່ປະການໃດ ຈຶ່ງສັ່ງ ໃຫ້ ໝາຍຄັ່ງສາງ ຂຶ້ນ
ເຄື່ອງ ເຫລົ່ານັ້ນ ໃຫ້ ທ້າວ ຕາມຄວາມປະສົງ. ຈາກນັ້ນ ທ້າວ ໄດ້ສັ່ງ ໃຫ້ ພວກຍັກ
ຫມາແຕ່ເມືອງ ເຂົ້າຂຶ້ງ ສ້າງ ທາງ ແຕ່ເມືອງ ປັນຈາ ຖຶງ ເມືອງ ຈັກອິນ ດັ່ງ ບົດ
ກອນ ຂຽນ ວ່າ:

ເມື່ອນັ້ນ ພັດຊະ ລາດ ທ້າວ ເຕີນ ຫມູ່ ຊາວ ມາ ມ
ສູ ຈຶ່ງ ເອົາ ການ ເຮົ້າ ໃຫ້ ຊ່ຳ ລື ເມືອງ ບ້ານ
ສູ ຈຶ່ງ ແປງ ທາງ ກ້ວາງ ຖຶງ ຈັກ ອິນ ນັກ ຄະ ເລດ
ກ້ວາງ ແປ ດ ດ້ານ ວາ ແ ທ້ ຮາບ ພຽງ
ບໍ່ ກໍ ວ ລິດ ເດດ ທ້າວ ຂຸນ ໃຫ່ ຍ ຫ້ວງ ຫລາຍ
ຈຶ່ງ ໃຫ້ ຢາຍ ກັນ ໄປ ທາງ ບິນ ເບິ່ງ ຄອຍ ເມືອງ ພຸ້ນ
ຢ່າ ໃຫ້ ເປັນ ທາງ ລ້ຽວ ວົນ ອ ຽນ ນານ ຮອດ
ແປງ ໃຫ້ ຖຶງ ຈອດ ເທົ້າ ນາ ກ້ວາງ ທີ່ ພຽງ ໜ ພຸ້ນ
ຄັນ ວ່າ ຖຶງ ແດນ ດ້າວ ຈັກ ອິນ ເມືອງ ໃຫ່ ຍ ເມື ໃດ
ຢ່າ ໃຫ້ ຟຸ ງ ໄພ ຟ້າ ເມືອງ ບ້ານ ຕື ນ ຮົ ນ

ຄົນວ່າພົ້ນເຂດດ້າວ ດອຍໃຫ່ຍໄພສົ້ນ ໜ້ຳ
ໃຫ້ແຕ່ງນາຍສອງຄົນ ລ່ວນໄປມີຊ້ຳ
ເພື່ອໄປທູນໄຫ້ວ ອົງຕາພໍຮູ້ຂ່ຳວ
ບອກວ່າຫລານລາຊະທ້ຳວ ຊຸຄືນເຂົ້ຳສູ່ເມືອງ ວ່າດົ.

ເມື່ອພວກຍັກຈາກເມືອງເຂົ້ຳຂົງ ໄດ້ຮັບຄຳສັ່ງດັ່ງນັ້ນແລ້ວ, ເຂົ້ຳກໍຕົ້ຄອງ ຮ້ອງປ່າວເຕົ້ຳໂຮມກັນເພື່ອປະຕິບັດໜ້ຳທີ່ດັ່ງກ່າວ ໂດຍມີ ສຸລິຍົນທ້ຳວ ໄວ ຍຸກັນພົ້ນທະເວດ ຊຶ່ງເປັນຜູ້ມີລິດເດດກ່ວ່າໝູ່ເປັນຜູ້ອອກໜ້ຳພ່ຳທ່ຳງ ນຳ ກຳລັງ ເຫາະ ໄປທ່ຳງອ່ຳກ່ຳດຖິ່ງ ເຂດດົງແຫ່ງໜຶ່ງແລ້ວກໍ່ອູ້ມເອົ້ຳຫີນ ພ່ຳ ມ່ຳແປ ງເປັນຖະໜົນຫີນທ່ຳງ. ສ່ຽງນ້ຳງຫີນນ້ຳງພ່ຳຈົນຊ່ຳວບ້ຳນ ພ່ຳກັນ ແຫ່ຕົ້ນປ້ຳນກ໋ວປັ້ນໜ້ຳໄປລ້ຳໄປ ຊ່ອນເພ່ຳຄິດ ວ່ຳຮົ່ວພົ້ນເປັນຊຸກັບມ່ຳກິນ ອົກ ໃຫ່ມ. ສ່ວນວ່ຳຊຸນອົກ 2 ຄົນກໍ່ນ້ຳໄປສູ່ເມືອງຈັກອິນ ເພື່ອຂ່ຳບທູນໃຫ້ ພະ ຍ່ຳຈັກອິນຮູ້ຕ່ຳມທີ່ທ່ຳວ ເພັດຊະລ່ຳດ ໄດ້ບອກ. ເມື່ອຊຸນທ້ຳງສອງ ໄປຮອດກໍ ໄດ້ ເຂົ້ຳຂ່ຳບທູນໃຫ້ພະ ຍ່ຳຈັກອິນ ໄດ້ຮູ້ວ່ຳທ່ຳວ ເພັດຊະລ່ຳດ ຈະ ນຳລີພົນ ໂຍ ທ່ຳ ກັບຄືນ ມ່ຳສູ່ ເມືອງຈັກອິນ, ເມື່ອພະ ຍ່ຳຈັກອິນ ຜູ້ ເປັນ ພໍ່ ເຖ້ຳ ໄດ້ຮູ້ ກໍ ມີ ຄ່ວ ມ ປິ ຕິ ຊົ ມ ຊື ນ ຫ່ຳ ອັນ ປ ຽ ບ ບໍ່ ໄ ດ້.

ຊຸນທ້ຳງສອງ ໄດ້ ລ ຳ ຍ ງ ຳ ນ ຕື ມ ວ ່ ຳ ດ ຽ ວ ນ ້ ຳ ທ ່ ຳ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ ຳ ດ ໄ ດ ້ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ພ ວ ກ ຍ ັ ກ ທ ້ ງ ຫ ລ ຳ ຍ ພ ່ ຳ ກ ັ ນ ແ ປ ທ ່ ຳ ງ ແ ຕ ່ ເ ມ ື ອ ງ ປ ັ ນ ຈ ່ ຳ ຫ ຳ ເ ມ ື ອ ງ ຈ ັ ກ ອ ິ ນ ພ ໍ ່ ຈ ຶ ່ ງ ຂ ໍ ໃ ຫ ້ ພ ະ ອ ົ ງ ປ ່ ຳ ວ ເ ຕ ື ອ ນ ຊ ຳ ວ ບ ້ ຳ ນ ຊ ຳ ວ ເ ມ ື ອ ງ ຢ ່ ຳ ໃ ຫ ້ ຕ ົ ກ ໃ ຈ ຢ ້ ຳ ນ ກ ໋ ວ ຍ ັ ກ ທ ້ ງ ຫ ລ ຳ ຍ ພ ະ ຍ ່ ຳ ຈ ັ ກ ອ ິ ນ ຈ ຶ ່ ງ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ເ ສ ນ ຳ ຜ ູ ້ ໃ ຫ ່ ຍ ່ ຳ ວ ເ ຕ ື ອ ນ ໃ ຫ ້ ທ ຸ ກ ທ ່ ຳ ງ ຄ ົ ນ ຮ ູ ້ ທ ້ ງ ໃ ຫ ້ ພ ະ ກ ຽ ມ ກ ຳ ນ ຕ ້ ອ ນ ຮ ັ ບ ທ ່ ຳ ວ ຢ ່ ຳ ງ ສ ົ ມ ກ ຽ ດ. ເ ມ ື ອ ໄ ດ ້ ໂ ອ ກ ຳ ດ ດ ີ ແ ລ ້ ວ ພ ະ ຍ ່ ຳ ຈ ັ ກ ອ ິ ນ ພ ້ ອ ມ ດ ້ ວ ຍ ມ ະ ເ ຫ ສ ີ ກ ໍ ນ ຳ ກ ຳ ລ ັ ງ ພ ົ ນ ໂ ຍ ທ ຳ ແ ລ ະ ຊ ຳ ວ ເ ມ ື ອ ງ ເ ຄ ື ່ ອ ນ ຂ ະ ບ ວ ນ ອ ອ ກ ໄ ປ ຕ ້ ອ ນ ຮ ັ ບ ທ ່ ຳ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ ຳ ດ ແ ລ ະ ເ ມ ຍ ພ ້ ອ ມ ດ ້ ວ ຍ ລ ູ ກ.

ສ່ວນວ່າຍັກຜູ້ເປັນຫົວໜ້າສ້າງທາງນັ້ນ, ເມື່ອສ້າງສຳເລັດແລ້ວກໍ ຟ້າວ ໄປລາຍງານໃຫ້ທ້າວ ເພັດຊະລາດຮູ້. ທ້າວ ເພັດຊະລາດຈຶ່ງຊວນອ້າຍພາກັນ ເຂົ້າ ໄປຂາບທູນພໍ່ຄືພະຍາປັນຈາໃຫ້ຮູ ເພື່ອຈະ ໄດ້ອອກເດີນທາງ ໄປສູ່ເມືອງ ຈັກອິນ. ຝ່າຍພະຍາເມືອງປັນຈານັ້ນ ເມື່ອ ໄດ້ຮູ ວ່າ ສ້າງທາງ ສຳເລັດແລ້ວ ກໍ ສັ່ງ ໃຫ້ ເສນາອາມາດຕະຫລອດຊາວ ເມືອງ ຫ້າງຫາກະກຽມນຳເອົາວັດຖຸສິ່ງ ຂອງຕ່າງໆ ລົງ ວາງ ຂາຍ ຕາມ ແຄມ ທາງ ພ້ອມ ທັງ ມີ ການ ສະ ຫລອງ ກັນ ຢ່າງ ມ່ວນ ຊຶ່ນ.

ຕໍ່ ມາ ພະຍາ ເມືອງ ປັນຈາ ກໍ ສັ່ງ ໃຫ້ ເສນາ ອາ ມາດ ກຽມ ຊ້າງ ມ້າ ພາ ຫະ ນະ ຕ່າງໆ ໃນ ການ ເດີນ ທາງ ເພາະ ວ່າ ພະ ອົງ ກໍ ຈະ ພາ ນາງ ຄຳ ຫອງ ຜູ້ ເປັນ ມະ ຕຸ ລີ ຮ່ວມ ເດີນ ທາງ ໄປ ຢ້ຽມ ຢາ ມ ພະ ຍາ ຈັກ ອິນ ຜູ້ ເປັນ ພໍ່ ຕາ, ດັ່ງ ນັ້ນ ຈຶ່ງ ໄດ້ ສັ່ງ ໃຫ້ ເສນາ ຜູ້ ໃຫ ຍ່ ເບິ່ງ ບ້ານ ເມືອງ ຖ້າ ແລະ ການ ໄປ ຄັ້ງ ນີ້ ອາ ດ ຈະ ເຖິງ ນານ ພໍ ສົມ ຄວນ. ເມື່ອ ໄດ້ ລືກ ງາ ມ ຍາ ມ ດີ ກໍ ເຄື່ອນ ຂະ ບວນ ໄປ ດັ່ງ ບົດ ກອນ ຂຽນ ວ່າ:

ເຖິງ ເມື່ອ ອຸ ດ ທັ ງ ໄດ້ ມະ ຫາ ໄຊ ພ້ອມ ພ ຳ
ຄ້ອນ ຮ ຳ ຄ້ອງ ສຽງ ຫ້າວ ປ່າວ ພິ ນ
ຟັ ງ ຍິນ ລື ນ ງ ກ້ອງ ຕິ ປ່າວ ເຕ ນ ພິ ນ
ສົ ນ ງ ໄຫ ລ ອອ ກ ວ ຽ ງ ເພ ື ອ ນ ຟ ື ນ
ແ ຊ ວ ງ ພ້ອ ມ ຍິ ງ ຊ າ ຍ ສ າ ວ ບ ່ າ ວ
ໄ ດ ້ ຍິ ນ ສ ຽ ງ ປ ່ າ ວ ຄ ້ ອ ງ ຍ ວ ງ ຍ ້ າ ຍ ອ ອ ກ ວ ຽ ງ
ຫ ລ ິ ງ ດ ູ ປ ະ ຕ ິ ເ ຫ ລ ື ອ ງ ເ ຫ ລ ື ອ ມ ລ ົ ນ ປ ິ ວ ເ ປ ື ອ ງ ແ ກ ່ ວ ງ
ເ ລ ື ອ ນ ງ ຍ ້ າ ຍ ຫ ົ ວ ໜ ້ າ ກ ່ ອ ນ ພ ິ ນ
ຫ ລ ິ ງ ດ ູ ສ ິ ນ ງ ມ ້ າ ອ ານ ຄ ຳ ແ ຊ ວ ນ ຫ ຶ ງ
ສ ຽ ງ ສ ະ ນ ັ ນ ເ ຫ ້ ຳ ພ ິ ນ ລ ້ ານ ລ ່ ວ ງ ໄ ປ

ຝ້ວງຫອກ້ວາວ ທະນູອອກຫລາຍຖັ້ນ

ລາງຄົນຖື ໜວກລາຍຫລາຍຖ້ານ

ແຕ້ນເສັ້ນຈ້ວາງ ພານຄ້ຳຍ້ອນອກ

ມາບ້ງເຫລ້ືອມ ແສ່ງແກ້ວເຮືອຄ້ຳ ເຈ້ົ້າເຣີຍ

ຂະບວນແຫ່ອັນໃຫ່ຍແລະຍາວຢ່ຽດນ ເລ້ືອນໄປຕາມທາງຝ້ວງເສນາແລະ ຊາວເມືອງເຖ້ົາແກ່ບ່ຳວສາວຕ່າງກ້ໍມີຄວາມມ່ວນຊ້ືນຫ້ົງຮ້ອງຂັບລ້ຳ ຟ້ອນ ແລະຊ້ືນປ່ຳດ້ົງພ້ົງ ໄຟ ໄປພ້ອມ.

ກ່ຳວ ເຖ້ົງພະຍາຈັກຊ້ືນທ້ີ ໄດ້ພ້ຳພ້ືນ ໂຍທ້ຳແລະຊ້ຳວ ເມ້ືອງອອກມ້ຳຄອຍ ຕ້ອນຮັບທ້ຳວຢູ່ກ້ຳງປ່ຳແຫ່ງໜ້ຶ ພວກເສນ້ຳອ້ຳມ້ຳດຫ້ົງຫລ້ຳຍກ້ໍພ້ຳກັນສະ ໜຸກຫລ້ືນຢ່ຳງມ່ວນຊ້ືນ ເພ້ືອລ້ຳຍຖ້ຳຂະບວນຂອງທ້ຳວຈະມ້ຳຮອດ. ກ່ອນ ທ້ີ ຂະບວນແຫ່ຈະມ້ຳຮອດທ້ຳວ ເພ້ັດຊະລ້ຳດ ໄດ້ສ້ັ່ງ ໃຫ້ຍ້ຳກ ສຸລິຍ ພ້ືນ ຜ້ືມ ລ້ຶດ ດ ເດ ດ ກ້ຳ ນ້ັ້ນ ນ ລ ະ ນ ິ ດ ສ ້ ້ ຳ ງ ພ ຳ ມ ໄ ຊ ຂ ້ ້ ນ ກ ້ ຳ ງ ດ ົ ້ ງ ບ ່ ອ ນ ທ ້ ີ ພ ະ ຍ ້ ຳ ເ ມ ື ອ ງ ທ ້ ົ ງ ສ ອ ງ ຈ ະ ໄ ດ ້ ພ ິ ບ ພ ້ ໍ ກ ັ ນ , ເ ມ ື ອ ສ ້ ຳ ງ ພ ຳ ມ ໄ ຊ ແ ລ ້ ວ ເ ສ ນ ້ ຳ ຜ ູ ້ ໃ ຫ ່ ຍ ກ ້ ໍ ເ ຊ ້ ື ນ ພ ະ ຍ ້ ຳ ເ ມ ື ອ ງ ປ ັ ນ ຈ ້ ຳ ພ ້ ອ ມ ມ ະ ເ ຫ ສ ີ ແ ລ ະ ລ ູ ກ ຊ ້ ຳ ຍ ລ ູ ກ ໃ ພ ້ ້ ພ ້ ອ ມ ຫ ລ ້ ຳ ນ ທ ຸ ກ ຄ ົ ນ ຂ ້ ້ ນ ນ ັ ່ ງ ພ ຳ ມ ໄ ຊ . ຈ ້ ຳ ກ ນ ້ ັ ້ ນ ທ ້ ຳ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ ້ ຳ ດ ຈ ້ ົ ງ ສ ້ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ເ ສ ນ ້ ຳ ຜ ູ ້ ໃ ຫ ່ ຍ ໄ ປ ເ ຊ ້ ື ນ ພ ະ ຍ ້ ຳ ເ ມ ື ອ ງ ຈ ັ ກ ຊ ້ ື ນ ພ ້ ອ ມ ມ ະ ເ ຫ ສ ີ ໃ ຫ ້ ມ ້ ຳ ຮ ່ ວ ມ ຢ ່ ູ ໃ ນ ພ ຳ ມ ໄ ຊ ດ ຽ ວ ກ ັ ນ .

ເ ມ ື ອ ພ ະ ຍ ້ ຳ ຈ ັ ກ ຊ ້ ື ນ ກ ັ ບ ມ ະ ເ ຫ ສ ີ ໄ ປ ຮ ອ ດ ພ ຳ ມ ໄ ຊ ນ ັ ້ ນ , ນ ຳ ງ ຄ ້ ຳ ຫ ອ ງ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ລ ູ ກ ກ ໍ ຫ ລ ູ ບ ເ ຂ ້ ຳ ໄ ປ ຫ ອ ດ ກ ແ ຄ ່ ງ ພ ັ ນ ຂ ້ ຳ ພ ໍ ່ ແ ມ ່ ດ ້ ວ ຍ ຄ ວ າ ມ ຄ ິ ດ ຮ ອ ດ ຄ ິ ດ ເ ຖ ້ ົ ງ ພ ້ ອ ມ ຫ ້ ົ ງ ໄ ຫ ້ ສ ະ ອ ື ກ ສ ະ ອ ຶ ້ ນ , ຝ ່ າ ຍ ພ ະ ຍ ້ ຳ ຈ ັ ກ ຊ ້ ື ນ ແ ລ ະ ມ ະ ເ ຫ ສ ີ ໄ ດ ້ ພ ົ ບ ລ ູ ກ ສ າ ວ ກ ໍ ເ ຖ ້ ົ ງ ກ ັ ບ ສ ະ ຫ ລ ົ ບ ລ ົ ງ ກ ັ ບ ບ ່ ອ ນ ນ ັ ່ ງ . ພ າ ຍ ຫ ລ ັ ງ ຕ ັ ້ ງ ສ ະ ຕ ິ ໄ ດ ້ ແ ລ ້ ວ , ພ ະ ຍ ້ ຳ ຈ ຸ ນ ລ ະ ນ ີ ້ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ລ ູ ກ ເ ຂ ີ ຍ ຈ ົ ງ ສ ັ ່ ງ ໃ ຫ ້ ນ ຳ ງ ຄ ້ ຳ ຫ ອ ງ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ມ ະ ເ ຫ ສ ີ ພ ້ ອ ມ ດ ້ ວ ຍ ທ ້ ຳ ວ ທ ້ ົ ງ 4 ໃ ພ ້ ທ ້ ົ ງ 5 ແ ລ ະ ຫ ລ ຳ ນ ທ ຸ ກ ໆ ຄ ົ ນ ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ເ ຂ ້ ຳ ຂ ຳ ບ ໄ ຫ ້ ຕ ໍ ່ ພ ະ ຍ ້ ຳ ຈ ັ ກ ຊ ້ ື ນ ແ ລ ະ ມ ະ ເ ຫ ສ ີ ຜ ູ ້

ເປັນພໍ່ເຖົ້າແມ່ເຖົ້າແລະເປັນປູ່ເປັນຍ່າຂອງທຸກໆຄົນ. ຝ່າຍພະຍາຈັກຂິນ ກໍ
ໄດ້ຖາມຂ່າວຄາວຄັ້ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ມາດຶຝ່ງກະສັດເຊື້ອ	ທ້ຽງຫລາຍອົ່ງປະເສີ
ລູກພາກັນຢູ່ສືບສ້ຽງ	ທ້ຽງພຸ້ນຄ່ອຍສຳລານ ແນລື
ອັນວ່າອົ່ງຫລານສ້ຽງ	ສະເໜີຍເມືອງຫລາຍແຫ່ງ
ມາພ້ຳພ້ອມ	ໜົດສ້ຽງສູ່ພາຍ ພໍ່ລີ
ແຕ້ນຝ່ງໜໍ່ທ້ຳວ	ທູນບາດອົ່ງຕາ
ວາຈາ ໄຂ	ບອກກອນພາຍພ້ຽນ
ອັນວ່າຝ່ງຫລານສ້ຽງ	ຫລາຍເມືອງທຸກແຫ່ງ
ກໍຫາກມາພ້ຳພ້ອມ	ໜົດສ້ຽງສູ່ອົ່ງ ພະເອີຍ

ຈາກນັ້ນພະຍາເມືອງຈັກຂິນກໍໄດ້ເລົ່າເຖິງສະພາບບ້ານເມືອງຂອງ ພະ
ອົ່ງສູ່ລູກເຂີຍ, ລູກສາວ, ຫລານຊາຍ, ຫລານໃພ້ແລະເຫລັນທ້ຽງໜ້າຟ້ງຕັ້ງແຕ່
ຕົ້ນຈົນເຖິງປາຍ. ຕໍ່ມານາງຈັນທາເທວີກໍຖາມນາງຄຳກອງຜູ້ເປັນລູກ ສາວ
ເຖິງເຫດການໃນອະດີດນັບຕັ້ງແຕ່ຮຸ່ງຜິເບັນລົ່ງມາກິນ, ພໍ່ແມ່ໄດ້ເອົາ ນາງ
ເຊື່ອງ ໄວ້ໃນກອງ. ຕໍ່ມາພໍ່ແມ່ກໍຕາຍພ້ອມດ້ວຍຊາວເມືອງບໍ່ຮູ້ວ່ານ່ຳ ເປັນ
ທຸກເປັນຍາກພຽງໃດຊຶ່ງນາງຄຳກອງກໍໄດ້ເລົ່າແຕ່ຕົ້ນເຖິງປາຍດ້ວຍນ້ຳຕາ
ນອງແກ້ມທ້ຽງສອງແມ່ລູກ. ສ່ວນວ່າພະຍາຈັກຂິນກໍຖາມທ້ຳວ ເພັດຊະລາດ ຜູ
ເປັນຫລານຕັ້ງແຕ່ທ້ຳວອອກຈາກເມືອງຈັນຂິນໄປຊອກຫາ ເມຍຊຶ່ງທ້ຳວກໍໄດ້
ເລົ່າສູ່ຟ້ງຢ່າງລະອຽດຖ້ວນຄົ່ງນັ້ນພະຍາຈັກຂິນຈົ່ງກ່າວກັບກະສັດ ທ້ຽ
ຫລາຍຄົ່ງບົດກອນຂຽນວ່າ:

ບັດນ້ຳຫລາຍໜົດສ້ຽງ	ກຳລວນທຸກສິ່ງ
ກໍຈົ່ງມາພົບພໍ້	ໜົດຖ້ວນຊູ່ອົ່ງ ພໍ່ແລ້ວ

ลูกจ่ຶ່ງພາກັນຍືນຍາວໜັ້ນ　　ເທຍລະຄານານຍ່ຶ
ສັ້ນພະສ່ຶ້ງຮ້ອນ　　ໜາຍສ້ຽງຢູ່ເຢັນ
ຄ້ອນວ່ານພະກ່າວແລ້ວ　　ຝູງລູກທ້ັງຫລາຍ
ຍືນ່ຶ່ຫູນ　　ຊຸ່ຄືນນວນພ້ອນ
ພໍເມ່ຶ່ອບໍລະບວນແລ້ວ　　ໝົດຄວາມທຸກສ່ຶ້ງ
ດ່ແກ່ສາວບ່າວຫລ້ນ　　ຊົ່ນຊຸ້່ຕ່າງເມ່ຶ່ອງ
ອັນວ່າ ເສນາຂ້ຳ　　ທ່ຶກເມ່ຶ່ອງພ້ອນພ່ຳ
ສາວບ່າວຫລ້ນ　　ຫລາຍເຊ້ຶ່ອຕ່າງເມ່ຶ່ອງ
ກໍຫາກເມ່ຶ່ອງນ້ັນຄ້ອງ　　ສ້ຽງນ່ອງຊຸ່່ວ່າ
ໃນດ່ານດ້ານ　　ດ່ົ້ງກ້ວ່ານ່ຶ່ອ ໄພ ເຈ້ົ້າເຣ່ຍ

ຈາກນ້ັນຂະບວນແຫ່ອ່ົ້ງກະສັດທ້ັງສອງ ເມ່ຶ່ອງເຂ້ົ້ຳ ໄປສູ່ ເມ່ຶ່ອງຈັກຂ່ຶ່ນກໍ ໄດ້ ເດ່ຶ່ອນຂະບວນອອກຈາກປ່າທ່ານກາງສ້ຽງ ເສ່ຽງອັນດ່ັງລະງ່ຶ່ມ ໄປ ທ່ຶ່ພ້ອນທ້ັງ ນ່ຶ່ກາມ່ວນຊ່ຶ່ນຕ່າງໆສະແດງຄວບຄູ່ກັນ ໄປ ເຮ່ັດ ໃ ຫ້ ແ ຕ່ ລ ະ ຄົ ນ ມ ຄ ວ າ ມ ມ ່ ວ ນ ຊ ຶ ່ ນ ເ ບ ິ ກ ບ ານ ສ ຳ ລ ານ ໃ ຈ . ຂ ະ ບ ວ ນ ດ ່ ົ ້ ງ ກ ່ າ ວ ໄ ດ ້ ເ ດ ່ ເ ອ ່ ນ ໄ ປ ຕ າ ມ ທ າ ງ ນ ັ ້ ນ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ໄ ດ ້ ຫ ລ າ ຍ ມ ື ້ ຫ ລ າ ຍ ຄ ື ນ ຈ ຶ ່ ງ ເ ຂ ້ ົ ້ ຳ ເ ຖ ິ ່ ງ ເ ມ ່ ຶ ່ ອ ງ ຈ ັ ກ ຂ ່ ຶ ່ ນ . ຕ ່ ໍ ມ າ ພ ະ ຍ າ ຈ ັ ກ ຂ ່ ຶ ່ ນ ກ ໍ ມ ອ ບ ບ ້ ານ ເ ມ ່ ຶ ່ ອ ງ ໃ ຫ ້ ທ ້ າ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ປ ົ ກ ຄ ອ ງ ແ ທ ນ .

ຝ່າຍຍັກ ໜ ມ ຈ າ ກ ເ ມ ່ ຶ ່ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ຂ ່ ຶ ່ ງ ນ ັ ້ ນ , ເ ມ ່ ຶ ່ ອ ສ ິ ່ ງ ທ ້ າ ວ ຢ ້ ົ ້ ນ ຄ ອ ງ ເ ມ ່ ຶ ່ ອ ງ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ພ າ ກ ັ ນ ຂ ວ ນ ທ ູ ນ ອ ຳ ລ າ ທ ້ າ ວ ກ ັ ບ ຄ ຶ ນ ສ ູ ່ ເ ມ ່ ຶ ່ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ຂ ່ ຶ ່ ງ ຂ ອ ງ ຕ ົ ນ . ພ ້ ອ ມ ກ ັ ນ ນ ້ ັ ນ ທ ້ າ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ກ ໍ ໄ ດ ້ ແ ຕ ່ ງ ຕ ັ ້ ງ ໃ ຫ ້ ທ ້ າ ວ ອ ັ ດ ສ າ ລ າ ດ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ລ ູ ກ ກ ັ ບ ໄ ປ ເ ປ ັ ນ ຜ ູ ້ ປ ົ ກ ຄ ອ ງ ເ ມ ່ ຶ ່ ອ ງ ເ ຂ ົ ້ າ ຂ ່ ຶ ່ ງ . ສ ່ ວ ນ ພ ະ ຍ າ ຈ ຸ ນ ລ ะ ນ ີ ແ ລ ະ ປ ່ າ ງ ຄ ຳ ຫ ອ ງ ຫ ລ ັ ງ ຈ າ ກ ຢ ู ່ ຢ ້ ຽ ມ ຢ າ ມ ເ ປ ັ ນ ເ ວ ລ າ ພ ໍ ສ ົ ມ ຄ ວ ນ ແ ລ ້ ວ ກ ໍ ພ າ ກ ັ ນ ເ ດ ີ ນ ທ າ ງ ກ ັ ບ ຄ ຶ ນ ສ ູ ່ ເ ມ ່ ຶ ່ ອ ງ ນ ັ ້ ນ ຈ ຳ . ສ ຳ ລ ັ ບ ທ ້ າ ວ ທ ັ ້ ງ ສ າ ມ ຜ ູ ້ ເ ປ ັ ນ ອ ້ າ ຍ ຂ ອ ງ ທ ້ າ ວ ເ ພ ັ ດ ຊ ະ ລ າ ດ ກ ໍ ພ າ ເ ມ ຍ ພ າ ລ ູ ກ

ເດີນທາງກັບສູ່ເມືອງເດີມຂອງໃຜຂອງລາວ.

ຝ່າຍພະຍາຈຸນລະນີຜູ້ປົກຄອງເມືອງປັນຈານັ້ນເມື່ອປົກຄອງໄພ່ຟ້າປະຊາ ກອນມາໄດ້ຫລາຍປີກໍ່ຖ້ຳແກ່ຊະລາການຈຶ່ງໄດ້ມອບບ້ານເມືອງທັງຫມົດໃຫ້ ທ້າວສຸວັນນະໄກສອນຜູ້ເປັນຫລານຂຶ້ນປົກຄອງແທນ.

ວຽງຈັນ, ວັນທີ 21 ມັງກອນ 1994

,ສາລະບານ.

	ໜ້າ
- ກ່າວເຖິງພະຍາຈຸນລະນີຜູ້ເປັນພໍ່	1
- ພະຍາຈຸນລະນີກ່າວຕຶນຄອນຫລັງ	14
- ພິທີແຫ່ນາງຄຳທອງແລະກຸມມານ ທັງສີ່ ເຂົ້າເມືອງ	24
- ທ້າວເພັດຊະລາດປາບພະຍາທອນ	32
- ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ເມຍ	42
- ທ້າວເພັດຊະລາດພາເມຍກັບຕຶນເມືອງ	53
- ພັນທະມະຫາຍັກລັກເອົານາງໜີຈາກທ້າວເພັດຊະລາດ	58
- ທ້າວເພັດຊະລາດສູ້ກັບຍັກ	67
- ພັນທະມະຫາຍັກຕາຍ	77
- ທ້າວເພັດຊະລາດໄດ້ລູກສາວພັນທະມະຫາຍັກເປັນເມຍ	82
- ທ້າວເພັດຊະລາດຂ້າຮຸ້ງໃຫ່ຍຕາຍ	89
- ລູກຊາຍທ້າວເພັດຊະລາດພໍ້ກັນ	100
- ທ້າວເພັດຊະລາດພົບກັບນາງປະທຸມມາ	110
- ທ້າວເພັດຊະລາດພາເມຍແລະລູກຕຶນສູ່ເມືອງປັນຈາ	117
- ທ້າວທັງສີ່ພາເມຍແລະລູກກັບຕຶນເຖິງເມືອງປັນຈາ	123
- ທ້າວເພັດຊະລາດ ໄປຄອງເມືອງຈັກອິນ	132

ພ.ພວງສະບາ

ເຂົາເລີ່ມເຂົ້າສູ່ວົງການນັກຂ່າວ, ນັກຫນັງສືພິມ, ນັກປະພັນ ແລະນັກກະວີແຕ່ປີ 1964 . ເຂົາຂຽນທັງບົດຂາວ, ບົດຄວາມ, ບົດ ສາລະຄະດີ, ບົດກະວີກາບກອນ, ບົດເລື່ອງສັ້ນ, ບົດເລື່ອງສຳ ລັບ ເດັກນ້ອຍແລະຮ້ອຍໂຮມຮຽບຮຽງປະລິວັດວັນນະຄະດີພື້ນເມືອງມາ ແລ້ວຫລາຍເຫລັ້ມ.

ບົດກະວີແລະບົດເລື່ອງສັ້ນຂອງເຂົາຖືກນຳໄປແປແລະ ພິມ ຈຳຫນ່າຍເປັນພາສາຕ່າງປະເທດມາແລ້ວເຊັ່ນ: ພາສາລັດ ເຊຍ ພາສາຝະລັ່ງ, ພາສາໄທແລະພາສາຫວຽດນາມ. ເຂົາບອກ ວ່າ: " ບົດຂຽນທີ່ດີຂອງເຂົານັ້ນຄືບົດທີ່ຍັງບໍ່ທັນໄດ້ຂຽນ ".